கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

பாகம் **- 1-2**

kalkiyin2

pArttipan2 kan2vu

part-1-2, in tamil script, TSCII format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to **tiru Bhaskaran Sankaran** of Anna University - KBC Research Center, MIT - Chrompet Campus, Chennai, India. for his dedication in publishing Kalki's Works and for the help to publish them in PM. TAB

Etext preparation, proof reading by **Ms. Gracy & Ms Parimala**, Anna University - KBC Research Center.

Conversion to TSCII format with his conversion tools, TSC proof reading and TSCWeb Version by **tiru N D LogaSundaram and his daughter selvi L Selvanayagi** Chennai, India

PDF version : **Dr. K. Kalyanasundaram** Lausanne, Switzerland. This webpage presents the Etext in Tamil script but in Unicode encoding.
To view the Tamil text correctly you need to set up the following:
i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha,
Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi,
Code2000, UniMylai,...) installed on your computer
and the OS capable of rendering Tamil

Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii)Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages
(Netscape 6, Internet Explorer 5) with the Unicode Tamil fontchosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.
. In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

ள Project Madurai 1999 - 2004
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.
Details of Project Madurai are available at the website

http://www.projectmadurai.org/
You are welcome to freely distribute this

file, provided this header page is kept intact.

கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

உள்ளுறை அத்தியாயங்க

முதல் பாகம்

1.001	தோணித்துறை	மின்பதிப்பு	1.006	போர்
1.002	ராஜ குடும்பம்	மின்பதிப்பு	1.007	அருெ தேவி
1.003	பல்லவ தூதர்கள்	மின்பதிப்பு	1.008	சித்தி மண்ட
1.004	பாட்டனும் பேத்தியும்	மின்பதிப்பு	1.009	விக்கி சபதப
1.005	மாரப்ப பூபதி	மின்பதிப்பு	1.010	படை கிளம்

இரண்டாம் பாகம்

கடற்

2.001	சிவனடியார்	*மின்பதிப்பு*	2.015	பிரய	
2.002	வம்புக்கார வள்ளி	*மின்பதிப்பு*	2.016	சென்	
2.003	சதியாலோசனை	*மின்பதிப்பு*	2.017	குந்த சபத	
2.004	மாமல்லபுரம்	*மின்பதிப்பு*	2.018	பொ அவ	
2.005	உறையூர்த் தூதன்	*மின்பதிப்பு*	2.019	மார மலே	
2.006	கலைத் திருநாள்	*மின்பதிப்பு*	2.020	சக்க சந்நி	
2.007	திருப்பணி ஆலயம்	*மின்பதிப்பு*	2.021	வள் சாப	
2.008	குந்தவியின் கலக்கம்	*மின்பதிப்பு*	2.022	சிறு	
2.009	தந்தையும் மகளும்	*மின்பதிப்பு*	2.023	நள்	
2.010	துறைமுகத்தில்	*மின்பதிப்பு*	2.024	மார மன	

2.011	பொன்னனின் சந்தேகம்	மின்பதிப்பு	2.025	சமய	
2.012	ராணியின் துயரம்	மின்பதிப்பு	2.026	குடி குதூ	
2.013	சிவனடியார் கேட்ட வரம்	மின்பதிப்பு	2.027	கண் பெரு	
2.014	"வயதான தோஷந்தான்!"	மின்பதிப்பு			

பார்த்திபன் கனவு
முதற்பாகம்

அத்தியாயம் ஒன்று
தோணித்துறை

காவேரி தீரம் அமைதி கொண்டு விளங்கிற்
செம்பொற்கிரணங்களால் நதியின் செந்நீர்ப்
பொன்னிறம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அந்தப் பு
'பொன்னி' என்னும் பெயர் அந்த வேளையி
பொருத்தமாய்த் தோன்றியது. சுழிகள் - சுழ

சென்றுகொண்டிருந்த அந்தப் பிரவா கத்தின்
இளங்காற்று தவழ்ந்து விளையாடி இந்திர
காட்டிக் கொண்டிருந்தது. சின்னஞ்சிறு அ
டொன்று லேசாக மோதிய போது சிதறி வி
நீர்த்துளிகள் ஜாஜ்வல்யமான ரத்தினங்களா
கோமேதகங்களாகவும், வைரங்களாகவும்,
பிரகாசித்துக் காவேரி நதியை ஒரு மாயாபு
கொண்டிருந்தன.

ஆற்றங்கரையில் ஆலமரங்கள் நெடுந்தூரத்
விழுதுகள் விட்டு விசாலமாய்ப் படர்ந்திரு
பழைய இலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்து புதிதா
காலம். அந்த இளந் தளிர்களின் மீது காலை
கிரணங்கள் படிந்து அவற்றைத் தங்கத் தகடு
கொண்டிருந்தன. கண்ணுக் கெட்டிய தூரம்
தோன்றிய அந்த நதியின் மத்தியில் வடகிழ
பசுமையான தீவு காணப்பட்டது. தீவின் நடு
மரங்களுக்கு மேலே கம்பீரமாகத் தலை தூக்
தங்கக் கலசம் தகதகவென்று ஒளிமயமாய்
மனோகரமான காலை நேரத்தில் அங்கு எழு
சத்தங்கள் நதி தீரத்தின் அமைதியை நன்று
காட்டுவனவாயிருந்தன. விசாலமான ஆல

பறவை இனங்கள் சூரியோ தயத்தை வரவே
இசைகளில் கீதங்கள் பாடின. அந்த இயற்
பிரவாகத்தின் 'ஹோ' என்ற ஓசை சுருதி கொ
கொண்டிருந்தது. உணவு தேடும் பொருட்டு
கிளம்புவதற்கு ஆயத்தமான பறவைகள் தம்
ஆர்ப்பரித்தன. தாய்ப் பறவைகள் குஞ்சுகளி
கொஞ்சி விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

ஆலமரங்களுக்கு நடுவே ஓங்கி வளர்ந்திரு
இலைகளைச் சலசலவென்று ஓசைப்படுத்தி
என்று தெரியப்படுத்திற்று. நதி ஓரத்தில் ஆ
கட்டிப் போட்டிருந்த தெப்பங்களைத் தண்
அடித்துக் கொண்டு போவதற்கு எவ்வளவே
முயன்றது; அது முடியாமற் போகவே, 'இரு
இருக்கட்டும்' என்று கோபக் குரலில் இரை
சென்றது. கரையில் சற்றுத் தூரத்தில் ஓர் ஆ
குடிசை வீடு ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் கூ
அடுப்புப் புகை வந்து கொண்டிருந்தது. அடு
வேகும் வாசனையும் லேசாக வந்தது. குடி
கறவை எருமை ஒன்று படுத்து அசைபோட்
அதன் கன்று அருகில் நின்று தாய் அசைபே
ஆச்சரியத்துடனே உற்று நோக்கிக் கொண்டி

டக்டக், டக்டக்! அந்த நதிதீரத்தின் ஆழ்ந்த
கலைத்துக் கொண்டு குதிரைக் குளம்படியின்
டக்டக், டக்டக், டக்டக்....! வரவர அந்தச் சத்
கொண்டிருந்தது. இதோ வருகிறது, நாலு கா
கம்பீரமான குதிரை. அதன் மேல் ஆஜானுப
ஒருவன் காணப்படுகிறான். வந்த வேகத்தில்
வியர்வையில் முழுகியிருக்கிறார்கள். தோ
குதிரை நிற்கிறது. வீரன் அதன் மேலிருந்து

குடிசைக்குள்ளே இளம் பெண் ஒருத்தி அடு
கொண்டிருந்தாள். அருகில் திடகாத்திரமான
உட்கார்ந்து, தைத்த இளம் ஆலம் இலையி
அடையைக் கீரைக் குழம்புடன் ருசி பார்த்து
கொண்டிருந்தான். ஒரு தடவை அவன் நாக்
கொட்டிவிட்டு "அடி வள்ளி, இன்னும் எத்த
கையால் கம்பு அடையும் கீரைக் குழம்பும்
கொடுத்து வைத்திருக்கிறதோ தெரியவில்லை
போது விடிந்தால் நீ இப்படித்தான் சொல்லி
இன்னொரு தடவை சொன்னால் இதோ இந்
காவேரியில் போட்டுவிடுவேன் பார்!" என்
"நான் விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை,
மகாராணியும் நேற்றுப் பேசிக்கொண்டிருந்த

யுத்தம் நிச்சயமாக வரப் போகிறது" என்றா
வந்தால் உனக்கு என்ன என்றுதான் கேட்கி
யுத்தத்துக்கு அழைக்கிறார்கள்? உன்பாட்டுச்
படகோட்டிக்கொண்டு இருக்க வேண்டியது
இல்லை. நான் மகாராஜாவின் காலிலே விழு
கொள்ளப் போகிறன். என்னையும் யுத்தத்து
கொண்டு போகச் சொல்லி."

"நான் உன் காலிலே விழுந்து என்னையும் உ
கொண்டு போ என்று கேட்டுக் கொள்ளப் பே
உனக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் - காவேரி அ
போனவளை எடுத்துக் காப்பாற்றினாயோ இ
மறுபடியும் அந்தக் காவேரியிலே இழுத்து வி
போய்விடு." "அதுதான் சரி வள்ளி! சோழ
அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது. பெண்பிள்ளை
போகவேண்டியது; ஆண் பிள்ளைகள் வீட்டு
கொண்டிருக்க வேண்டியது.... இரு, இரு கு
சத்தம்போல் கேட்கிறதே." ஆம்; அந்தச் சம
டக்டக்' என்ற குதிரைக் காலடியின் சத்தம் கே
சத்தத்தினால் அவ்வாலிபனின் உடம்பில் ஒ
உண்டாயிற்று. அப்படியே எச்சிற் கையோடு
வாசற்புறம் ஓடினான். அங்கே அப்போது த

இறங்கிய வீரன், "பொன்னா! மகாராஜாவுக்
வந்திருக்கிறேன். சீக்கிரம் தோணியை எடு"
"இதோ வந்து விட்டேன்!" என்று சொல்லிக்
ஓடினான்.

அச்சமயம் வள்ளி சட்டுவத்தில் இன்னொரு
மாவை எடுத்துக் கொண் டிருந்தாள். "வள்ளி
செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான். அவசரச்
போய் வருகிறேன்" என்றான் பொன்னன். "
அரை வயிறுகூட நிரம்பியிராதே? எனக்குப்
என்று வள்ளி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்ட
செய்கிறது, வள்ளி! அரண்மனைச் சேவகம்
என்று பொன்னன் சொல்லிக் கொண்டே அ
சென்றான். கோபம் கொண்ட அவளது முகத்
திருப்பினான். வள்ளி புன்னகையுடன் தன்
விழுந்திருந்த கூந்தலை இடது கையால் எடு
போட்டுக் கொண்டு, "சீக்கிரம் வந்துவிடுகிற
விட்டுப் பொன்னனை அண்ணாந்து பார்த்த
அவளுடைய முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான்
வெளியிலிருந்து "எத்தனை நேரம் பொன்ன
கேட்கவே, பொன்னன் திடுக்கிட்டவனாய், "
விட்டேன்!" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ெ

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இரண்டு
ராஜ குடும்பம்

பொன்னன் போன பிறகு, வள்ளி வீட்டுக் க
பார்க்கத் தொடங்கினாள். குடிசையை மெழு
மரத்தடியில் கட்டியிருந்த எருமை மாட்டை
வந்தாள். பிறகு காவேரியில் மரக் கிளைகள்
ஓரிடத்திலே இறங்கிக் குளித்து விட்டு வந்த
கொண்ட பிறகு மறுபடியும் அடுப்பு மூட்டிச்
தொடங்கினாள். ஆனால், அவளுடைய ம
பரபரவென்று அலைந்து கொண்டிருந்தது.
வாசலுக்கு வந்து தன்னுடைய கரிய பெரிய
நாலாபுறமும் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போன
சம்பவங்கள் நடக்கப் போகின்றன என்று அ
எதிர்பார்த்தவளாய்த் தோன்றினாள். அவள்
போகவில்லை. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் உ
பக்கத்திலிருந்து பத்துப் பதினைந்து குதிரை
அவர்களுக்கு மத்தியில் அழகாக அலங்கரி
வெள்ளைப் புரவிகளும் ஒரு தந்தப் பல்லக்

வெண் புரவிகளின் மேல் யாரும் வீற்றிருக்க
வெறுமையாகவே இருந்தது. திடகாத்திர தே
பல்லக்கைச் சுமந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

எல்லாரும் தோணித்துறைக்குச் சற்று தூரத்தி
பல்லக்குக் கீழே இறக்கப்பட்டது. குதிரை மீ
இறங்கிக் குதிரைகளை மரங்களில் கட்டினா
குடிசை வாசலில் நின்று வள்ளி கண்கொட்ட
கொண்டிருந்தாள். அவள் அப்படி நிற்பதை
ஒருவன், "அண்ணே! வள்ளியிடம் தண்ணீர்
குடித்துவிட்டு வரலாம்" என்றான். "அடே, (
நிறையத் தண்ணீர் போகிறது. வள்ளியிடம்
தண்ணீர் கேட்கப் போகிறாய்?" என்றான் ம
வள்ளியின் கையால் தண்ணீர் குடிப்பது பே
அண்ணே!" இப்படி பேசிக் கொண்டு இருவ
வந்து சேர்ந்தார்கள். "வள்ளி! கொஞ்சம் தா
தருகிறாயா?" என்று வேலப்பன் கேட்டான்.

வள்ளி உள்ளே விரைவாகச் சென்று சட்டியி
கொண்டு வந்து இரண்டு பேருக்கும் கொடு
குடிக்கும்போதே "மகாராஜா இன்றைக்கு உ
போகிறாராமே? ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?

அவர் 'வசந்த மாளிகையில்' இருப்பது வழக்
கேட்டாள். "எங்களை ஏன் கேட்கிறாய், வள்
புருஷனைக் கேட்கிறதுதானே? படகோட்டி
தெரியாத ராஜ ரகசியம் என்ன இருக்கிறது?"
காலையில் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்; அதற்குள்
வந்து, மகாராஜாவுக்குச் சேதி கொண்டு போ
சொல்லவே, எழுந்து போய் விட்டார். சரியா
இல்லையே!" என்றாள் வள்ளி. "பாரப்பா, ப
கரிசனத்தை! பெண்சாதி என்றால் இப்படிய
வேணும்!" என்றான் வேலப்பன். வள்ளியின்
வெட்கத்தால் குழிந்தன. "சரிதான் போங்கள்
என்றாள். "இல்லை வள்ளி! இந்த மாதிரி பா
இன்னும் எத்தனை நாளைக்குச் செய்யப் போ
வேலப்பன். "ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகி
சமாசாரம் என்றுதான் சொல்லுங்களேன்!" எ
"பெரிய யுத்தம் வரப்போகிறதே, தெரியாதா
யுத்தம் யுத்தம் என்றுதான் பேச்சு நடக்கிறது.
என்னத்துக்காக யுத்தம் என்றுதான் தெரியவி

"நாலைந்து வருஷமாய் நமது மகாராஜா, கா
சக்கரவர்த்திக்குக் கப்பம் கட்டவில்லை. வட
போயிருந்த சக்கரவர்த்தி திரும்பி வந்துவிட்

மகாராஜா நாலு வருஷமாய்க் கப்பம் கட்டா
கேட்பதற்காகத் தூதர்களை அனுப்பியிருக்கி
இன்றைக்கு வந்து சேர்வார்களாம்" என்றான்
"இதற்காக யுத்தம் ஏன் வரவேண்டும்? நாலு
கப்பத்தையும் சேர்த்துக் கொடுத்து விட்டால்
வள்ளி. "அதுதான் நம்முடைய மகாராஜாவு
முன் வைத்த காலைப் பின்வைக்க முடியாது
இவர்கள் பேசிக்கொண்டேயிருக்கும் போது
வருவது தெரிந்தது. வேலப்பனும் இன்னொ
திரும்பிப் போய் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து
நேரத்துக்கெல்லாம் படகு துறையை அடை
போகும்போது தள்ளிக்கொண்டு போன சா
அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் ஒரு பக்கம்
செய்திருந்த ராஜ படகு. படகின் விமானத்தி
அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்தது
என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். பார்த்திப சோ
அருள்மொழி மகாராணியும், இளவரசர் வி
அவர்கள்.

அறையில் பூண்ட உடைவாளும், கையில்
தரித்த ஆஜானுபாகுகளான இரண்டு மெய்க்
இரு புறத்திலும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னொருவனும் படகு தள்ளிக் கொண்டு
கரை சேர்ந்ததும், மெய்க்காவலர்கள் இருவ
"ராஜாதி ராஜ, ராஜ மார்த்தாண்ட, ராஜகம்பீ
மண்டலாதிபதி பார்த்திப மகாராஜா, பராக்!"
கரையில் நின்ற வீரர்கள் அவ்வளவு பேரும்
கைகளுடன் "மகாராஜா வெல்க" என்று எதி
படகைவிட்டு இறங்கியதும் மகாராஜா பொ
பக்கம் நோக்கினார். குடிசை வாசலில் நின்று
கொண்டிருந்த வள்ளியின் பேரில் அவருடை
விழுந்தது. உடனே கையினால் சமிக்ஞை செ
வள்ளி விரைவாக ஓடிவந்து தண்டனிட்டாள்
எழுந்திருக்கச் சொன்னவுடன் எழுந்து பொ
அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நின்றாள். "வள்ளி! உ
நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்கிறானா?" என்று
வள்ளி தலையைக் குனிந்து கொண்டு புன்ன
சொல்ல அவளுக்கு நா எழவில்லை. அப்பே
"அவளை அப்படி நீங்கள் கேட்டிருக் கக்கூட
நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்கிறாயா?" என்று
சொல்லுவாள்" என்றாள்.

மகாராஜா சிரித்துவிட்டு "வள்ளி! மகாராணி
விழுந்ததா? பொன்னனை ஜாக்கிரதையாகப்

அந்தண்டை இந்தண்டை போக விடாதே. உ
வெள்ளத்திலிருந்து கரை சேர்த்தது போல் இ
கொண்டு வந்து கரை சேர்த்து வைக்கப் போ
வள்ளிக்கு வெட்கம் ஒரு பக்கமும், சந்தோ
பிடுங்கித் தின்றன. தேகம் நூறு கோணலாக
பொன்னனோ இந்த ஹாஸ்யப் பேச்சைக் க
தெரியவில்லை. அவன் இரு கரங்களையும்
ஒரு வரங் கொடுக்க வேணும்! யுத்தத்துக்கு
போகும்போது அடிமையையும் அழைத்துப்
என்றான். மகாராஜா சற்று நிதானித்தார். பிற
"பொன்னா! உன்னுடைய மனது எனக்குத்
கேட்ட வரம் கொடுக்க முடியாது. நீ இங்கே
வேண்டும். போர்க்களத்திலிருந்து நான் திரு
இளவரசருக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்கும் பெ
ஒப்புவிக்கிறேன் தெரிகிறதா?" என்றார். இ
பொன்னன் வள்ளி இருவருடைய கண்களி
மகாராணி அருள்மொழித் தேவி ஒரு நெடி
விட்டாள். அவளுடைய உள்ளத்தில் என்ெ
கொந்தளித்து எழுந்தனவோ, யார் கண்டது!
பரிவாரங்களும் வெகு தூரம் போன பிறகுத
வள்ளியானாள். அப்போது பொன்னனைப்
மகாராஜா என்ன சொன்னார்கள்! என்னைக்

அந்தண்டை இந்தண்டை போகக்கூடாது செ
"அப்படியானால் இப்போதே கேட்டு விடுகி
மத்தியானம் நான் உறையூர் போகவேண்டு
பொன்னன். "உறையூரிலே என்ன?" என்று
"இன்றைக்குப் பெரிய விசேஷமெல்லாம் ந
காஞ்சியிலிருந்து கப்பம் கேட்பதற்காகத் தூ
வரப்போகிறார்களாம். மகாராஜா `முடியாது
போகிறாராம். நான் கட்டாயம் போக வேணு
பொன்னன்.

அப்போது வள்ளி இரு கரங்களையும் குவி
குரலைப் பொன்னன் குரல்போல் மாற்றிக்
எனக்கு ஒரு வரம் கொடுக்க வேணும்; மகா
போனால் அடிமையை யும் அழைத்துப் பே
"சே, போ! இப்படி நீ பரிகாசம் செய்வதாயி
போகவில்லை" என்றான் பொன்னன். இந்த
பொன்னன் சாவகாசமாகக் காவேரியாற்றில்
கொம்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.
நேரத்துக்கெல்லாம் "டக்டக், டக்டக்" என்ற
சத்தம் கேட்டதும் அவனுக்குச் சொல்ல முடி
உண்டாயிற்று. கரையேறி ஓடி வந்து பார்த்த
குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தாள். சி

கெல்லாம் முதலில் ஒரு குதிரையும், பின்ன
கிழக்குத் திசையிலிருந்து அதிவேகமாய் வர
குதிரையின் மேல் இருந்தவன் கையில் சிங்
கொடி பிடித்துக் கொண்டி ருந்தான். குதிரை
நோக்கிப் பறந்தன. "சிங்கக் கொடி போட்டு
போகிறார்களே, இவர்கள் யார்?" என்று வ
மெய்ம்மறந்து நின்ற பொன்னன், திடுக்கிட்
இவர்கள்தான் பல்லவ தூதர்கள், நான் எப்ப
போகவேணும், நீயும் வேணுமானால் வா!
பார்த்ததுபோல இருக்கும்" என்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் மூன்று
பல்லவ தூதர்கள்

பொன்னனும் வள்ளியும் தங்கள் குடிசையி
கொண்டு உறையூரை நோக்கிக் கிளம்பினா
தோணித் துறையிலிருந்து உறையூர் மேற்கே
இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் - அதாவது சும
வருஷங்களுக்கு முன்பு - செந்தமிழ் நாட்டி
ரயில் வண்டிகளும் இல்லை; மோட்டார் வ

ரோடுகளும் இல்லை. (இவையெல்லாம் அ
எந்த நாட்டிலும் கிடையாது) அரசர்களும் பி
மீதும் யானை கள் மீதும் ஆரோகணித்துச் செ
பூட்டிய ரதங்களிலும் சென்றனர். மற்ற சாதா
மாட்டு வண்டிகளில் பிரயாணம் செய்தார்கள்
வாகனங்களெல்லாம் போவதற்காக விஸ்தா
அமைக்கப்பட்டிருந்தன. குளிர்ந்த நிழல் தரு
இருபுறமும் அடர்ந்து வளர்ந்த அழகான சா
சோழவள நாடு அந்தக் காலத்திலே பெயர்
அந்தச் சாலைகளுக் குள்ளே காவேரி நதியி
தென்கரையோரமாகச் சென்ற, ராஜபாட்டை
பெற்றிருந்தது.

இந்த ராஜபாட்டை வழியாகத்தான் பொன்
சோழ நாட்டின் தலைநகரமான உறையூருக்
சென்றார்கள். சோழநாடு அந்த நாளில் தன்
பெருமையை இழந்து ஒரு சிற்றரசாகத்தான்
பாண்டியர்களும் வடக்கே புதிதாகப் பெரு
பல்லவர்களும் சோழ நாட்டை நெருக்கி அ
குன்றச் செய்திருந்தார்கள். ஆனால், சோழ ந
வண்மையையும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்
அந்த வளத்துக்குக் காரணமாயிருந்த காவே

அவர்களால் கொள்ளை கொண்டு போக மு
ராஜபாட்டையின் இருபுறமும் பார்த்தால் சே
வளத்தின் பெருமையை ஒருவாறு அறிந்து
படியிருந்தது. ஒரு புறத்தில் கரையை முட்டி
மோதிக்கொண்டு கம்பீரமாய்ச் சென்ற காவே
ஆற்றுக்கு அக்கரையில் நீல வானத்தைத் தொ
அடர்த்தியான தென்னை மரத்தோப்புகளின்
பார்த்தாலோ கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பசுமை
பசுமைதான்.

கழனிகளெல்லாம் பெரும்பாலும் நடவு ஆகி
நெற்பயிர்கள் மரகதப் பச்சை நிறம் மாறிக் க
கொண்டிருந்த காலம். 'குளு குளு' சத்தத்துட
கொண்டிருந்த மடைகளில் ஒற்றைக் காலால்
கொண்டிருந்த வெள்ளை நாரைகள் இளம் ப
நிறத்தை இன்னும் நன்றாய் எடுத்துக்காட்டி
மத்தியில் ஆங்காங்கே சில வாழைத் தோட்
தோப்புகளும் கரும்புக் கொல்லைகளும் கா
இத்தகைய வளங்கொழிக்கும் அழகிய நாட்
குலைப்பதற்கு யுத்தம் நெருங்கி வந்து கொ
சோழ நாட்டுக் குடிகளின் உள்ளம் எவ்வளவ
அடைந் திருந்ததென்பதைப் பொன்னனும் வ

பிரயாணத்தின் போது நன்கு கண்டார்கள். ட
வேலை செய்து கொண்டிருந்த உழவர்களும்
களைபிடுங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்திரீகளும்,
வள்ளியையும் கண்டதும் கைவேலையைப்
டியும் வந்தார்கள்.

"பொன்னா! என்ன சேதி?" என்று சிலர் ஆ
"சண்டை நிச்சயந்தானா?" என்று சிலர் விசா
வந்த சமாசாரம் ஏதாவது தெரியுமா?" என்று
பொன்னன் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொ
சொன்னான். "சண்டையைப் பற்றிச் சந்தேக
மகாராஜா ஒரு நாளும் கப்பம் கட்டப் போ
அவரவர்கள் வாளையும் வேலையும் தீட்டி
சேருங்கள்" என்று சிலரிடம் சொன்னான். ே
என்ன தெரியும்? உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதா
தெரியும்?" என்றான். அவர்கள் நன்றாயிருக்
உனக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? சோழ நாட்
முக்கிய மந்திரி நீதானே? உனக்குத் தெரியா
என்றார்கள். அப்போது வள்ளி அடைந்த ெ
முடியாது. ஆனால், வேறு சிலர் "பொன்னா
யுத்தத்துக்குப் போனால் நீயும் போவாயோ,
கேட்டபோது வள்ளிக்கு ரொம்ப எரிச்சலாயி

"அது என் இஷ்டமா? மகாராஜாவின் இஷ்ட
பொன்னன். அவர்கள் போன பிறகு வள்ளி
வள்ளி! நான் யுத்தத்துக்குப் போகாமலிருந்த
குமா? நாலு பேர் சிரிக்கமாட்டார்களா?" என
"உன்னை யார் போக வேண்டாமென்று செ
உத்தரவு கொடுத்தால் போ, என்னையும் அ
போ என்று தானே சொல்லுகிறேன்" என்றா

இப்படி வழியெல்லாம் பொன்னன் நின்று நி
கேட்டவர்களுக்கு மறுமொழி சொல்லிக்கொ
வேண்டியதாயிருந்தது. உறையூர்க் கோட்டை
அணுகியபோது, அஸ்தமிக்கும் நேரம் ஆகி
வந்து சேர்ந்த அதே சமயத்தில் கோட்டை வ
உள்ளிருந்து சில குதிரை வீரர்கள் வெளியே
ருந்தார்கள். முதலில் வந்த வீரன் கையில் சி
பார்த்ததும், அவர்கள் தாம் மத்தியானம் உ
பல்லவ தூதர்கள் என்பது பொன்னனுக்குத்
இருவரும் சிறிது ஒதுங்கி நின்றார்கள். கோட
தாண்டியதும் குதிரைகள் காற்றிலும் கடிய வே
தொடங்கின. அவற்றின் காற்குளம்பின் புழு
அவை சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொ
பொன்னனும் வள்ளியும் கோட்டை வாசல்

சென்று நகருக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

நகரின் வீதிகளில் ஆங்காங்கே கும்பல் கும்
பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கும்பலின்
வள்ளியும் போய் நின்றனர். பல்லவ தூதர்க
சபையில் நடந்த சம்பவங்களை ஒருவன் வ
கொண்டிருந்தான்: "ஆகா! அந்தக் காட்சியை
சொல்லப் போகிறேன்! மகாராஜா சிங்கா த
உட்கார்ந்திருந்தார். இளவரசரும் மந்திரி, சே
அவரவர்களின் இடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தா
எள் விழுகிற சத்தம் கேட்கும்; அந்த மாதிரி
குடிகொண்டி ருந்தது. "தூதர்களை அழைத்து
மகாராஜா சொன்னார். அவருடைய குரலில்
ததும்பிற்று இன்றைக்கு? தூதர்கள் வந்தார்க
தலைவன் முன்னால் வந்து நின்று மகாராஜா
செலுத் தினான். "தூதரே! என்ன சேதி?" என்
குரலின் கம்பீரத்திலேயே தூதன் நடுங்கிப் ே

அவனுக்குப் பேசவே முடியவில்லை. தட்டு
கொண்டே 'திரிலோக சக்கரவர்த்தி காஞ்சி ப
சம்ஹாரி நரசிம்மவர்ம பல்லவராயருடைய
என்று அவன் ஆரம்பிக்கும் போது நம்முடை

விதூஷகன் குறுக்கிட்டான். "தூதரே! நிறுத்து
திரிலோகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி! அதல ஸுத
இந்திரலோக, சந்திரலோக, யமலோகமா?"
எல்லோரும் 'கொல்லென்று' சிரித்தார்கள். து
திண்டாட்டமாய்ப் போய்விட்டது. அவனு
நடுங்கிற்று; நாகுழறிற்று. மெதுவாகச் சமாளி
'தங்கள் பாட்டனார் காலம் முதல் ஆண்டுதே
கப்பத்தைச் சென்ற ஆறு வருஷமாய் மகாரா
யாம். அதற்கு முகாந்திரம் கேட்டு வரும்படி
கட்டளை' என்றான். ஆகா! அப்போது நமது
தோற்றத்தைப் பார்க்கவேணுமே? 'தூதரே! உ
கேட்டிருக்கும் முகாந்திரத்தைப் போர் முனை
தெரிவிப்பதாகப் போய்ச் சொல்லும்' என்றா
உடல் சிலிர்த்து விட்டது...."

இவ்விதம் வர்ணித்து வந்தவன் சற்றே நிறுத்
காலத்தில் "அப்புறம் என்ன நடந்தது?" என்
கேட்டார்கள். "அந்தத் தூதன் சற்று நேரம் தி
பிறகு, "அப்படியானால், யுத்தத்துக்குச் சித்த
சக்கரவர்த்தி தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். இ
சைன்யம் காஞ்சியிலிருந்து கிளம்பி யிருக்கு
யுத்த ஆரம்ப தினமும் நீங்களே குறிப்பிடல

தெரியப்படுத்தச் சொன்னார்கள் என்றான். அ
'புரட்டாசிப் பௌர்ணமியில் வெண்ணாற்ற
சந்திப்போம்' என்று விடையளித்தார். உட
அனைவரும், "வெற்றிவேல்! வீரவேல்! எ
புரிந்தார்கள்..." இதைக் கேட்டதும் அந்தக்
இருந்தவர்களும் "வெற்றிவேல்! வீரவேல்!"
முழங்கினார்கள். பொன்னனும் உரத்த குரலி
முழக்கம் செய்து விட்டு வள்ளியை அழைத்
சென்றான். இதற்குள் இருட்டிவிட்டது. வெ
திரையிடப்பட்ட சந்திரன் மங்கலாய்ப் பிரக
கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வீதி மூலையி
கல்தூணின் மேல் பெரிய அகல் விளக்குகள்
ஒவ்வொன்றாய்க் கொளுத்தப்பட்டதும் பு
எரிய ஆரம்பித்தன.

திடிரென்று எங்கேயோ உயரமான இடத்தி
முழக்கம் கேட்கத் தொடங்கியது. 'தம்ம்ம்' '
கம்பீரமான சத்தம் வான வெளியில் எட்டுத்
'அதம்ம்ம்' 'அதம்ம்ம்' என்ற பிரதித் தொனி
உறையூரின் மண்டபங்களும், மாடமாளி
கோபுரங்களும் கோட்டை வாசல்களும் சே
'அதம்ம்ம்' 'அதம்ம்ம்' என்று எதிரொலி செ

நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தச் சப்தம் 'யுத்தம்ம்
கேட்கத் தொடங்கியது. இடி முழக்கம் போல
ஒலியைக் கேட்டதும் பொன்னனுடைய உட
உண்டாயிற்று. அவனுடைய ரத்தம் கொதித்
எல்லாம் புடைத்துக் கொண்டன. வள்ளியோ
"இது என்ன இது? இம்மாதிரி ஓசை இதுவ
கேட்டதேயில்லை!" என்றாள். "யுத்த பேரிகை
என்றான் பொன்னன். அவனுடைய குரலை
வள்ளி, "ஐயோ, உனக்கு என்ன?" என்று கே
"ஒன்றுமில்லை, வள்ளி! எனக்கு ஒன்றுமில்
பொன்னன். சற்றுப் பொறுத்து "வள்ளி! யுத்
கட்டாயம் போக வேண்டும்!" என்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் நான்கு
பாட்டனும் பேத்தியும்

உறையூர்க் கம்மாளத் தெருவில் உள்ள ஒரு
பொன்னனும் வள்ளியும் நின்றார்கள். கதவு
"தாத்தா!" என்று வள்ளி கூப்பிட்டாள். சற்று
கதவு திறந்தது. திறந்தவன் ஒரு கிழவன் "வ

மாப்பிள்ளை!" என்று அவன் வந்தவர்களை
வீட்டுக்குள்ளே நோக்கி, "கிழவி இங்கே வா
பார்" என்றான். மூன்று பேரும் வீட்டுக்குள்
வந்திருக்கிறது?" என்று கேட்டுக்கொண்டே
வள்ளியையும் பொன்னனையும் பார்த்துப்
வாயினால் புன்னகை புரிந்து தன் மகிழ்ச்சி
வள்ளியைக் கட்டிக்கொண்டு "சுகமாயிருக்க
சுகமாயிருக்காரா என்று கேட்டாள். பொன்ன
பேத்தியைக் கொண்டு வந்து ஒப்புவித்து வி
கொஞ்சம் வெளியே போய்விட்டு வருகிறே
"வந்ததும் வராததுமாய் எங்கே போகிறாய்
கேட்டான். "மகாராஜாவைப் பார்க்கப் போக
பொன்னன். "மகாராஜா இப்போது அரண்ம
மலைக்குப் போயிருக்கிறார். இங்கே வா கா
கிழவன் அவர்களை வீட்டு முற்றத்துக்கு அ

முற்றத்திலிருந்து அவன் காட்டிய திக்கை எ
பார்த்தார்கள். உச்சிப் பிள்ளையார் கோவில்
அங்கிருந்து தீவர்த்திகளுடன் சிலர் இறங்கி
இறங்கி வந்த தீவர்த்திகள் வழியில் ஓரிடத்தி
"அங்கே நின்று என்ன பார்க்கிறார்கள்?" எ
"மகேந்திர சக்கரவர்த்தியின் சிலை அங்கே

இளவரசருக்கு அதைக் காட்டுகிறார் என்று (
என்றான் கிழவன். "அவர்கள்தான் இறங்கி
தாத்தா! நான் அரண்மனை வாசலுக்குப் போ
ராத்திரி மகாராஜாவை எப்படியும் நான் பார்
என்று சொல்லிக் கொண்டே பொன்னன் வெ
கிழவன் அவனோடு வாசல் வரை வந்து இர
குரலில், "பொன்னா! ஒரு முக்கியமான சமா
மகாராஜாவிடம் தெரிவிக்க வேணும். மாரப்
கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்கச் சொல்ல
அந்தரங்கமாக அவரிடம் சொல்லவேணும்!

"மாரப்ப பூபதியைப் பற்றி என்ன?" என்று (
"அதெல்லாம் அப்புறம் சொல்கிறேன். மகா
எப்படியாவது இந்தச் சேதியைப் போட்டுவி
கிழவி விருந்தாளிகளுக்குச் சமையல் செய்
போனாள். பாட்டனும் பேத்தியும் முற்றத்தி
திடிரென்று வள்ளி, "ஐயோ தாத்தா! இதெல்
கேட்டாள். முற்றத்தில் ஒரு பக்கத்தில் உலை
அதன் அருகில் கத்திகளும் வாள்களும் வே
அடுக்கியிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்து வ
அவ்விதம் கூச்சல் போட்டாள். "என்னவா!
சூலமுந்தான். நீ எங்கே பார்த்திருக்கப் போ

முன்காலத்தில்...." "இதெல்லாம் என்னத்திற்
"என்னத்திற்காகவா? கோவிலில் வைத்து து
கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்வதற்காகத்தான்
கேள்வியை! தேங்காய்க் குலை சாய்ப்பது
தலைகளை வெட்டிச் சாய்ப்பதற்கு வாள், ப
வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலை எடுத்து மாலை
கொள்வதற்கு வேல், தெரிந்ததா!" "ஐயையே
பயமாயிருக்கிறதே!" என்று வள்ளி கூவினா

"இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால் இந்த நா
ஆண்பிள்ளைகள்கூட உன்னைப்போலேதா
வாளையும் வேலையும் கொண்டு என்ன செ
ஆரம்பித்து விடுவார்கள். வள்ளி! இந்தக்சே
பாட்டன், முப்பாட்டன் காலங்களில் எல்லா
அப்போது கொல்லுப் பட்டறையில் எல்லா
சூலமும் செய்த வண்ணமாயிருப்பார்களாம்
பட்டணத்திலும் கம்மாளத் தெரு தான் எப்
இருக்குமாம். ராஜாக்களும் ராஜகுமாரர்களு
கம்மாளனைத் தேடி வந்து கொண்டிருப்பார்
காலத்திலேயே இதெல்லாம் போய்விட்டது.
அரிவாள்களும் வண்டிக்குக் கடையாணிகளு
மாட்டுக்குத் தார்குச்சிகளும் செய்து கம்மாள

வயிறுவளர்க்கும்படி ஆகிவிட்டது. என் வய
நான் வாளையும் வேலையும் கண்ணால் பா
இந்தக் கதைகளிலே மட்டும் முன்னைப் பே
இருபது வருஷத்துக்கு முன்னாலே இந்த யு
கூடாதா!"

"சரியாய்ப் போச்சு, தாத்தா! இவருக்கு நீ பு
திருப்புவாயாக்கும் என்றல்லவா பார்த்தேன்
போகணும் என்று இவர் ஓயாமல் சொல்லிக்
"பொன்னா! அவன் எங்கே யுத்தத்துக்குப்
வள்ளி? பொன்னனாவது உன்னை விட்டு
துடுப்புப் பிடித்த கை, வாளைப் பிடிக்குமா?
கொண்டவன் சண்டைக்குப் போவானா?" "
சொல்ல வேண்டாம் தாத்தா! இவர் போகணு
என்றுதான் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மக
வரக்கூடாது என்கிறார். இளவரசருக்கு நீந்த
இவர் இருக்க வேணுமாம்." "அடடா! உன்
சித்தப்பன்மார்களும் மட்டும் இப்போது இ
ஒவ்வொருவன் கையிலும் ஒரு வாளையும்
நான் அனுப்ப மாட்டேனா? எல்லாரையும்
காவேரியம்மன் பலி கொண்டுவிட வேண்
சொல்லிக் கொண்டே கிழவன் பெருமூச்சுவி

அந்தப் பயங்கரமான சம்பவம் ஞாபகம் வர
வருஷத்துக்கு முன்பு கிழவனையும் கிழவியை
குடும்பத்தார் அனைவரும் ஆற்றுக்கு அக்கரை
கலியாணத்துக்குப் படகில் ஏறிப் போய்க் கெ

நடு ஆற்றில் திடிரென்று ஒரு சூறாவளிக் கா
கவிழ்ந்துவிட்டது. அச்சமயம் கரையில் இரு
உடனே நதியில் குதித்து நீந்திப் போய்த் தன்
விழுந்தவர்களைக் காப்பாற்ற முயன்றான். (
தினால் வள்ளியை மட்டுந்தான் அவனால் க
மற்றவர்கள் எல்லாரும் நதிக்குப் பலியானா
சொன்னான். "என் குலத்தை விளங்க வைக்
இருக்கிறாய். உன் வயிற்றில் ஒரு குழந்தை
பொன்னனை நானே கழுத்தைப் பிடித்துத் த
யுத்தத்துக்குப் போ" என்று. "யுத்தம் என்னத்
தாத்தா! அதுதான் புரியவில்லை" என்றாள்
என்னத்திற்காகவா - மானம் ஒன்று இருக்கிற
தான்! எருதுக் கொடிக்குப் புலிக் கொடி தாழ்
தொண்டை நாட்டுக்குச் சோழ நாடு பணிந்த
அவமானத்தைப் போக்குவதற்காகத்தான்" "
யாருடையது?" "இது தெரியாதா உனக்கு?
பல்லவ ராஜாவினுடையது." "சிங்கக் கொடி

"இல்லை, எருதுக் கொடி தான்." "நான் இன்
தாத்தா! தூதர்களின் கொடியில் சிங்கந்தான்
"ஆமாம்; எருதுக் கொடியைச் சிங்கக் கொடி
மாற்றிவிட்டார்கள். ஆனால் எருது பன்றியை
சிங்கமாகி விடுமா?" என்றான் கிழவன்.

"எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தாத்தா!
சொல்லேன்" என்றாள் வள்ளி. "சரி, அடியில
கேள்!" என்று கிழவன் கதையை ஆரம்பித்த
வருஷத்தில் இது நடந்தது. அப்போது காஞ்
சக்கரவர்த்தி ஆண்டு கொண்டிருந்தார். அவ
வீரபராக்கிரமங்களைப் பற்றி நாடெங்கும் பே
கொண்டிருந்த காலம். இந்த உறையூருக்கும்
வந்திருந்தார். அவர் விஜயத்தின் ஞாபகார்த்
மலையிலே கூட அவருடைய சிலையை அ
இப்படி இருக்கும் சமயத்தில் வடக்கே இருந்
அரசன் புலிகேசி என்பவன் - பெரிய படை
தென்னாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்தா
வருவதுபோல் வந்த அந்தச் சைன்யத்துடன்
போர் செய்ய மகேந்திர சக்கரவர்த்திக்குத் தை
காஞ்சிக் கோட்டைக்குள் சைன்யத்துடன் பது
கோட்டையைக் கொஞ்ச காலம் முற்றுகையி

புலிகேசி. அதில் பயனில்லையென்று கண்டு
நோக்கி வந்தான். நமது கொள்ளிடத்தின் அ
வந்துவிட்டான். அப்பப்பா! அப்போது இந்
பாட்டை என்னவென்று சொல்லுவேன்! நம
அப்போது பட்டத்துக்கு வந்து கொஞ்ச நாள்
புலிகேசியை எதிர்க்கப் பலமான ஆயத்தங்க
கொண்டிருந்தார்.

இதற்குள் வடக்கே புலிகேசியின் ராஜ்யத்துக்
வந்துவிட்டது போலிருந்தது. புலிகேசி கொ
தாண்டவேயில்லை திரும்பிப் போய்விட்டா
அந்தக் கிராதகனும் அவனுடைய ராட்சத சை
அட்டூழியங்களுக்கு அளவேயில்லையாம்.
சூறையாடிக் கொண்டும் தீ வைத்துக் கொண்
அதிலிருந்து மகேந்திர சக்கரவர்த்தியினுடை
விட்டது. 'சளுக்கரின் பன்றிக் கொடிக்குப் ப
கொடி பயந்துவிட்டது' என்று ஜனங்கள் பே
இந்த அவமானத்துக்குப் பிறகு மகேந்திர சக்
உயிரோடிருக்கவில்லை. அவருக்குப் பிறகு
சக்கரவர்த்தி பட்டதுக்கு வந்தார். இவர் பட்ட
வந்ததிலிருந்து புலிகேசியைப் பழிக்குப் பழி
குலத்துக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்

ஆயத்தங்கள் செய்து வந்தார். கடைசியில் அ
முன்பு பெரிய சைன்யத் தைத் திரட்டிக் கொ
போனார்.

புலிகேசியைப் போர்க்களத்தில் கொன்று வா
வைத்துக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கிவிட்டுத்
இந்தப் பெரிய வெற்றியின் ஞாபகார்த்தமாக
ரிஷபக் கொடியை நரசிம்ம சக்கரவர்த்தி. சி
மாற்றிவிட்டார். அவர் திரும்பி வந்து இப்
ஆகிறது. வள்ளி! அதற்குள்ளே...." இத்தனை
கவனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள், "
சக்கரவர்த்தியுடன் நமது மகாராஜா எதற்காக
போகிறார் தாத்தா!அவருடன் சிநேகமாயிரு
கேட்டாள். "அடி பைத்தியக்காரி..." என்று கி
சொல்ல ஆரம்பித்தான். அப்போது வீதியில்
கேட்டது. அந்த வீட்டின் வாசலிலேதான் வ
"வீரபத்திர ஆச்சாரி!" என்று யாரோ அதிகா
கூப்பிட்டார்கள். உடன் கிழவன், " அந்தச் ச
பூபதி வந்துவிட்டான். வள்ளி, நீ அவன் கண்
சமையற்கட்டுக்குள் போ, அவன் தொலைந்
கூப்பிடுகிறேன்" என்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஐந்து
மாரப்ப பூபதி

வாசலில் குதிரையில் வந்திறங்கியவன் திட
யௌவன புருஷன்; வயது இருபத்தைந்து இ
ஆபரணங்கள் உயர்ந்த ராஜரீக பதவியைக்
பாசங்களிலும் மதமாச்சரியங்களிலும் அ
முகக்குறி காட்டியது. "சேனாதிபதி வரவே
கிழவன் வந்தவனை வரவேற்று உள்ளே அ
வந்தான். "இனிமேல் என்னை அப்படிக் கூ
சேனாதிபதி இல்லை; நான் மாரப்ப பூபதி இ
தகப்பனுக்குப் பிள்ளையே இல்லை!" என்ற
சொல்லிக் கொண்டு மாரப்ப பூபதி உள்ளே
ஏற்கெனவே கிழவன் உட்கார்ந்திருந்த பீடத்
யுவராஜா ரொம்பக் கோபமாய் இருப்பது
"யுவராஜாவா? யார் யுவராஜா? நானா? நே
பரதைப் பயல் அல்லவா யுவராஜா? இளவ
வாழ்க! ஜய விஜயீபவ!" என்று பரிகசிக்கு
மாரப்ப பூபதி 'இடி இடி'யென்று சிரித்தான்.

"அது போகட்டும், ஆச்சாரி! உன் சோழி எ
அதைச் சொல்லு!" என்றான். வீரபத்திர ஆச்
செய்ததுடன், சோதிட சாஸ்திரத்தில் வல்லவ
வாங்கியிருந்தான். சோழிகளை வைத்துக் ெ
கணக்குப் போட்டு ஜோசியம் பார்ப்பது வழ

"யுவராஜா! எதற்காக இந்தப் பிரமை உங்க
ஆரம்பித்தான் கிழவன். "அந்தக் கதையெல்
வைத்துக் கொள்ளலாம். நீ ஏதாவது பார்த்தா
வெறுமனே என்னை அலைக்கழிக்க உத்தே
யுவராஜா! உங்களுக்கு என்ன வேணுமோ,
சொல்லுகிறேன்." "முக்கியமான விஷயம் ச
முடிவு என்ன ஆகும்? இதைத் தெரிந்து சொ
உன் ஜோசியத்தினால் என்ன பிரயோஜனம்
சோழிகளையும் தூக்கி நானே காவேரி ஆற்
விடுகிறேன்!" என்றான் மாரப்பன். "அப்படி
யுவராஜா! எனக்கு ரொம்ப அனுகூலமாயிரு
என்னுடைய சொந்த விஷயத்தில் இந்த சாஸ்
பிரயோஜனப்படவில்லை. ஒரே நாளில் குடு
அழிந்து விட்டது. குலத்தை வளர்ப்பதற்கு ஒ
தான் மிஞ்சியிருக்கிறது." "வள்ளி சுகமாயிரு
என்று மாரப்ப பூபதி கேட்டான். அப்பொழு

ஒரு விகாரம் காணப்பட்டது. "ஏதோ இருக்க
கிழவன். "ஆமாம் பொன்னன் சண்டைக்குப்
வள்ளி என்ன செய்வாள்?" "அதற்கென்ன,
வள்ளியைக் காப்பாற்றக் கடவுள் இருக்கிறா
இருக்கிறேன்!" என்று அழுத்திச் சொன்னான்

"ஆமாம், நீ இருக்கும்போது அவளுக்கு என
இருக்கட்டும் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருக்க
சண்டையில் முடிவு என்ன ஆகும்? உன் சே
ஏதாவது தெரிகிறதாயிருந்தால் சொல்லு; இ
ஜோசியக் கடையைக் கட்டு!" "கடையை அ
கட்டிவிட்டேன் யுவராஜா! உங்களுடைய மு
மறுபடியும் அதைத் திறந்தேன்!" "திறந்ததில்
"கிரகங்களின் சேர்க்கை ரொம்ப பயங்கரமா
காட்டுகிறது. சண்டையில் ஒரு பக்கத்துச் சே
அழிந்து போகும். யுத்த களத்துக்குப் போன
திரும்பி வர மாட்டார்கள். ஆனால் எந்தப் ப
எனக்குத் தெரியாது." "அது எனக்குத் தெரியு
சேனை அழியும் என்று சொல்வதற்கு நீயும்
சோழியும் வேண்டாம். திரும்பி வராமல் நிர்
சோழ சைன்யந்தான். அந்தப் பெரும் புண்ண
உங்கள் பார்த்திப சோழ மகாராஜா கட்டிக் ெ

"யுவராஜா! நீங்களே இப்படிச் சொல்லலாம
மனஸ்தாபங்கள் இருந்தாலும் பகைவனுக்கு
பகைவன்? பல்லவ சக்கரவர்த்தியா? நமக்கு
இல்லவே இல்லை! சோழநாட்டுக்கு இப்பே
பார்த்திபன்தான். இவன் கையிலே வாள் எ
வேல் வீசி அறிய மாட்டான்! இப்பேர்ப்பட்
சைன்யத்துடன் போர் செய்யக் கிளம்புகிறா
என்றால் லேசா! சமுத்திரத்தின் மணலை எ
எண்ணலாம். பல்லவ சைன்யத்திலுள்ள வீர
முடியாது.

காவேரியிலிருந்து கோதாவரி வரையில் பர
சாம்ராஜ்யம் எங்கே? ஒரு கையகலமுள்ள
நரசிம்ம சக்கரவர்த்தி தான் லேசுப்பட்டவரா
தூரம் வடக்கே சென்று ராட்சதப் புலிகேசி
வென்று, வாதாபியைத் தீ வைத்துக் கொளு
அவருடன் நாம் சண்டை போட முடியுமா?
கொசு!" "யுவராஜா! இதையெல்லாம் என்
சொல்லுகிறீர்கள்? மகாராஜாவிடம் சொல்
"மகாராஜாவிடம் சொல்லவில்லையென்றா
கொண்டாய் கிழவா? சொன்னதன் பலன் தா
சேனாதிபதிப் பதவி போயிற்று. மகாராஜா

பதவியையும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார். ை
நடத்திக் கொண்டு யுத்த களத்துக்குப் போகட்
தாராளமாய்ப் போகட்டும். இந்தப் பிரமாத
இல்லையென்று யார் அழுதார்கள்?" "அப்ப
நீங்கள் யுத்தத்துக்கே போகமாட்டீர்களோ?"
என்னைக் கூப்பிட்டால் போவேன்; கூப்பிட
மாட்டேன்; கிழவா! சண்டையின் முடிவைக்
அதை இன்னொரு தடவை விவரமாய்ச் சொ
யுவராஜா! ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எ
களத்தில் அழிந்து போவார்கள். ஒருவராவது
வரமாட்டார்கள்?" "உயிரோடு திரும்பி வரம
உயிரில்லாமல் திரும்பி வருவார்களோ? ஹ
என்று மாரப்ப பூபதி உரக்கச் சிரித்தான். பிற
நான் யுத்தத்தில் செத்துப் போனால் நிச்சயம
திரும்பி வருவேன்; திரும்பி வந்து வள்ளிை
கொண்டு ஆட்டுவேன்" என்று கூறி மறுபடிய
சிரித்தான்.

சமையலறையிலிருந்து இதைக் கேட்டுக் கெ
இரண்டு கையையும் நெறித்து, "உன் கழுத்ை
நெறித்துக் கொல்லுவேன்!" என்று முணுமுணு
காது மந்தமுள்ள கிழவி "என்ன சொல்லுகிற

கேட்கவும் வள்ளி அவளுடைய வாயைப்
என்றாள். "உள்ளே யார் பேசுகிறது?" என்று
பூபதி. "யார் பேசுவார்கள்? என்னைப் பிடித்
இல்லையோ ஒரு கிழப் பிசாசு - அதுதான்
கொண்டிருக்கும்" என்றான் கிழவன். "சரி,
போகவேணும். என் கிரக பலன்களைப் பற்
நிஜந்தானே ஆச்சாரி! பொய் சொல்லி ஏமா
"தங்களை ஏமாற்றி எனக்கு என்ன ஆகவே
மாரப்ப பூபதி எழுந்து நின்று சுற்று முற்றும்
முற்றத்தில்அடுக்கி வைத்திருந்த வாள்களை
கத்தி கேடயங்களையும் பார்த்துவிட்டுச் சிரி
ரொம்ப முனைந்து வேலை செய்கிறாயாக்கு
வாள்! வேல்! இந்த வாழைப்பட்டைக் கத்தி
அரிவாள்களையும் வைத்துக் கொண்டுதான்
மகாராஜா, பல்லவ சக்கரவர்த்தியை ஜயித்து
நல்ல வேடிக்கை! ஹா ஹா ஹா" என்று உர
கொண்டே ஒரு பக்கத்தில் அடுக்கி வைத்தி
காலால் உதைத்துத் தள்ளினான். அப்படியே
போனான். உலைக் களத்தில் கிளம்பும் அன
போல் கிழவன் கண்களிலே தீப்பொறி பறந்

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் ஆறு
போர் முரசு

வீட்டு வாசலிலிருந்து குதிரை கிளம்பிப் பே
வள்ளி முற்றத்துக்கு வந்தாள். மாரப்ப பூபதி
கத்திகளில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொ
கத்தி கேடயம் எல்லாம் நீ செய்து என்ன பிர
மகாராஜாவைப் பற்றி அப்படிக் கேவலமாய்
சும்மா தானே விட்டு விட்டாய்?" என்று ஆ
"ஏன் வள்ளி உனக்கு இவ்வளவு கோபம்? நீ
நமது பழைய சேனாதிபதியும் சொன்னார், ச
என்று?" என்றான் கிழவன். "சேச்சே! நான் ச
வேண்டாமென்று சொன்னேனா? சண்டை எ
தெரியாமல்தானே கேட்டேன்!" என்று வள்
அவள் கண்களில் நீர்ததும்பிற்று. "ஆமாம், ‹
சொல்ல ஆரம்பித்த போதுதான் இந்தப் பா
வாதாபிச் சக்கரவர்த்தி புலிகேசி, தென்தேசத்
படையெடுத்து வந்து பல அட்டூழியங்கள் ‹
திரும்பப் போனதைச் சொன்னேனல்லவா?
வாங்குவதற்காக நரசிம்ம சக்கரவர்த்தி வெ
செய்து கொண்டிருந்தார். கடைசியில் ஆறு ‹

அவர் வாதாபியின் மேல் படையெடுத்துச் செ
நமது பார்த்திப மகாராஜாவையும் தமது பன
சேர்ந்து கொள்ளும்படி ஓலை அனுப்பினார்

அதற்குப் பார்த்திப ராஜா அப்படியே செய்
அதற்குப் பிரதியாக அன்று முதல் உறையூரி
வாங்குவதை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்றும்
புலிக்கொடிக்குச் சமமரியாதை கொடுக்க வே
செய்தி அனுப்பினார். இதை நரசிம்ம சக்கர
கவனிக்கவேயில்லை. மறு ஓலைகூட அனு
கிளம்பிப் போய்விட்டார். அன்று முதல் பா
காஞ்சிக்குக் கப்பம் அனுப்புவதை நிறுத்தி
காரணமாகத்தான் யுத்தம் வந்திருக்கிறது வ
சொல்லு. பார்த்திப மகாராஜா முன் வைத்த
சக்கரவர்த்தியிடம் சரணாகதி அடைந்து விட
சிராப்பள்ளி மலையில் போட்ட புலிக்கொடி
பல்லவர்களின் எருதுக் கொடியை மறுபடியு
அந்த அவமானத்தைச் சகித்துக் கொண்டாவ
தேசத்து மக்கள் எதற்காக உயிரை வைத்துக்
வேண்டும்?" "அந்த நியாயமெல்லாம் எனக்
தாத்தா! நமது பார்த்திப மகாராஜா என்ன செ
சரி. அவருக்கு விரோதமாய்ப் பேசுகிறவர்க

பொல்லாத பாவிகள். அவர்கள் நரகத்துக்குத்

இந்த மாரப்ப பூபதியை நீ சும்மா விட்டு விட
இருக்கிறது தாத்தா! நமது மகாராஜா எவ்வ
தெரியுமா....?" "ஆமாம்; நமது மகாராஜா ெ
ஆகையினால்தான் இந்தக் குலங்கெட்ட மா
இடங்கொடுத்துத் தலையில் தூக்கி வைத்துக்
கூத்தாடினார்!" "என்ன சொல்லுகிறாய், தாத்
சொல்லுகிறேன். இந்த மாரப்ப பூபதி நமது ம
சொந்தச் சகோதரன் அல்ல. பழைய மகாராஜ
வயதுக்குமேல் சபலம் தட்டி யாரோ ஒரு மூ
கல்யாணம் செய்து கொண்டார். ஊரில் யாரு
கலியாணம் பிடிக்கவில்லை. அந்த மூதேவிய
இந்த மாரப்பன். பழைய மகாராஜா செத்துப்
பார்த்திபருக்குப் பிள்ளைக் குழந்தை இல்லா
பட்டத்தைக் கொடுக்க வேணுமென்று சொல்
போனாராம். விக்கிரம இளவரசர் பிறக்கும் வ
'யுவராஜா'வாக விளங்கினான். பார்த்திப மக
இவனிடம் அன்பு காட்டிக் கௌரவம் அளித்
பதவியும் கொடுத்திருந்தார். இவனோ நன்றி
பாதகனாயிருக்கிறான். குலத்தின் குணம் எங்
"இவனோடு உனக்கு என்னத்திற்காகச் சகவ

இவனுக்கு நீ ஜோசியம் சொல்வது என்ன தே
"உன்னால் ஏற்பட்ட சகவாசந்தான் வள்ளி!"
வள்ளி திடுக்கிட்டு "என்னால் ஏற்பட்டதா? ;
கதை!" என்றாள்.

"உன்னால் ஏற்பட்டதுதான் இத்தனை நாளு
சொல்லாமல் வைத்திருந்ததை இப்போது செ
வள்ளி! காலம் ரொம்ப அபாயமான காலம்.
என்ன நேருமோ, ராஜ்யம் என்ன கதியடை
மாரப்ப பூபதி யுத்தத்துக்குப் போகமாட்டான்
எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். நீ இவன் வி
எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும்." "என்ன த
பயமுறுத்துகிறாய்? இந்தக் கரிமூஞ்சியிடம்
என்று வள்ளி கேட்டாள். "நான் சொல்கிறதை
அம்மா! ஒரு காலத்தில் இந்த மாரப்ப பூபதி
கட்டிக் கொடுக்க வேணுமென்று கேட்டுக் கெ
"அவன் தலையிலே இடி விழ!" என்றாள் வ
தலையிலே இடி விழவில்லையே, அம்மா எ
அல்லவா விழுந்தது! கிரக சஞ்சார ரீதியாக .
குடும்பத்துக்கு ஏதோ பெரிய விபத்து வரப்பே
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த மார
ஆட்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து உன்

கொண்டு போவதாக இருந்தான் இதுவும் எ
நீயும் உன் தமையன்மார்களும் அப்போது
ரத்தக்களரியாகுமென்று எண்ணித்தான் எல்
அக்கரையில் உள்ள கலியாணத்துக்குப் போ
அனுப்பினேன். யமன் நடு ஆற்றில் சூறாவ
உன் அண்ணன்மார் எல்லாரும் செத்துப் போ

சுவாமி உன்னை மட்டும் எனக்குக் கொடுத்
சொல்லிவிட்டுக் கிழவன் பெருமூச்சு விட்ட
பார்த்து ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.
நாளும் சொல்லவில்லையே தாத்தா? இவன்
அண்ணன்மார்களுக்கெல்லாம் யமனாக வந்
என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டாள். "நீங்கள்
படகேறிப் போன பிறகு நான் எதிர்பார்த்தப
ஆட்களுடன் வந்தான். வீட்டில் நீ இல்லை
தம் என்று குதித்தான். அவனைச் சமாதானப்
சோதிட சாஸ்திரத்தை உபயோகப்படுத்தின
சக்கரவர்த்தியின் மருமகன் ஆகப் போகிறா
அற்ப ஆசையெல்லாம் விட்டுவிடு" என்று
முதல் இவன் என்னவெல்லாமோ ஆகாசக்
ஆரம்பித்து விட்டான். ஜோசியம் கேட்பதற்
பிராணனை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்."

அவன் என்னைப் பற்றிப் பேசியதன் அர்த்த
ஓடக்காரர் யுத்தத்துக்குப் போய் விட்டால் ந
செய்வேன்? நீதான் என்னைக் காப்பாற்றவே
சொல்லிக் கிழவனுடைய கையை வள்ளி ெ
கொண்டாள். அவளுடைய உடம்பு நடுங்கி

கிழவன், "பைத்தியமே! ஏன் இப்படி நடுங்(
சண்டைக்குப் போகமாட்டான். அவனை மக
கொண்டு போகமாட்டார். என் குடும்பத்துக்(
விபத்து மகாராஜாவுக்குத் தெரியும். என் கு
ஒருத்திதான் இருக்கிறாய் என்றும் தெரியும்.
பொன்னனைச் சண்டைக்கு வரவேண்டாம் (
அழைத்துப் போகமாட்டார்!" என்றான். அச்
முரசடிக்கும் ஓசை கேட்டது. பின்வருமாறு ச
கேட்டது:- "வெற்றிவேல்! வீரவேல்! யுத்தம்
வருகுது! சோழ தேசத்தின் மானத்தைக் காக்
படையில் சேர்வதற்கு மீசை முளைத்த ஆண்
எல்லோரும் வரலாம். நொண்டி, குருடு, சப்
ஒரு பிள்ளை தவிர மற்றவர்களெல்லாம் வர
ரத்தம் ஓடுகிறவர்கள் எல்லாரும் வரலாம். ெ
வீரவேல்!" - இதைத் தொடர்ந்து முரசின் சத்
அதிரும்படியாக எழுந்தது. இந்தப் போர்மு

வள்ளியும் கிழவனும் தெருப் பக்கம் சென்ற
யானையும் அதைச் சுற்றிச் சில வீரர்களும் (
கொண்டிருந்தார்கள். முரசும் முரசு அடித்தவ
அறைகூவியவனும் யானை மேல் இருந்தன

இந்த ஊர்வலம் தெருக் கோடி போகும்வை
பேத்தியும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொ
ஊர்வலம் தெருக்கோடியில் திரும்பியதும் சி
பெருமூச்சு விட்டு விட்டுச் சொன்னான்:- "
பொன்னனும் பகவானும் காப்பாற்றுவார்கள்
சேர்ந்து வீர சொர்க்கம் அடைய என் குடும்ப
இல்லை, நான்தான் போகப் போகிறேன்" எ
வானத்தில் திடிரென்று ஒரு நட்சத்திரம் நிலை
வினாடி நேரம் அது பளீரென்று ஒளி வீசி வ
வேகமாகப் பிரயாணம் செய்தது; அடுத்த வி
மறைந்தது. இதை பார்த்த வள்ளிக்கு உடம்ப
சமயத்தில் அதே காட்சியைப் பொன்னனும்
சிலிர்த்தான். அப்போது அவன் உறையூர் ரா
வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான். பௌ
நாலு தினங்கள்தான் இருந்தன. சுக்கில பட்ச
வெளியில் ராஜ ஹம்சத்தைப் போல் சஞ்சரி
பொழிந்து கொண்டிருந்தான். உறையூரின்

மாடமாளிகைகளெல்லாம் அந்த வெண்ணில
மோகனமும் பெற்று சொப்பன லோகம்போ
"ஓடம் வண்டியில் ஏறும்; வண்டி ஓடத்தில்
சொல்வதுண்டல்லவா? இந்தக் காலத்தில் தி
பெரிய நகரமாகவும் உறையூர் சிற்றூராயுமி
நாளிலோ உறையூர் தான் தலைநகரம்; திருச்
இரண்டு ஊர்களுக்கும் நடுவில் இடைவெள
வீதிகளும், பலவகைத் தொழில் செய்யும் ம
தெருக்களும் இருந்தன.

சிராப்பள்ளி மலையிலிருந்து மகாராஜா இற
முன்னால் பொன்னன் அரண்மனை வாசலை
விரும்பினான். மகாராஜா, சுவாமி தரிசனம்
உச்சியிலிருந்து இறங்கி வரும்போது வழியி
இளவரசருக்கு என்னத்தைக் காட்டியிருப்பா
ஒருவாறு தெரிந்திருந்தது. அங்கே தான் சோ
அவமானச் சின்னங்கள் இருந்தன. பார்த்திப
தந்தை, மகேந்திரவர்ம சக்கரவர்த்தியின் மு
வில்லையும் வைத்து அடிபணிந்து, விதவித
இரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் கா
கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொள்ளும் காட்சி
சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதை நினைக்கும்

பொன்னனுக்கும் இரத்தம் கொதித்தது. "சோ
அவமானத்தை எத்தனை நாளைக்குச் சகித்து
யுத்த களத்தில் பல்லவர்களின் இரத்தத்தைப்
அவமானத்தைத் துடைத்துக் கொள்ள வேண்
எத்தனையோ முறை பொன்னன் சிந்தித்தது
சந்தர்ப்பம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும்போது
யுத்தத்துக்குப் போகாமல் வீட்டில் முக்காடிட்
கொண்டிருப்பதா?- இவ்விதம் யோசித்துக் (
விரைவாக நடந்து சென்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஏழு
அருள்மொழித் தேவி

பொன்னனும் வள்ளியும் உறையூர்க் கோட்
அதே சமயத்தில், ராணி அருள்மொழித் தே
உத்தியான வனத்துக்குள் பிரவேசித்தாள். ப
மகாராஜா கூறிய பதிலை ஏவலாளர்கள் உட
மகாராணிக்குத் தெரிவித்தார்கள். மன்னர் வ
பொழுதுபோக்குவதற்காக ராணி உத்தியான
சென்றாள். அவ்வனத்தில் சண்பக மலர்கள் .

வளர்ந்திருந்த ஒரு மூலைக்குப் போய் அங்
பளிங்குக்கல் மேடையில் உட்கார்ந்து கொ
பார்த்தபோது மேற்குத் திக்கில் சூரியன் அ
கொண்டிருந்த காட்சி அடி மரங்களின் வழி
வானம் முழுவதும் பத்தரை மாற்றுத் தங்க
தகதக வென்று பிரகாசித்தது. பார்த்துக் கொ
தங்கநிறத்தின் சோபை மங்கிக் கொண்டு வ
சூரியன் மறைந்தது. சற்று நேரத்திற்கெல்லா
முழுவதும் ஒரே ரத்தச் சிவப்பாய் மாறிற்று.
அருள்மொழித் தேவிக்கும் ரண களத்தையு
பெருக்கெடுத்து ஓடுவதையும் ஞாபகப்படு
நடுங்கிக் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

மறுபடி அவள் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தபே
நிலவின் இன்பக் கிரணங்கள் மரக் கிளைக
பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தன. ராணி உள்ள
ஞாபகங்கள், குமுறிக் கொண்டிருந்தன. பன்
வருஷத்துக்கு முன்னால் பார்த்திப மன்னனு
இந்த அரண்மனைக்கு அவள் வந்தாள். அந்
இம்மாதிரி வெண்ணிலவு பிரகாசித்த எத்த
அவளும் பார்த்திபனும் இந்த உத்தியான வ
கைகோத்துக்கொண்டு உலாவியதுண்டு. இ

மேடைமீது உட்கார்ந்து இருவரும் நேரம் பே
இருந்ததுண்டு. அந்த நாளில் பார்த்திபன் சி
புல்லாங்குழல் கொண்டு வந்து இசைப்பான்
மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். கண்ண
பார்த்திபனாக உருக்கொண்டு வந்து மணம்
பூரிப்படைவாள். இப்படி சில காலம் வாழ்க்
கனவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. பிறகு வி
போது இன்ப வாழ்க்கையின் சிகரத்தை அ
அதே உத்தியான வனத்தில் அதே பளிங்குக்
குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு
அருள்மொழிக்கு நினைவு வந்தது.

ஆஹா! அந்த ஆனந்தமான நாட்கள் அப்ப
கூடாதா? ஆனால் எப்படியிருக்க முடியும்?
இருதயத்தின் அடிவாரத்திலே சொல்லமுடிய
பதுங்கிக் கிடந்து அவனுடைய நெஞ்சை அ
கொண்டிருக்கையில், அவர்களுடைய ஆன
நீடித்திருக்க முடியும்? பார்த்திபனுடைய இ
வேதனையை வெகுகாலம் கழித்தே அருள்
அறிந்தது முதல் அந்த வேதனையில் அவ
கொண்டாள். அதற்குத் தானே காரணமோ எ
மனம் நொந்தாள். ஆமாம்; அவர்களு டைய

கலியாணத்தின்போதே அந்தக் காரணமும்
அருள்மொழி, சேர வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒரு
அந்த நாளில் அவளைப் போல் சௌந்தரிய
இல்லையென்று தென்னாடெங்கும் பிரசித்தி
அவளைப் பார்த்திபனுக்கு மணம் செய்விக்
பிறகு, காஞ்சி மகேந்திரவர்ம சக்கரவர்த் தி
மன்னனுக்குத் தூதர்கள் வந்தார்கள். பட்டத்
நரசிம்மவர்மருக்கு அருள்மொழியைத் திரு
விரும்புவதாகச் சக்கரவர்த்தி செய்தி அனுப்
அருள்மொழியின் உற்றார் உறவினருக்கெல்
சம்மதமாயிருந்தது. ஆனால் அருள்மொழி
இணங்கவில்லை; பார்த்திப சோழரையே ப
வரித்து விட்டதாகவும், வேறொருவரை மண
இசையேனென்றும் கண்டிப்பாய்ச் சொன்ன

மகேந்திர சக்கரவர்த்தி மிகவும் பெருந்தன்
அதற்கு மேல் வற்புறுத்தவில்லை. இளவரச
பாண்டியன் மகளை மணம் முடித்து வைத்த
அருள்மொழிக்கும் மணம் நடந்த பிறகுதான்
மேற்கூறிய சம்பவம் தெரிய வந்தது. அவர்
சாம்ராஜ்ய சக்கரவர்த்தினியாய் காஞ்சி சிம்
வேண்டியவள்; அதற்கு மாறாக, இந்த உள்

ராஜ்யத்திற்கு ராணியாயிருக்கிறாய்" என்று
முதலில் இதை ஒரு விளையாட்டுப் பேச்சாக
எண்ணியிருந்தாள். நாளாக ஆக, தன் பதியி
இந்த எண்ணம் மிக்க வேதனையை அளித்த
தெரிந்து கொண்டாள். அதைப் போக்குவதற்
எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்தும் முடியவ
பிறந்ததிலிருந்து மகாராஜாவின் அந்தரங்க
அதிகமாகியே வந்ததாகத் தெரிந்தது. ஒரு ச
வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை ஒரு பெரிய சாம்
சக்கரவர்த்தியாயிருக்க வேண்டியவன். என்
இன்னொருவருக்குக் கப்பம் கட்டும் சிற்றரச
லபிக்கிறது!" என்பார். இன்னொரு சமயம்,
பிள்ளைக்கு என்னால் சாம்ராஜ்யப் பட்டாபி
வைக்க முடியாது. ஆனால் வீரத்தந்தையின்
பட்டத்தை நிச்சயம் அளிப்பேன்!" என்றார்.

அவருடைய வாக்கை நிறைவேற்றும் சமயம்
வந்துவிட்டது. பழைய காலத்து வீர பத்தினி
அவருடன் தானும் உயிர் விடுகிறதாயிருந்த
அந்தப் பாக்கியத்தையும் தனக்கு அளிக்க ம
வீரத்தாயாக இருந்து விக்கிரமனை வீர மகன
வேணுமாமே? ஐயோ, அவரைப் பிரிந்த பிற

தாங்க முடியுமா? இப்படி எண்ணியபோது அ
நெஞ்சு பிளந்து விடும் போலிருந்தது. திடீெ
கொண்டு வந்தது. "ஓ!" வென்று கதறிவிட்ட
உன்னை வீர பத்தினி என்றல்லவா நினைத்
கோழையா நீ?" என்று கடினமான குரலில் ச
கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.
அங்கு நின்றார். உடனே அவளுடைய அழு
கண்ணீரும் வறண்டு விட்டது. "வா! அரண்
போகலாம்! அழுவதற்கும் சமாதானப்படுத்த
நேரமில்லை" என்றார் மகாராஜா. இருவரும்
கொண்டு வாய் பேசாமல் அரண்மனைக்குள்
பார்த்திபனும், அருள்மொழியும் அரண்மனை
பூஜாக்கிரஹத்துக்கு வந்தபோது தீபாராதனை
சமயமாயிருந்தது.

பூஜாக்கிரகத்தில் சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டை செ
இடது பக்கத்தில் பார்வதி தேவியின் அற்புத
இருந்தது. தேவியின் இருபுறத்திலும் விநாய
கடவுளும் வீற்றிருந்தார்கள். இன்னொரு பக்
பூதேவி சமேதரான மகாவிஷ்ணு தரிசனம் த
விக்கிரகங்களும் சண்பகம், பன்னீர், பாரிஜா
மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. தெ

இளவரசர் விக்கிரமன், கைகூப்பிய வண்ண
ஆராதனையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்
தீபாராதனை செய்து மூவருக்கும் பிரஸாதம்
வெளியே சென்றார். விக்கிரமன் மகாராஜா
"அப்பா! சித்திர மண்டபத்துக்குப் போகலாம
கேட்டான். "இதோ நான் வருகிறேன்; விக்கி
போ!" என்றார் மகாராஜா. விக்கிரமன் வெ
மகாவிஷ்ணுவின் பாதத்தினடியில் வைத்திரு
மரப்பெட்டியை மகாராஜா சுட்டிக் காட்டிச் செ
அந்தப் பெட்டிக்குள்ளே என்ன இருக்கிறது
தடவை கேட்டிருக்கிறாய். நானும் 'காலம் வ
சொல்லுகிறேன்!' என்று சொல்லி வந்திருக்கி
வேண்டிய காலம் இப்போது வந்துவிட்டது.

சோழ வம்சத்தின் புராதன பொக்கிஷம் இந்த
இருக்கிறது. இதோ திறந்து காட்டுகிறேன் பா
சொல்லிக் கொண்டே மகாராஜா அந்த மரப்
பெட்டிக்குள்ளே பளபளவென்று ஜொலித்த
ஓலைச்சுவடியும் காணப்பட்டன. உடைவா
தங்கத்தினாலானது, இரத்தினங்கள் இழைத்த
எண்ணெய் பூசிக் கூர்மையாய்த் தீட்டி வைத்
பிடியும் வாளும் ஒன்றோடொன்று போட்டி

இதற்கு மாறாக, ஓலைச்சுவடியோ மிகப் பழ
கருநிறமாயிருந்தது. பார்த்திபன் சொன்னான்
உடைவாள் சோழ வம்சத்திலே முற்காலத்தி
பெற்றிருந்த சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலிருந்த
வளவனும் நெடுமுடிக் கிள்ளியும் இந்த உ
உலகத்தை ஆண்டார்கள். ஓலைச் சுவடியில்
தமிழகத்தின் தெய்வப் புலவர் அருளிய தி
உடைவாளும், குறள்நூலும்தான் சோழர் கு
பொக்கிஷங்கள். இவற்றை நீ வைத்துக் காட்
வயது வரும்போது அவனிடம் சேர்ப்பிக்க

அருள்மொழி! இந்தப் புராதன உடைவாளை
அணிந்திருந்தார்; ஆனால் நான் அணியவி
சிற்றரசனாயிருந்து கொண்டு கரிகால் வளவ
கிள்ளியும் அணிந்த உடைவாளை அணிய
விக்கிரமனிடம் நீ இதையும் சொல்ல வேண்
ஒரு சின்னஞ்சிறு பிரதேசத்துக்காவது சுதந்த
அப்போது தான் இந்த உடைவாளைத் தரிக்க
வேண்டும். அக்காலத்தில் இந்த உடைவா
தெய்வத் திருக்குறளில் சொல்லியிருக்கும்
பாரம் செய்யும் படியும் கூற வேண்டும். இ
உன்னிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். அருள்மொழி!

நிறைவேற்றுவதாகத் தெய்வ சன்னிதானத்தி
அளிக்க வேண்டும். விக்கிரமனை வீரமகனா
வேண்டும்." இதைக் கேட்ட அருள்மொழித்
ததும்ப, விம்முகின்ற குரலில், "அப்படியே
மகாராஜா!" என்றாள். பார்த்திபன் அப்போ
வேண்டிய தைரியத்தை உனக்கு அளிக்கட்டு
அருள்மொழியைத் தழுவிக் கொண்டு அவ
பெருகிய கண்ணீரைத் தம்முடைய மேலாை

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் எட்டு
சித்திர மண்டபம்

உறையூர்த் தெற்கு ராஜவீதியிலிருந்த சித்திர
காலத்தில் தென்னாடெங்கும் புகழ் வாய்ந்தி
காஞ்சியிலுள்ள மகேந்திர சக்கரவர்த்தியின்
மண்டபம் கூட உறையூர்ச் சித்திர மண்ட பத்
என்று ஜனங்கள் பேசுவது சகஜமாயிருந்தது.
மகாராஜாவும் இளவரசர் விக்கிரமனும் வெ
இந்தச் சித்திர மண்டபத்தின் வாசலை அடை
அங்கே படகோட்டி பொன்னனும் வந்து சே

அகாலவேளையில் மகாராஜாவைப் பார்க்க
என்னவோ என்ற கவலையுடன் வந்த பொ
மகாராஜாவைப் பார்த்ததும் இன்னது சொல்
திகைத்தான். "மகாராஜா..." என்னும்போதே
நாக்குழறியது. அந்தக் குழறிய குரலைக்கேட
இளவரசரும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தா
எங்கே வந்தாய்?" என்றார் மகாராஜா. பொ
மௌனத்தைக் கண்டு ஒருவாறு அவன் வந்
ஊகித்தவராய், குதிரை மீதிருந்து கீழிறங்கி
விக்கிரமனும் லாவகமாய்க் குதிரை மீதிருந்
"பொன்னா! இந்தத் தீவர்த்தியை வாங்கிக்
மகாராஜா. அருகே தீவர்த்தி வைத்துக் கொ
ஏவலாளனிடமிருந்து பொன்னன் தீவர்த்தி
கொண்டான். அந்த வேளையில் மகாராஜா
மண்டபத்துக்கு வந்திருக்கிறார் எதற்காகத் த
பின் தொடரச் சொல்லுகிறார் என்பதொன்று
புரியாவிட்டாலும், மகாராஜா தன்னைத் தி
சொல்லாமல் தம்முடன் வரும்படி சொன்ன
குதூகலமுண்டாயிற்று.

மகாராஜாவும் இளவரசரும் முன் செல்ல; பெ
தீவர்த்தியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு சி

புகுந்தான். அந்த சித்திர மண்டபத்துக்குள் மு
பிரவேசிக்கிறவர்களுக்கு "நமக்குள்ள இரண்
இரண்டாயிரம் கண் இருந்தால் இங்கேயுள்ள
ஒருவாறு பார்த்துத் திருப்தியடையலாம்" என
விஸ்தாரமான மண்டபத்தின் விசாலமான சு
விதவிதமான வர்ணங்களில் பலவகைச் சித்
பெற்றிருந்தன. அந்த மண்டபத்தைத் தாங்கி
வேலைப்பாடுள்ள தூண்களிலும் சித்திரங்க
மேல் விமானத்தின் உட்புறங்களையும் சித்தி
அலங்கரித்தன. ஒரு சுவரில் ததீசி முனிவரிட
வச்சிராயுதத்தைப் பெறுவது, இந்திரன் விரு
சம்ஹரிப்பது, பிறகு இந்திரலோகம் வருவது
தேவமாதர்களும் இந்திரனை எதிர்கொண்டு
இந்திரனுடைய சபையில் தேவ மாதர்கள் நட
காட்சியைச் சித்திரித்திருக்கிறது. இன்னொரு
திருப்பாற்கடலில் மந்திரகிரியை மத்தாகவும்
கயிறாகவும் கொண்டு தேவர்கள் ஒருபக்கமு
பக்கமும் நின்று கடையும் பிரம்மாண்டமான
சித்திரித்திருக்கிறது. அடுத்தாற்போல, பரமசி
கலைப்பதற்குக் காமதேவன் மலர்க்கணை செ
குமரப் பெருமான் ஜனனம் வரையிலும் உள்
காணப்பட்டன. இந்த உருவங்கள் எல்லாம்

சித்திரங்களாகத் தோன்றவில்லை. கால், கை
சரியான அளவு எடுத்துச் சாமுத்திரிகாலட்ச
எழுதப்பட்டிருக்கவுமில்லை.

ஆனாலும், அந்த உருவங்களின் ஒவ்வொரு
காணப்பட்ட நெளிவும் முகத்தில் பொலிந்த
அந்தத் தேவர்களின் முன்னால் நாம் நிற்கி
மயக்கத்தை உண்டாக்கின. பிரதி மாதம் மூ
சித்திர மண்டபம் பிரஜைகள் எல்லோரும் ப
திறந்து வைக்கப்படுவதுண்டு. அவ்வாறு தி
பொன்னன் இரண்டு மூன்று தடவை இந்தச்
பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறான். இப்போதும் அ
அவனுடைய கண்ணையும் கருத்தையும் க
ஆனாலும் இன்று அவற்றை நின்று பார்க்க
மகாராஜாவும் இளவரசரும் முன்னால் வி
டிருந்தபடியால், பொன்னனும் அவர்களைட்
விரைந்து சென்றான். சித்திர மண்டபத்தின்
கட்டுக்களையும் தாண்டிச் சென்று கடைசியா
கதவையுடைய ஒரு வாசற்படியண்டை மகா
முன்னொரு தடவை பொன்னன் இதே இட
வாசற்படிக்கு உட்புறத்தில் என்ன இருக்குமே
யோசித்திருக்கிறான். இந்தக் கதவைத் திறக்

மகாராஜாவின் கட்டளை என்று காவலாளர்
தெரிவித்ததுண்டு. மகாராஜா இப்போது அந்
நின்று, தம் கையிலிருந்த சாவியினால் பூட்
தொடங்கியதும் பொன்னனுடைய ஆவல்
"இதனுள்ளே ஏதோ பெரிய அதிசயம் இருக்
இப்போது பார்க்கப் போகிறோம்" என்று எ
அவனுடைய நெஞ்சு படபடவென்று அடித்
திறந்ததும், "பொன்னா! நீ முதலில் உள்ளே
நன்றாய்த் தூக்கிப் பிடி! சுவருக்கு ரொம்பச்
போகாதே! தீவர்த்தி புகையினால் சித்திரங்க
என்றார் மகாராஜா.

பொன்னன் உள்ளே போய் தீவர்த்தியைத் து
அங்கிருந்த சுவர்களிலும் சித்திரங்கள்தான்
ஆனால் அவை என்ன சித்திரங்கள், எதைக்
என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பொன்
விக்கிரமனுடைய கையைப் பிடித்து அழைத்
பார்த்திப மகாராஜா அந்த இருள் சூழ்ந்த ம
புகுந்தார். "குழந்தாய்! பூட்டி வைத்திருக்கும்
மண்டபத்துக்குள்ளே என்ன இருக்கிறது என்
என்னைக் கேட்டிருக்கிறாயே! உனக்கு இன்
பிறகு இந்தச் சித்திரங்களைக் காட்ட வேணு

ஆனால் இப்போதே காட்ட வேண்டிய அவ
நேர்ந்திருக்கிறது. விக்கிரமா! இந்த மண்டப
வேணுமென்றே இருளடைந்ததாய் வைத்தி(
என்னைத் தவிர வேறு யாரும் வந்ததில்லை
சுவரிலுள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்ததில்லை
தீவர்த்தியைத் தூக்கிப்பிடி!" என்றார் மகாரா
பேச்சில் கவனமாயிருந்த பொன்னன் சட்டெ
தூக்கிப் பிடித்தான். "அதோ, அந்த முதல் சி
குழந்தாய் அதில் என்ன தெரிகிறது?" என்று
"யுத்தத்துக்கு படை கிளம்புகிறது. ஆஹா எ
சைன்யம்! எவ்வளவு யானைகள், எவ்வள
எவ்வளவு காலாட் படைகள்" என்று விக்கிர
கூறினான். பிறகு, சட்டென்று திரும்பித் தந்
பார்த்து, "அப்பா..." என்று தயங்கினான். "
கேள்?" என்றார் மகாராஜா. "ஒன்றுமில்லை,
சித்திரங்கள் யார் எழுதியவையென்று யோச
விக்கிரமன். "நீ நினைத்தது சரிதான் குழந்தா
நானே எழுதிய சித்திரங்கள்தாம் இவை. இர
வருஷ காலமாய் இரவிலும், பகலிலும் தூங்
விழித்திருக்கும் போதும் நான் கண்டு வந்த
இங்கே எழுதியிருக்கிறேன்.

குழந்தாய்! நன்றாய்ப் பார்! யாருடைய சை
தெரிகிறதா?" "ஆஹா! தெரிகிறது. முன்னா
போகிறதல்லவா? சோழ ராஜ்யத்தின் படை
ஆனால் அப்பா!..." என்று மறுபடியும் தயங்
"என்ன கேட்க வேணுமோ, கேள் விக்கிரமா
கம்பீரமாக நடந்துபோகும் அந்தப் பட்டத்து
யானைப்பாகன் மட்டுந் தானே இருக்கிறான்
இல்லையே, அப்பா!" "நல்ல கேள்வி கேட்
மென்றேதான் அப்படி யானையின் மேல் ய
விட்டிருக்கிறேன். இந்தச் சோழ வம்சத்திலே
இம்மாதிரி பெரிய சைன்யத்தைத் திரட்டிக்
செய்வதற்காகக் கிளம்பிப் போகிறானோ, அ
உருவத்தை அந்த யானையின் மேல் எழுத
தற்சமயம் இந்தச் சோழராஜ்யம் ஒரு கைய
இருக்கிறது. வடக்கே பல்லவர்களும், தெற்
மேற்கே சேரர்களும் இந்தச் சோழ நாட்டை
சிறைப்பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த
இப்படியிருந்ததில்லை. ஒரு காலத்தில் நம்
புகழ் வாய்ந்திருந்தது. விக்கிரமா! உன்னு
கரிகால் வளவன் நெடுமுடிக் கிள்ளி முதலி
இருந்திருக்கிறார்கள். சோழர் என்ற பெய
மாற்றரசர்கள் நடுங்கும் படியாக அவர்கள்

புரிந்திருக்கிறார்கள். அப்போது பல்லவர் எ
தென்னாட்டில் இருந்த தில்லை. சோழ சாம்
வெகுதூரம் பரவியிருந்தது. அந்நாளில் பா
சேரர்களும் சோழ மன்னர் களுக்குத் திறை
கொண்டிருந்தார்கள். கடல்களுக்கு அப்பால்
தூரத்திலுள்ள அரசர் களெல்லாம் சோழ சக்
காணிக்கைகளுடன் தூதர்களை அனுப்பி வ

இப்போது கடல்மல்லைத் துறைமுகம் பிரசி
போல அந்நாளில் காவேரிப்பட்டினம் பெரி
துறைமுகமாயிருந்தது. காவேரிப்பட்டினத்தி
கப்பல்கள் கிளம்பித் தூர தூர தேசங்களுக்
பொன்னும் மணியும் கொண்டுவந்து, சோழ
பொக்கிஷத்தை நிரப்பி வந்தன. குழந்தாய்!
சோழநாடு அம்மாதிரி மகோன்னத நிலை
மென்பது என் உள்ளத்தில் பொங்கும் ஆ
பகலிலும் காணும் கனவு! அதோ, அந்தச் சி
இவ்விதம் மகாராஜா ஆவேசம் கொண்டவ
கொண்டு மேலும் மேலும் சித்திரங்களைக்
போனார். அடுத்த சித்திரத்தில், சோழ சைன்
நதியைக் கடக்கும் காட்சி காணப்பட்டது. பி
பெரியதோர் மலையில் ஏறிச் சென்றன. அ

யுத்தக் காட்சி காணப்பட்டது. அதிலே சோழ
வெற்றியடைந்த பிறகு மாற்றரசர்கள் காணி
சரணாகதி செய்கிறார்கள். இம்மாதிரி பல ந
பல மலைகளைக் கடந்தும் பல மன்னர்களை
கடைசியில் சோழ சைனியம் இமய மலை
ராஜாவான இமயத்தின் உச்சியில் சோழர்க
நாட்டப்படுகிறது. இதற்குப் பிறகு சோழ நா
சைன்யம் திரும்பி வருவதும் நகர மாந்தர்
எதிர் கொண்டழைப்பதுமான கோலாகலக்
பக்கத்தில் புலிக்கொடி பறக்கும் பெரிய பெ
துறைமுகங்களிலிருந்து கிளம்பும் காட்சியை
சித்திரித்திருந்தது. அந்தக் கப்பல் கள் தூர து
போய்ச் சேருகின்றன. அந்தந்தத் தேசங்களி
பரிவாரங்களுடன் எதிர்கொண்டு வந்து சோ
உபசரிக்கிறார்கள். கடல் சூழ்ந்த அந்நாடுக
புலிக்கொடி கம்பீரமாய்ப் பறக்கிறது; புலிக்
தேசங்களிலெல்லாம் பெரிய பெரிய கோயி
கோபுரங்களும் வானை அளாவி எழுகின்ற
அற்புதமான சித்திரங்களே அந்த மண்டபம்
நிறைந்திருந்தன.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஒன்பது
விக்கிரமன் சபதம்

சித்திரங்கள் எல்லாம் பார்த்து முடித்ததும் வி
குரலில் "அப்பா!" என்றான். மகாராஜா அ
பார்த்து "என்ன கேட்க வேண்டுமோ கேள்,
வேண்டியதையெல்லாம் தயங்காமல் சொல்
சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது அரிது" என்றார். "ஒ
இந்தச் சித்திரங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு நன்
சொல்ல ஆரம்பித்தேன். இவ்வளவு அற்புத
எப்போது கற்றுக் கொண்டிர் கள்? நமது சித்
இவ்வளவு அழகான சித்திரங்கள் இல்லை
விக்கிரமன். மகாராஜா மைந்த னைக்கட்டி
கொண்டார். "என் கண்ணே! என்னுடைய சி
ஒருவன் வியந்து பாராட்டியதே எனக்குப்
பார்த்துப் பாராட்ட வேண்டியதில்லை. என்
இன்று தீர்ந்தது" என்றார். "ஆனால் அப்பா!
வித்தையை நீங்கள் இவ்விதம் ஒளித்து வை
இந்த ஆச்சரியமான சித்திரங்களைப் பற்றி
வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஆகா! இந்த
எவ்வளவு தத்ரூபமாக, உணர்ச்சி பெற்று வி

முகங்களிலே தான் எத்தனை ஜீவகளை! இ
சித்திரங்களை வேறு யார் எழுத முடியும்? ஏ
மண்டபத்தில் இவற்றைப் பூட்டி வைத்திருக்
எல்லாரும் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டாலென்
ஆத்திரமாய்ப் பேசினான். அப்போது பார்த்
சொல்லுகிறார்:- "கேள், விக்கிரமா! இந்த உ
அதிகாரமும் சக்தியும் ப உற்றிருக்கிறானோ
வித்தையைத்தான் உலகம் ஒப்புக் கொண்டு
காஞ்சியில் மகேந்திர சக்கரவர்த்தி இருந்தா
பெரிய வித்வசபைகூடி அவருக்குச் 'சித்திரக்
பட்டம் அளித்தார்கள்.

மகேந்திரவர்மருடைய சித்திரங்கள் மிகவும்
ஆனாலும் அவற்றைப் புகழாதவர் கிடையா
நரசிம்ம சக்கரவர்த்திக்கு இது மாதிரி எத்தன
பெயர்கள் உண்டு. சித்திரக் கலையில் சிங்க
நாரதர்! சிற்பத்தில் விசுவகர்மா! - உலகம் இ
அவரைப் போற்றுகிறது. ஏன்? அவரிடம் ெ
இருப்பதினால்தான். குழந்தாய்! தெய்வத்து
என்ற வித்தியாசம் இல்லை. இறைவனுக்குச்
ஒன்றுதான்! செருப்பு தைக்கும் சக்கிலியனு
ஆனாலும் இந்த உலகத்தில் தெய்வத்தின்

பிரதிநிதிகளாயிருப்பவர்கள் கூட, பெரிய ப
பக்கமே தெய்வமும் இருப்பதாய்க் கருதுகிற
வெகுகாலம் ஜைன மதத்தில் இருந்தான்! சி
எவ்வளவோ துன்பங்களுக்கு உள்ளாக்கினா
திடிரென்று ஞானோதயம் உண்டாயிற்று. சி
வேஷம் போட்டு நடித்தான் விக்கிரமா! மகே
மகன் நரசிம்மனும் சரி, நடிப்புக் கலையில்
விதவிதமான வேஷங்கள் போட்டுக் கொள்
நம்பினவர்களை ஏமாற்றுவார்கள். இவர்கள
நடிப்பு உலகத்தை ஏமாற்றிவிட்டது. புராதன
சோழ வம்சத்தினர்தான் சைவத்தையும், வை
வளர்த்து வந்தார்கள். சிராப்பள்ளிப் பெரும
ஸ்ரீரங்கநாதனையும், குல தெய்வங்களாகப்
ஆனால் இன்றைய தினம் சிவனடியார்களு
பெரியார்களும் யாருடைய சபா மண்டபத்தி
திரிலோகாதிபதியான காஞ்சி நரசிம்ம சக்கர
மண்டபத்துக் குத் தான்! என்னுடைய சித்திர
பார்ப்பதை நான் ஏன் விரும்பவில்லை என்
தெரிகிறதா? சோழ நாடு சிற்றரசாயிருக்கும்
சித்திரம் வேறு எழுத ஆரம்பித்து விட்டான
பரிகசிக்கும். விக்கிரமா! இன்னொரு விஷய
விட்டாய்..." என்று நிறுத்தினார்

மகாராஜா. "என்ன அப்பா?" என்று விக்கிரம
"இவை கேவலம் சித்திரத் திறமையைக் காட்
எழுதிய சித்திரங்கள் அல்லவே, குழந்தாய்!
மனோரதங்களை என் இருதய அந்தரங்கத்தி
கொண்டிருக்கும் ஆசைகளையல்லவா இப்ப
சித்திரித்திருக்கிறேன்? இந்தச் சித்திரங்களை
பார்க்கிறவர்கள் சிரிக்கமாட்டார்களா? 'வீண
'எட்டாத பழத்துக்கு கொட்டாவி விடுகிறவ
பரிகசிக்க மாட்டார்களா? ஆகையினாலேயே
இப்படி இருள் சூழ்ந்ததாய் இப்போது வைத்
சித்திரக் காட்சிகள் எப்போது உண்மைச் சம்
தொடங்குமோ, அப்போதுதான் மண்டபத்தி
செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் எல்லா
பார்க்கும்படி மண்டபத்தைத் திறந்துவிடவே
பாக்கியம், விக்கிரமா என் காலத்தில் எனக்கு
போவதில்லை. உன்னுடைய காலத்திலாவது
வேண்டுமென்பது என் ஆசை. என்னுடன் நீ
வருவதாகச் சொல்வதை நான் ஏன் மறுக்கிறே
தெரிகிறதல்லவா?" "தெரிகிறது அப்பா!" "
நிறைவேற்றுவதற்காக நீ உயிர்வாழ வேண்டு
உன்னதமே உன் வாழ்க்கையின் நோக்கமாய
சோழர் குலம் பெருமையடைவதே அல்லும்

நினைவாயிருக்க வேண்டும். சோழரின் புலி
நாட்டின் கொடிக்கும் தாழாமல் வானளாவிட்
பறக்கவேண்டுமென்று சதா காலமும் நீ சிந்தி

நாளை மறுதினம் நான் போருக்குக் கிளம்பு
களத்திலிருந்து திரும்பி வருவேனென்பது நி
விக்கிரமா! போர்க்களத்தில் மடிகிறவர்கள் வ
அடைகிறார்களென்று புராணங்கள் சொல்லு
நான் வீர சொர்க்கம் போகமாட்டேன். திரும்
நாட்டுக்குத்தான் வருவேன். காவேரி நதி பா
வளநாடுதான் எனக்குச் சொர்க்கம். நான் இற
என்னுடைய ஆன்மா இந்தச் சோழ நாட்டு வ
கோயில் குளங்களிலும், நதிகரைகளிலும், வ
தோப்புகளிலும்தான் உலாவிக் கொண்டிருக்
'பார்த்திபன் மகனால் சோழர் குலம் பெருமை
ஜனங்கள் பேசும் வார்த்தை என் காதில் விழு
எனக்கு ஆனந்தமளிப்பது வேறொன்றுமிரா
வேண்டிய ஈமக்கடன் இதுதான். செய்வாயா
இளவரசன் விக்கிரமன், "செய்வேன், அப்ப
செய்வேன்!" என்று தழுதழுத்த குரலில் சொ
கண்களில் நீர்துளித்து முத்து முத்தாகக் கீழே
இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டும் கேட்டு

பொன்னனுடைய கண்களிலிருந்தும் தாரை
பெருகிக் கொண்டிருந்தது. மகாராஜா அவன
"பொன்னா! எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்
இளவரசரிடம் உண்மையான அன்புள்ள சி
துணையாக இருக்கச் சொல்லுகிறேன். என்
வருவதைக் காட்டிலும் இளவரசருக்குத் து
இருந்தாயானால், அதுதான் எனக்குத் திருப்
இருக்கிறாயல்லவா?" என்று கேட்டார். பொ
"இருக்கிறேன், மகாராஜா!" என்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பத்து
படை கிளம்பல்

உறையூரில் அன்று அதிகாலையிலிருந்து
அல்லோலகல்லோலமாயிருந்தது. பார்த்திப
பட்டாபிஷேகத்தின் போதும் மகேந்திர வர்ம
விஜயத்தின் போதும்கூட, உறையூர் வீதிகள்
அலங்கரிக்கப்படவில்லையென்று ஜனங்கள்
கொண்டார்கள். வீட்டுக்கு வீடு தென்னங்கு
மாவிலைகளினாலும் செய்த தோரணங்கள்

கொண்டிருந்தன. வீடுகளின் திண்ணைப் புற
புதிய சுண்ணாம்பும் சிவப்புக் காவியும் மாற்
ஸ்திரீகள் அதிகாலையிலேயே எழுந்திருந்து
சுத்தம் செய்து, அழகான கோலங்கள் போட்
விளக்கு ஏற்றி வைத்தார்கள். பிறகு, ஆடை
நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு, போருக்குப்
வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக வாசல் திண்ணை
மாடிகளின் சாளரங்களின் அருகிலோ வந்து
கொண்டார்கள். விடிய ஒரு சாமம் இருக்கும்
யிலுள்ள பெரிய ரண பேரிகை முழங்கத் தெ
அதனுடன் வேறு சில சத்தங்களும் கலந்து
குதிரைகள் கனைக்கும் சத்தம், யுத்த வீரர்கள்
கூவி அழைக்கும் குரல், அவர்கள் இடையி
முழக்கங்களின் ஒலி, வேல்களும் வாள்களு
உராயும் போது உண்டான கண கண ஒலி,
வீரர்களை அவர்களுடைய தாய்மார்கள் வா
குரல், காதலிகள் காதலர்களுக்கு விடை கொ
இவ்வளவுடன், வழக்கத்துக்கு முன்னதாகவே
பறவைகளின் கல கல சத்தமும் சேர்ந்து ஒலி

சூரிய உதயத்துக்கு முன்னாலிருந்தே அரண்
வீரர்கள் வந்து குவியத் தொடங் கினார்கள்.

அவர்களை அணிவகுத்து நிற்கச் செய்தார்க
வரிசையாகக் குதிரைப் படைகளும், யானை
காலாட் படைகளும் அணிவகுத்து நிறுத்தப்ப
படைகளுக்கும் முன்னால் சோழர்களின் புலி
பறந்தது. சங்கு, கொம்பு, தாரை, தப்பட்டை
வாத்தியங்களை முழக்குகிறவர்கள் படைக
இடையிடையே நிறுத்தப்பட்டார்கள். பெரிய
சுமந்த ரிஷபங்களும் ஆங்காங்கு நின்றன. ப
யானை அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு அரண்
கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டது. இந்த மாதி
நடந்து கொண்டிருக்கையில் அடிக்கடி போர்
"வெற்றிவேல்" என்று முழங்கிக் கொண்டிரு
நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனை முன் வாசல
ஏற்பட்டது. "மகாராஜா வருகிறார்!" "மகாரா
என்று ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். அவ
கொண்டிருக்கும் போதே அரண் மனைக் கு
கட்டியக்காரர்கள் இருவர், "சோழ மண்டலா
மகாராஜா வருகிறார்! பராக் பராக்!" என்று
வெளியே வந்தார்கள். வீதியில் கூடியிருந்த
முதியோர்களும் "ஜய விஜயீபவா!" என்று
மகாராஜா அரையில் மஞ்சள் ஆடையும் மா
போர்க்கவசமும், இடையில் உடைவாளும்

வெளியே வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ரா
வந்தார்கள்.

அரண்மனை வாசலில் மகாராணி தன் கையி
ஆத்திமாலையை அவர் கழுத்தில் சூட்டினா
ஏந்திக் கொண்டு நின்ற மஞ்சள் நீரும் தீபமு
வாங்கி மகாராஜாவுக்கு முன்னால் மூன்று சு
கையில் ஒரு துளி மஞ்சள் நீர் எடுத்து மகார
திலகமிட்டாள். அப்போது மீண்டும் மீண்டு
"வெற்றி வேல்" வீர வேல்" என்னும் முழக்
அளாவி எழுந்து கொண்டிருந்தன. சங்கு, ெ
தப்பட்டை முதலிய வாத்தியங்கள் காது செ
அதிர்ந்தன. மகாராஜா வீதியில் நின்ற கூட்ட
கண்களால் அளந்தார். அப்போது ஒரு ஏவ
வந்து, மகாராஜாவின் காலில் விழுந்து எழு
பொத்தி நின்றான். "என்ன சேதி?" என்று ம
"மாரப்ப பூபதி இன்று காலை கிளம்பும்போ
தவறிக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானார். மா
கொண்டு போய்ப் படுக்க வைத்தோம். இன்
தெளியவில்லை" என்றான். இதைக் கேட்ட
முகத்தில் லேசாகப் புன்னகை பரவிற்று. அ
பார்த்து, "நல்லது, நீ திரும்பிப் போ! பூபதிச்

தெளிந்ததும், உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் ப
சொன்னேன் என்று தெரிவி!" என்றார். மேற்
மகாராஜாவுக்கு அருகிலிருந்த ஒரு சிலருடை
விழுந்தது. ஆனாலும் வெகு சீக்கிரத்தில் "ம
விபத்தாம்! அவர் போருக்கு வரவில்லையா
பரவிவிட்டது.

பிறகு, மகாராஜா அருகில் நின்ற விக்கிரமனை
மார்போடணைத்துக் கொண்டு உச்சி மோந்த
சொன்னதெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கிறதா? ம
என்றார். "நினைவில் இருக்கிறது. அப்பா! ஒ
மாட்டேன்" என்றான் விக்கிரமன். பிறகு மக
கையைப் பிடித்து அருள்மொழியினிடம் செ
தைரியமாயிருக்க வேண்டும். சோழர் குலச்
புகழையும் உன்னிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். வீர
என் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும்
இப்போது விடை கொடுக்க வேண்டும்" என்
கண்களில் நீர் பெருக, நெஞ்சை அடைக்க, "
அருளால் தங்கள் மனோரதம் நிறைவேறும்;
என்றார். மகாராஜா போர் யானைமீது ஏறிக்
மறுபடியும் போர் முரசுகளும், தாரை தப்பட்
ஏககாலத்தில் காது செவிடுபடும்படி முழங்கி

சோழநாட்டு வீரர்களின் படை அங்கிருந்து
தொடங்கிற்று. புரட்டாசி மாதத்துப் பௌர்ண
வெண்ணாற்றங்கரை மிகவும் கோரமான கா
வானத்தில் வெண்ணிலவைப் பொழிந்த வ
கொண்டிருந்த பூரணச் சந்திரனும், அந்தக்
காணச் சகியாதவன் போல், அடிக்கடி வெள்
திரையிட்டுத் தன்னை மறைத்துக் கொண்டா
அந்த நதிக்கரையில் நடந்த பயங்கரமான யு
மடிந்தவர்களின் இரத்தம் வெள்ளத்துடன் க
அன்றிரவு இரத்த வெள்ளம் ஓடுவதாகவே

அந்த வெள்ளத்தில் பிரதிபலித்த பூரணச் சந்
செக்கச் செவேலென்ற இரத்த நிறமடைந்து
நதியின் மேற்குக் கரையில் கண்ணுக்கெட்டி
நடந்த ரணகளத்தின் கோரமான காட்சி தான்
அடைந்த ஆயிரக்கணக்கான போர்வீரர்களி
ரணகளமெங்கும் சிதறிக் கிடந்தன. சில இட
கும்பல் கும்பலாகக் கிடந்தன. கால் வேறு,
சிதைவுண்டு கிடந்த உடல்கள் எத்தனையோ
போலவே போரில் மடிந்த குதிரைகளும் ஆ
காணப்பட்டன. வெகுதூரத்தில் குன்றுகளை
உருவங்கள் விழுந்து கிடந்தன. அவை போ

இருக்க வேண்டும். அந்த ரணகளத்தில் விரு
ஆசைகொண்ட நூற்றுக்கணக்கான கழுகுகளு
நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் பறந்து வந்து வட
கொண்டிருந்தன. அவற்றின் விரிந்த சிறகுகள
பெரிதாகவும் சிறிதாகவும் ரணகளத்தின் மே
விழுந்து, அதன் பயங்கரத்தை மிகுதிப்படுத்
நதியின் இனிய 'மர்மர' சத்தத்தைப் பருந்துக
கடூரமான குரல்கள் அடிக்கடி குலைத்துக் செ
கோரமான ரணகளத்தில், மெல்லிய மேகத் த
வட்டமிட்ட பருந்துகளின் நிழலினாலும் மங்
ஒரு மனித உருவம் மெல்ல மெல்ல நடந்து
போய்க்கொண்டிருந்தது.

அது சுற்றுமுற்றும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு
நெருங்கிப் பார்த்தால், அது ஒரு சிவனடியா
தெரியவரும். தலையில் சடை முடியும், நெற்
திருநீறும், அப்போதுதான் நரை தோன்றிய த
கழுத்தில் ருத்திராட்ச மாலையும், அரையில்
மார்பில் புலித்தோலுமாக அந்தச் சிவனடிய
அவர் கையில் கமண்டலம் இருந்தது. அவரு
அபூர்வமான தேஜஸ் திகழ்ந்தது. விசாலமான
அறிவொளி வீசிற்று. தோற்றமோ வெகு கம்

நடையிலும் ஒரு பெருமிதம் காணப்பட்டது
சிவனடியார் தானோ, அல்லது சிவபெருமா
உருவம் பூண்டு வந்தாரோ என்று திகைக்கு
பயங்கர ரணகளத்தில் இந்தப் பெரியாருக்கு
யாரைத் தேடி அல்லது என்னத்தை தேடி இ
பார்த்துக் கொண்டு போகிறார்? சிவனடியார்
நோக்கிப் போனாரோ, அதற்கு எதிர்த் திசை
கருங்குன்று ஒன்று நகர்ந்து வருவது போல்
உருவம் அசைந்து வருவது தெரிந்தது. அது
பட்டத்துப் போர் யானைதான். அதைக் கண்
சிறிது தயங்கித் தாம் நின்ற இடத்திலேயே நி
தேகத்தில் பல இடங்களில் காயம் பட்டு இர
கொண்டிருந்தது. நடக்க முடியாமல் அது த
என்பது நன்றாய் தெரிந்தது. கீழே கிடந்த பே
உயிரற்ற உடல் களை மிதிக்கக் கூடாதென்று
அடி எடுத்து வைத்து நடந்தது. துதிக்கையை
இப்படியும் நீட்டி அங்கே கிடந்த உடல்களை
கொண்டே வந்ததைப் பார்த்தால், அந்த யா
வருவதுபோல் தோன்றியது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம், அந்தப் பட்டத்து
உயிரற்ற குவியலாக ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக

இடத்துக்கு வந்து நின்றது. அந்த உடல்களை
எடுத்து அப்பால் மெதுவாக வைக்கத் தொட
கண்டதும் சிவனடியார் இன்னும் சற்று நெரு
சமீபத்தில் தனித்து நின்ற ஒரு கருவேல மரத்
யானையின் செய்கையை உற்றுப் பார்த்துக்
யானை, அந்த உயிரற்ற உடல்களை ஒவ்வெ
அப்புறப் படுத்திற்று. எல்லாவற்றுக்கும் அடி
உற்று நோக்கிற்று. அதைத் துதிக்கையினால்
மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தது. பிறகு அங்
தூரத்தில் வெறுமையாயிருந்த இடத்துக்குச்
வானத்தை நோக்கி உயர்த்திற்று. சொல்ல மு
தீனமும் உடைய ஒரு பெரிய பிரலாபக் குர
யானையின் தொண்டையிலிருந்து கிளம்பி,
தாண்டி, நதியின் வெள்ளத் தைத் தாண்டி, வெ
வயல்களையெல்லாம் தாண்டி, வான முகடு
எதிரொலி செய்து மறைந்தது. அவ்விதம் பி
யானை குன்று சாய்ந்தது போல் கீழே விழுந்
வினாடிக்கெல்லாம் பூகம்பத்தின்போது மை
அதன் பேருடல் இரண்டு தடவை அதிர்ந்தது
ஒன்றுமில்லை! எல்லையற்ற அமைதிதான்.
மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளிவந்து, யான
கண்டுபிடித்த உடல் கிடந்த இடத்தை நோக்

அருகில் வந்து சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்த
மகாராஜாவின் உடல் தான் அது என்பதைக்

உடனே அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து அவ்வுட
மார்பையும் தொட்டுப் பார்த்தார். பிறகு, தல
மடிமீது வைத்துக் கொண்டார். கமண்டலத்தி
ஜலம் எடுத்து முகத்தில் தெளித்தார். உயிரற்
முகத்தில் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ஜீவகளை
மெதுவாகக் கண்கள் திறந்தன. பாதி திறந்த
சிவனடியாரை உற்றுப் பார்த்தான். "சுவாமி.
என்ற தீனமான வார்த்தைகள் அவன் வாயில
"அம்பலத்தாடும் பெருமானின் அடியார்க்கு
அப்பா! இன்று நடந்த யுத்தத்தில் உன்னுடை
செயல்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். அ
மகாவீரனைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று வந்
உன்னுடைய மாசற்ற சுத்த வீரத்தின் புகழ் எ
இவ்வுலகிலிருந்து மறையாது!" என்றார் அ
என்னவாய் முடிந்தது, சுவாமி!" என்று பார்
கேட்டான். அவனுடைய ஒளி மங்கிய கண்க
அளவிலாத ஆவல் காணப்பட்டது. "அதை
உனக்கு இருக்கிறதா, பார்த்திபா? அதோ கே
சைன்யத்தின் ஜய கோலாகலத்தை!" பார்த்தி

சிணுங்கிற்று. " அதை நான் கேட்கவில்லை.
சைன்யத்திலே யாராவது..." என்று மேலே
"இல்லை, இல்லை. சோழ சைன்யத்தில் ஒரு
போகவில்லை அப்பா! ஒருவனாவது எதிரி
அடையவும் இல்லை. அவ்வளவு பேரும்
மடிந்து வீர சொர்க்கம் அடைந்தார்கள்!" என்
பார்த்திபனுடைய கண்கள் மகிழ்ச்சியினால்

"ஆகா! சோழ நாட்டுக்கு நற்காலம் பிறந்து
இவ்வளவு சந்தோஷமான செய்தியைச் சொ
உங்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போ
"எனக்கு ஒரு கைம்மாறும் வேண்டாம். பார்
போன்ற சுத்த வீரர்களுக்குத் தொண்டு செய்
கொண்டவன் நான். உன் மனத்தில் ஏதாவது
சொல்லு; பூர்த்தியாகாத மனோரதம் ஏதாவ
நான் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்" என்றார்
"மெய்யாகவா? ஆகா என் அதிர்ஷ்டமே அ
உண்மைதான். என் மனத்தில் ஒரு குறை இ
தன் புராதனப் பெருமையை இழந்து இப்ப
பராதீனமடைந்திருக்கிறதே என்பதுதான் அ
முன்னைப்போல் சுதந்திர நாடாக வேண்டு
வேண்டும். தூர தூர தேசங்களில் எல்லாம்

வேண்டும் என்று கனவு கண்டு வந்தேன்; எ
வாழ்க்கையில் அது கனவாகவே முடிந்தது.
காலத்திலாவது அது நனவாக வேண்டுமென்
மனோரதம். விக்கிரமன் வீரமகனாய் வளர
நாட்டின் மேன்மையே அவன் வாழ்க்கையி
வேண்டும். உயிர் பெரிதல்ல - சுகம் பெரிதல்
வீரமுமே பெரியவை என்று அவனுக்குப் ே
அன்னியருக்குப் பணிந்து வாழும் வாழ்க்
வேண்டும். சுவாமி! இந்த வரந்தான் தங்களி
"தருவீர்களா?" என்றான் பார்த்திபன்.

சக்தியற்ற அவனது உடம்பில் இவ்வளவு ஆ
வலிமை அப்போது எப்படித்தான் வந்ததோ
சிவனடியார் சாந்தமான குரலில் "பார்த்திபா
மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவேன் - நான் உ
என்றார். பார்த்திபன் "என் பாக்கியமே பாக்
ஒரு மனக்குறையுமில்லை. ஆனால், ஆனா
சுவாமி? நான் அல்லும் பகலும் வழிபட்ட சி
ஆகா! தங்கள் முகத்தில் அபூர்வ தேஜஸ் தெ
குல தெய்வமான ஸ்ரீரங்கநாதனே தான் ஒரு
உருவெடுத்து..." என்பதற்குள், சிவனடியார்
பார்த்திபா! இல்லை, அப்படியெல்லாம் தெ

செய்யாதே!" என்று அவனை நிறுத்தினார். ம
உன்னைப் போல் அற்ப ஆயுளையுடைய ம
யாரென்று உனக்கு அவசியம் தெரிந்து கொ
அப்படியானால் இதோ பார்!" என்று சொல்
ஜடாமுடியையும் முகத்தை மறைத்த தாடி மீ
கையிலெடுத்தார். கண் கூசும்படியான தேஜ
அவருடைய திவ்ய முகத்தைப் பார்த்திபன்
பார்த்தான். "ஆகா தாங்களா?" என்ற மொழ
வாயிலிருந்து குமுறிக் கொண்டு வந்தன. அ
ஆழங்காண முடியாத ஆச்சரியத்தினால் அ
கண்கள் விரிந்தன. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம்
மூடிவிட்டன; பார்த்திபனுடைய ஆன்மா அ
சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்து சென்ற

முதற்பாகம் - முற்றிற்

பார்த்திபன் கனவு
இரண்டாம் பாகம்

அத்தியாயம் ஒன்று
சிவனடியார்

பொழுது புலர இன்னும் அரை ஜாமப் பொ
கீழ்வானத்தில் காலைப் பிறையும் விடிவெள்
ஒளிர்ந்து கெண்டிருந்தன. உச்சிவானத்தில்
இறைத்தது போல் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்
ரிஷி மண்டலம் அலங்காரக் கோலம் போட்
காட்சியளித்தது. தெற்கு மூலையில் சுவாமி
சோபையுடன் தனி அரசு புரிந்தது. அந்த ம
அதிகாலை நேரத்தில், காவேரி பிரவாகத்தி
சத்தத்தைத் தவிர வேறு சத்தம் ஒன்று மேயி
அத்தகைய அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்
குதிரையின் காலடிச் சத்தம் கேட்கலாயிற்று.
கம்பீரமான உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரை காவேரி
வழியாகக் கிழக்கேயிருந்து மேற்கு நோக்கி
விரைந்து ஓடி வரவில்லை; சாதாரண நடை
அந்தக் குதிரைமீது ஆஜானுபாகுவான ஒரு
அமர்ந்திருக்கிறான். போதிய வெளிச்சமில்
யார், எப்படிப் பட்டவன் என்று அறிந்து கெ
அடையாளங்கள் ஒன்றும் தெரியவில்லை.
ஓடிவந்த அக்குதிரையை இனிமேலும் விரட்
அவ்வீரன் அதை மெதுவாக நடத்தி வந்ததா
அவன் தான் சேர வேண்டிய இடத்துக்குக் கி
வந்துவிட்டதாகவும் காணப்பட்டது.

அவனுக்கு வலதுகைப் புறத்தில் காவேரி நதி
இடது புறத்திலோ அடர்ந்த மரங்களும் புதர்
காடாகத் தோன்றியது. வீரன், இடது புறத்தை
கொண்டு வந்தான். ஓரிடத்துக்கு வந்ததும் கு
இடதுபுறமாகத் திருப்பினான். குதிரையும் அ
திரும்பிப் பார்க்கப் பழக்கப்பட்டது போல் அ
கொடிகள் அடர்ந்த காட்டுக்குள் புகுந்து செ
பார்த்தால் அந்த இடத்தில் ஒரு குறுகிய ஒற்
போவது தெரியவரும். அந்தப் பாதை வழிய
சிரமப்பட்டுக் கொண்டு தான் சென்றது. இரு
நெருங்கி வளர்ந் திருந்த புதர்களும், கொடிக
கவிந்திருந்த மரக் கிளைகளும் குதிரை எளி
செய்தன. குதிரை மீதிருந்த வீரனோ அடிக்க
வளைந்து கொடுத்தும், சில சமயம் குதிரைய
முதுகாய்ப் படுத்துக் கொண்டும் மரக்கிளைக
தள்ளப்படாமல் தப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.
வழியாகக் கொஞ்சதூரம் சென்ற பிறகு திடீ
இடைவெளியும் ஒரு சிறு கோயிலும் தென்ப
கோயிலுக்கெதிரே பிரம்மாண்டமான யானை
வாகனங்கள் நின்றதைப் பார்த்தால், அது ஐ
கோயிலாயிருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்கல
தலுக்காக பக்தர்கள் செய்துவைத்த அந்த ம

குதிரைகளில் சில வெகு பழமையானவை; அவற்றின் மீது பூசிய வர்ணம் இன்னும் புது அழியாமலிருந்தது. பலிபீடம், துவஜ்தம்பம் அங்குக் காணப்பட்டன.

கீழ்வானம் வெளுத்துப் பலபலவென்று பொ சமயத்தில் மேற்சொன்ன வீரன் குதிரையின் சேர்ந்தான். வீரன் குதிரையிலிருந்து கீழே கு அவசரமாகச் சில அதிசயமான காரியங்களை தொடங்கினான். மண் யானைகளுக்கும் மண் மத்தியில் தான் ஏறிவந்த குதிரையை நிறுத்தி கட்டியிருந்த ஒரு மூட்டையை எடுத்து அவி இருந்த புலித்தோல், ருத்திராட்சம், பொய் ஜ முதலியவைகளை எடுத்துத் தரித்துக் கொள் சற்று நேரத்தில் பழைய போர் வீரன் உருவட திவ்ய தேஜஸுடன் கூடிய சிவ யோகியாகத் கொண்டான். ஆம்; வெண்ணாற்றங் கரையி பார்த்திபனுக்கு வரமளித்த சிவனடியார்தான் பழைய உடைகளையும், ஆபரணங்களையு மூட்டை யாகக் கட்டி, உடைந்து விழுந்திருந் ஒன்றின் பின்னால் வைத்தார் அந்தச் சிவயே தடவை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தார். குதி

சமிக்ஞையைத் தெரிந்து கொண்டது போல் கனைத்தது. பிறகு அங்கிருந்து அச்சிவனடிய ஒற்றையடிப்பாதை வழியாகத் திரும்பிச் செ கரையை அடைந்தார். மறுபடியும் மேற்கு ே ஆரம்பித்தார்.

ஒரு நாழிகை வழி நடந்த பிறகு சூரியன் உத இந்தச் சரித்திரத்தின் ஆரம்ப அத்தியாயத்தி தோணித் துறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கே பொன்னனுடைய குடிசைக்கு அருகில் வந்து என்று கூப்பிட்டார். உள்ளிருந்து "சாமியார் வள்ளி" என்று குரல் கேட்டது. அடுத்த விநா குடிசைக்கு வந்து சிவனடியார் காலில் விழு பின்னோடு வள்ளியும் வந்து வணங்கினாள் உள்ளே போனார்கள். வள்ளி பயபக்தியுடன் மணையில் சிவனடியார் அமர்ந்தார். "பொன் இளவரசரும் வஸந்தமாளிகையில்தானே இ அவர் கேட்டார். "ஆம் சுவாமி! இன்னும் கெ இளவரசரையும் 'மகாராஜா' என்று எல்லோரு அழைப்பார்களல்லவா?" "ஆமாம்; எல்லாட நஉடனே போய் அவர்களை அழைத்துக் கெ சிவனடியார். "இதோ போகிறேன், வள்ளி ச

கவனித்துக் கொள்!" என்று சொல்லிவிட்டுட்
வெளியேறினான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாப்
போகும் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்கத் தொடங்

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இரண்டு
வம்புக்கார வள்ளி

பொன்னன் போனதும், வள்ளி சிவனடியாரு
சிரத்தையுடன் பணிவிடைகள் செய்யத் தொ
அவருடைய காலை அனுஷ்டானங்கள் முடி
அடுப்பில் சுட்டுக் கொண்டிருந்த கம்பு அடை
கொண்டுவந்து சிவனடியார் முன்பு வைத்தா
ருசியுடன் அதைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே வ
கொடுத்தார். "வள்ளி! ராணி எப்படி இருக்கி
என்று கேட்டார் சிவனடியார். "இளவரசர் ப
இருக்கும்போதெல்லாம் தேவி தைரியமாகத்
அவர் அப்பால் போனால் கண்ணீர் விடத் தெ
என்றாள் வள்ளி. பிறகு, "சுவாமி! இதெல்ல
முடியும்? இளவரசர் நிஜமாக மகாராஜா ஆ
அவருக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால், ராணி

உயிரையே விட்டுவிடுவார்" என்றாள். "என
அம்மா! கடவு ளுடைய சித்தம் எப்படியோ
நடக்கும். உனக்குத் தெரிந்த வரை ஜனங்கள்
கொண்டிருக்கிறார்கள்?" "ஜனங்கள் எல்லே
பக்கந்தான் இருக்கிறார்கள். பல்லவ அதிகா
வேண்டுமென்று தான் ஆசைப்படுகிறார்கள்
மகாராஜாவின் வீர மரணத்தைப் பற்றித் தெ
குழந்தைகூடக் கிடையாது. சுவாமி! அந்தச்
தானே ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னால் எங்க
சொன்னீர்கள்? அதை நானும் ஓடக்காரரும்
ஜனங்களுக்காவது சொல்லியிருப்போம்" எ

நானும் இன்னும் எத்தனையோ பேரிடம் செ
இருக்கட்டும்; மாரப்ப பூபதி எப்படியிருக்கி
பாட்டனிடம் ஜோஸியம் கேட்க அவன் வரு
கேட்டார் சிவனடியார். "ஆகா! அடிக்கடி
வந்துகொண்டுதானிருக்கிறான்" என்றாள் வ
எதையோ நினைத் துக் கொண்டவள் போல்
சிரித்தாள். சிவனடியார் "என்னத்தைக் கண்
சிரிக்கிறாய்? என்னுடைய மூஞ்சியைப் பார்
"இல்லை சுவாமி! மாரப்ப பூபதியின் ஆசை
உங்களுக்குத் தெரியாதா? காஞ்சி சக்கரவர்

கட்டிக் கொள்ளப் போகிறானாம்! கல்யாண
வைக்க வேண்டியது தான் பாக்கி" என்றாள்.
முகத்தில் ஒரு விநாடி நேரம் இருண்ட மேக
தோன்றியது. உடனே அவர் புன்னகையை
"ஆமாம்; உனக்கென்ன அதில் அவ்வளவு
கேட்டார். "சக்கரவர்த்தியின் மகள் எங்கே?
மாரப்பன் எங்கே? உலகத்தில் அப்படி ஆண்
அற்றுப் போய்விடவில்லையே. நரசிம்ம ப
இந்தக் கோழைப் பங்காளிக்குக் கொடுப்பத
வள்ளி. "ஆனால், உன் பாட்டன்தானே மார
பைத்தியமாய் அடித்தது வள்ளி, இல்லாத
ஜோசியங்களையெல்லாம் சொல்லி?" என்ற
"அப்படிச் சொல்லியிராவிட்டால், அந்தப் ட
வாங்கியிருப்பான்; சுவாமி! போகட்டும்; சக்
ரொம்ப அழகாமே, நிஜந்தானா! நீங்கள் பா
என்று வள்ளி ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"சிவனடியார் புன்னகையுடன் பார்த்திருக்கி
பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அழகைப் பற்றி
தெரியும்? நான் துறவி!" என்றார். "எங்கள்
அழகாயிருப்பாளா? சொல்லுங்கள்." "உங்க
அழகா என்ன?" "எங்கள் ராணியா? இல்லை

ராணி அழகேயில்லை. சுத்த அவலட்சணம்,
மகள்தான் ரதி..." "என்ன வள்ளி, இப்படிக்
கொள்கிறாய்?" "பின்னே என்ன? எங்கள் ரா
எத்தனையோ தடவை பார்த்திருந்தும் இப்ப
அருள்மொழித் தேவியைப் போல் அழகான
பதினாலு உலகிலும் கிடையாது...." "நான்த
அம்மா! ஆண்டியாகிய எனக்கு அழகு என்ன
சணந்தான் என்ன தெரியும்?" "உங்களுக்குத்
தெரிகிறதே! ஆனால் காஞ்சி சக்கர வர்த்தின
பார்த்தால் கேளுங்கள்; அவர் சொல்லுவார்.
தேவிக்கும் பார்த்திப மகாராஜாவுக்கும் கலி
முன்னால் நடந்த செய்தி உங்களுக்குத் தெரி
தேவியின் அழகைப் பற்றி நரசிம்மவர்மர் கே
"அருள்மொழியைக் கல்யாணம் செய்து கொ
கொள்வேன்; இல்லாவிட்டால் தலையை மெ
கொண்டு புத்த சந்நியாசியாகப் போய் விடு
பிடிவாதம் செய்தார். ஆனால் அருள்மொழி
முன்பே பார்த்திப மகாராஜாவுடன் கலியாண
விட்டது. இன்னொரு புருஷனை மனதினால்
நினைக்கமாட்டேன் என்று கண்டிப்பாய்ச் செ
பார்த்திப மகாராஜாவையே கலியாணம் செ

சிவனடியார் முகத்தில் மந்தகாசம் தவழ, "ஆ
நரசிம்மவர்மர் அப்புறம் என்ன செய்தார்? த
அடித்துக்கொண்டு பௌத்த பிக்ஷு ஆகிவிட்
கேட்டார். "ஆண் பிள்ளைகள் சமாசாரம் கே
சுவாமி! அதிலும் ராஜாக்கள், சக்கரவர்த்திக
நிலையில் நிற்குமா? அப்புறம் அவர் பாண்
கல்யாணம் செய்து கொண்டார். இன்னும் எ
கண்டது? நான் மட்டும் ராஜகுமாரியாய்ப் பி
ராஜாவையும் கலியாணம் செய்து கொள்ள
அரண்மனையில் பத்துச் சக்களத்திகளோடு
காட்டிலும், கூரைக் குடிசையில் ஒருத்தியாய்
மேலில்லையா?" சிவனடியார் கலகலவென்
சொல்வது நிஜந்தான், அம்மா! ஆனால் நரசி
நினைப்பது போல் அவ்வளவு பொல்லாதவ
"இருக்கட்டும் சுவாமி! அவர் நல்லவராகவே
அவர்தான் உங்களுக்கு ரொம்ப வேண்டிய
ஒரு காரியம் செய்யுங்களேன்? சக்கரவர்த்தி
இளவரசருக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்து
சண்டை, சச்சரவு எல்லாம் தீர்ந்து சமாதானம்
"நல்ல யோசனைதான் வள்ளி! ஆனால் என்
காரியம் அல்ல. நீ வேண்டுமானால் சக்கர வ
சொல்லேன்...." "நான் சக்கரவர்த்தியை எப்

நிச்சயமாய்ச் சொல்லத்தான் போகிறேன் என
என்றாள். அச்சமயத்தில் படகு கரைக்கு வந்
கேட்டது. வள்ளி, "படகு வந்துவிட்டது" என
கொண்டு குடிசைக்கு வெளியே வந்தாள்.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் மூன்று
சதியாலோசனை

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அருள்மொழித் தே
விக்கிரமனும் குடிசைக்குள் வந்து "சுவாமி!"
சிவனடியாரின் பாதத்தில் வணங்கினார்கள்.
விக்கிரமனைத் தூக்கி எடுத்து அணைத்துக்
ஆசீர்வதித்தார். ஆறு வருஷத்துக்கு முன் அ
பாலகனாயிருந்த விக்கிரமன் இப்போது, இ
பருவத்தை அடைந்து ஆஜானுபாகுவாக வி
முகத்தில் வீரக் களை திகழ்ந்தது. உள்ளத்தி
ஆர்வத்தின் வேகம் கண்களில் அலையெறி
பேசத் தொடங்கினான்:- "சுவாமி! நேற்றிர
வந்தார். என்னை அழைத்துக் கொண்டு சிரா
போனார். அங்கே உச்சியில் பறந்து கொண்

சிங்கக் கொடியைக் காட்டினார்.... சுவாமி! இ
பொறுத்திருக்க முடியாது. நீங்கள் என்னை
வேண்டும்" என்றான். என்னுடைய ஆசீர்வா
எப்போதும் இருக்கிறது. விக்கிரமா! சரியான
காத்திருக்கும்படி தானே சொன்னேன்? இப்
வந்துவிட்டது. நீ என்ன செய்ய உத்தேசித்தி
வெறும் பதற்றத்தினால் மட்டும் காரியம் ஒ
யோசித்து ஒரு காரியத்தில் இறங்க வேண்டு
உனக்குக் கொடுத்து விட்டுப்போன குறள் நூ
என்ன சொல்லியிருக்கிறார்? "எண்ணித் துணி
துணிந்தபின் எண்ணுவம் என்ப(து) இழுக்கு
ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்."

"ஆம், சுவாமி! எண்ணித்தான் துணிந்திருக்க
புரட்டாசிப் பௌர்ணமியன்று சிராப்பள்ளி ம
பல்லவர் கொடியை எடுத்தெறிந்து விட்டு அ
புலிக்கொடியைப் பறக்க விடப் போகிறேன்
போதிலும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மாற்றி
போவதில்லை." "மிக்க சந்தோஷம் விக்கிரம
மாற்றிக் கொள்ளும்படி நானும் சொல்லப் போ
நாள் எப்போது வரப்போகிறதென்றுதான் நா
காத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் உன் தீர்மா

காரியத்தில் நிறைவேற்ற என்ன ஏற்பாடு செ
அதைத் தெரிந்து கொள்ள மட்டும் விரும்புகி
புலிக்கொடியைப் பறக்க விட்டுவிட்டால் பே
காத்து நிற்கப் படைகள் வேண்டாமா? பல்ல
அச்சுதவர்மன் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்
அந்தக் கவலை தங்க ளுக்கு வேண்டவே வே
சோழநாட்டு மக்கள் எல்லோரும் சித்தமாயி
பொன்னனைக் கேளுங்கள், சொல்லுவான்.
பௌர்ணமியில் வீரர்கள் பலர் உறையூரில்
புலிக்கொடி உயர்ந்ததும் அவர்கள் என்னுடை
பகிரங்கமாய்ச் சேர்ந்து விடுவார்கள்.

உறையூரிலுள்ள பல்லவ சைன்யத்தைச் சின்
அச்சுதவர்மனையும் சிறைப்படுத்தி விடுவே
அபாயகரமான முயற்சியில் உனக்கு யார் ஒ
செய்கிறார்கள்? யார் உனக்காகப் படை திரட
வசந்த மாளிகையை விட்டு வெளியே போ
"என் சித்தப்பா மாரப்ப பூபதிதான் எல்லா ஏ
செய்கிறார். அவர் இரகசியமாக ஒரு பெரிய
வந்திருக்கிறார்...." மாரப்ப பூபதி என்றதுபே
முகம் கறுத்தது. அவர் விக்கிரமனை நடுவில்
மாரப்ப பூபதியா இதெல்லாம் செய்கிறான்;

உத்தேசத்தை எப்போது சொன்னாய்?" என்ற
முன்மாதிரி இல்லை! நீங்கள் கவலைப்பட
அடியோடு புது மனிதர் ஆகிவிட்டார். என்
விஷயத்தில் நடந்து கொண்டதற்காக மிகவு
பச்சாதாபப்படுகிறார். அதற்குப் பரிகாரமாக
சோழநாட்டின் விடுதலைக்கு உயிரையும்
சித்தமாயிருக்கிறார்" என்றான் விக்கிரமன்.
அருள்மொழியைப் பார்த்து, "தேவி! இது நி
கேட்டார். "ஆம், சுவாமி! மாரப்ப பூபதி ம
தான் காணப்படுகிறார்" என்றாள் அருள்மெ
விக்கிரமா! உன்னுடைய முயற்சி நிறைவே
சேனாதிபதியான கார்த்திகேயர் உன்னைக்
தோளுக்கும் வாளுக்கும் பராசக்தி பலம் அ
அவசியமான சமயத்தில் மறுபடியும் வருவே
வருகிறேன்" என்று எழுந்தார் சிவனடியார்.

"சுவாமி! என் சித்தப்பா இப்போது வருவத
சொல்லியிருக்கிறாரே; அவர் தங்களைப் பா
ஆவலாயிருக்கிறார்; தாங்கள் கொஞ்சம் இ
வேண்டும்" என்றான் விக்கிரமன். "இல்லை
இருக்க நேரமில்லை. எது எப்படியானாலும்
கைவிடாதே. உன் தந்தை வாக்கை மறந்து

அருள்மொழித் தேவி அப்போது பொன்னன
"பொன்னா! இளவரசரை அழைத்துக் கொ
போ; இதோ நான் வந்துவிடுகிறேன்" என்று
பொன்னனும் விக்கிரமனும் உடனே வெளி
அருள்மொழித் தேவி அப்போது சிவனடிய
நமஸ்கரித்து, அந்தப் பாதங்களைப் பிடித்து
சொன்னாள்:- "சுவாமி தாங்கள் யாரோ என
என்னவெல்லாமோ தங்களைப்பற்றி நான் ச
ஆனால் தாங்கள் எங்கள் நன்மையை நாடு
சந்தேகப்பட்டதே இல்லை; அதனால் தங்க
கொள்ளவும் நான் ஆசைப்படவில்லை. தா
யாராயிருந்தாலும் சரி, அடியாளுக்கு ஒரு
எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு கதி கிடை
கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது. "என்னால்
காரியமாயிருந்தால் கட்டாயம் செய்கிறேன்,
என்றார். "தாங்கள் மகான், தங்களால் முடி
இருக்க முடியாது. வேறென்ன நான் கேட்க
பிள்ளையின் உயிரைத் தாங்கள் காப்பாற்றி

சுவாமி! இவன் இப்போது செய்யப் போகிற
பெறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. மக
பல்லவ சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்து இளம் பி

செய்ய முடியும்? எல்லாம் தெரிந்த தாங்களு
இவனை ஏவி விட்டிருக்கிறீர்கள். தங்களுை
என்னவோ தெரியாது. சுவாமி! என்னவாயி
அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடு
தங்களுடையது" என்று ராணி தழுதழுத்த கு
"உயிரைக் காப்பாற்றும் சக்தி வாய்ந்தவர் க
அம்மா! ஆனாலும் உனக்கு ஒரு உறுதி சொ
விக்கிரமனுடைய வீரத் தந்தையின் ஆத்மா
பக்கத்திலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றும். நீ
எழுந்திரு!" என்றார். அச்சமயம் மேற்குத் தி
குதிரையின் குளம்படிச் சத்தம் கேட்கவே, சி
விடைபெற்றுக் கொண்டு கிழக்குத் திசையை
சிவனடியார் சென்ற சற்று நேரத்திற்கெல்லா
குதிரை மீது வந்து இறங்கினான். உடனே, "
சிவனடியார் வரப்போகிறாரென்று சொன்ன
வந்துவிட்டாரா?" என்று கேட்டான். "இப்பே
சித்தப்பா! போய்ச் சில விநாடி நேரங்கூட
முன்னால் வந்திருக்கப்படாதா!" என்று விக்
சிவனடியார் போன திசையை நோக்கினான்
மாரப்பன். "இந்தச் சாலை வழியாகத் தானே
அவர் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடு
மறுபடியும் குதிரை மேலேறி விரைந்து சென்

அவன் அந்த நதிக்கரைச் சாலையோடு வெ
விரட்டிக் கொண்டு போயும் சிவனடியார் தெ
மாயமாய் மறைந்து விட்டார்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் நான்கு
மாமல்லபுரம்

கடற்கரைப் பட்டினமாகிய மாமல்லபுரத்தில்
அல்லோலகல்லோலமாயிருந்தது. வீடுகள்
மாவிலைகளினாலும், தென்னங் குருத்துக்க
உருவந் தாங்கிய கொடிகளினாலும், பல வ
தோரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு
வீதிகளில் சித்திர விசித்திரமான கோலங்கள்
தேர்கள், யானைகள், குதிரைகள், கோபுரங்க
விருட்சங்கள், பூஞ்செடிகள் - இவை போ
கோலங்கள் கண்ணுக்கு விருந்தாயிருந்தன.
ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் சிறுவர் சிறுமிக
பட்டாடைகளினாலும், பசும் பொன் ஆபர
தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு தெருவீதி
திண்ணைகளிலும் கூட்டங் கூட்டமாக நின்

எங்கே பார்த்தாலும் பேரிகை முழக்கம், மற்
வாத்தியங்களின் ஒலியும் கேட்டுக் கொண்ட
ஒலிகளுக்கிடையில் " சக்கரவர்த்தி காஞ்சிய
விட்டாராம்!" "பாதி வழி வந்தாகி விட்டதா
கோமகள் குந்தவி தேவியும் வருகிறாராம்!"
ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்
கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. மாமல்லபுரம் வா
உற்சாகத்துடனும் ஆனந்தத்துடனும் அன்று
கொண்டாடியதின் காரணம் என்னவென்றா
மாமல்ல நரசிம்மவர்ம சக்கரவர்த்தி விஜயம்
தான். சக்கரவர்த்தி விஜயம் செய்து, ஏழெட்
முன்னால் நின்றுபோன சிற்பப் பணியை மறு
வைப்பார் என்றும் அறிவிக்கப் பட்டி ருந்தது

சக்கரவர்த்தியுடன் கூட அவருடைய செல்வ
தேவியும் வரப்போவதாகத் தெரிந்திருந்தப
வாசிகள் எல்லையற்ற குதூகலத்துடன் அந்த
கொண்டாடினார்கள். அந்தக் காலத்தில், கா
சக்கரவர்த்தியின் புகழ் எண்டிசையிலும் பர
நாடெங்கும் அவருடைய கீர்த்தி வியாபித்தி
கடந்து வெளிநாடுகளுக்கும் சென்றிருந்தது.
காவேரியாற்றங்கரையிலிருந்து வடக்கே கி

வரையில் பல்லவர்களின் சிங்கக்கொடி கம்ப
அந்தப் பிரதேசத் திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லா
நரசிம்மவர்மரிடம் அளவிலாத பக்தி கொண்
அறிவிலும் வீரத்திலும் தயாள குணத்திலும்
வழங்குவதிலும், குடிகளின் நலங்களைக் க
பாதுகாப்பதிலும், சிற்பம், சித்திரம், சங்கீதம்
வளர்ப்பதிலும் நரசிம்மவர்மர் மிகச் சிறந்து
அவருடைய பிரஜைகள் மிக்க பெருமை செ
வடக்கே நர்மதை நதி வரையில் படையெடு
பொல்லாத புலிகேசியைப் போரில் கொன்று
தீக்கிரையாக்கி விட்டு வந்ததன் பின்னர், மா
சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி அவருடைய குடிக
பெருமை பன்மடங்கு பெருகியிருந்தன.

"தட்சிண தேசத்தில் நரசிம்மவர்மரைப் போ
இதுவரையில் தோன்றியதுமில்லை; இனிமே
போவதுமில்லை! என்று அந்தக் காலத்தில் ப
சாம்ராஜ்யத்தில் வாழ்ந்த ஜனங்கள் நம்பினா
வருஷத்துக்குப் பிறகு தஞ்சையில் இராஜரா
சோழன் என்னும் மகாசக்கரவர்த்திகள் தோ
என்பதை அந்தக் காலத்து மக்கள் அறிந்திரு
இவ்விதம் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் பிரஜை

நரசிம்மவர்ம சக்கரவர்த்தியிடம் பக்தி விசுவ
கொண்டிருந்தவர்களாயினும், மாமல்லபுரம்
சக்கரவர்த்தியிடம் ஒரு தனித்த உறவு ஏற்பட்
பட்டினத்துக்குப் பெயரும் புகழும் அளித்த
மகேந்திரவர்ம சக்கரவர்த் தியின் காலத்தில்,
பருவத்தினராயிருந்தபோது, ஒரு தடவை ம
பெற்ற மல்லர்களையெல்லாம் தோற்கடித்து
அப்போது அவருக்கு 'மகாமல்லன்' என்ற ப
தந்தை மகேந்திரவர்மரால் அளிக்கப்பட்டது
பிறகு இந்தப் பட்டப் பெயரை வைத்தே அ
பட்டினத்துக்குப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. "
பட்டினத் துக்கு உங்கள் பட்டப் பெயரை எ
என்று கோமகள் குந்தவி தேவி, தந்தை நரசி
பார்த்துக் கேட்டாள். இருவரும் பல்லவ சாம்
யானை மீது அம்பாரியில் வீற்றிருந்தார்கள்.

அந்தப் பட்டத்து யானைக்கு முன்னாலும் பி
வாளும் தாங்கிய போர் வீரர்கள் அணிவகு
இன்னும் பலவகைப்பட்ட விருதுகளும் செ
முன்னால் பெரிய ரிஷபங்கள் முதுகில் முர
கொண்டு சென்றன. சற்று நேரத்துக்கொரு த
அடிக்கப்பட்டபோது உண்டான சத்தம் அ

நாலாபுறமும் பரவியது. அம்பாரியின் மீது வ
நரசிம்மவர்ம சக்கரவர்த்தியையும் அவர் அ
புதல்வியையும் ஏக காலத்தில் பார்த்தவர்கள்
பூரணச் சந்திரனையும் அருகருகே பார்த்தவ
திணறித் திண்டாடிப் போவார்கள். இருவரு
அத்தகைய திவ்ய தேஜஸ் ஜொலித்துக் கொ
அணிந்திருந்த கிரீடங்களிலும், மற்ற ஆபர
நவரத்தினங்களின் காந்தி பார்ப்பவர்களின்
செய்தன. பல்லவ சக்கரவர்த்தி ஆஜானுபாகு
தோற்றமுடையவராகயிருந்தார். வலிமையு
கொண்ட அவருடைய திருமேனியில் மென்
சௌந்தரியமும் கலந்து உறவாடின. இராஜ
அவருடைய முகத்தில் காணப்பட்ட காயங்க
எத்தனையோ கோர யுத்தங்களில் கைகலந்து
ஜயபேரிகை முழக்கத்துடன் திரும்பி வந்தவ
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. கோமக
பெண் குலத்தின் அழகெல்லாம் திரண்டு உரு
போலிருந்தாள்.

பல்லவ சாம்ராஜ்யத்திலிருந்த மகா சிற்பிகளு
ஓவியக்காரர்களும் குந்தவி தேவியிடம் தங்
தோற்றுவிட்டதென்பதை ஒப்புக் கொண்டார்

கருவிழிகளில்தான் என்ன மாய சக்தி இருக்
தெரியவில்லை. தேவி தமது அஞ்சனந் தீட்
விரித்து எங்களைப் பார்த்தவுடனேயே நாங்
மெய்ம்மறந்து போய் விடுகிறோம். அப்புற
அமைப்பதெங்கே? சித்திரம் வரைவதெங்
"எங்களையெல்லாம் கர்வ பங்கம் செய்வது
குந்தவி தேவியைப் படைத்திருக்க வேண்டு
சொன்னார்கள். "அப்பா! இந்த நகருக்குத் த
எதற்காக வைத்தார்கள்? சொல்லுகிறேன்,
ஏமாற்றிக் கொண்டு வருகிறீர்களே, இன்றை
சொல்லியாக வேண்டும்" என்று மறுபடியும்
"அப்படியானால் இப்போது இந்த யானை
இறங்கியாக வேண்டும்" என்றார் சக்கரவர்த்
தரையில் குதித்து விடட்டுமா" என்றாள் குந்
மனுஷியாகயிருந்தால் குதிக்கலாம் அம்மா!
ஒடித்துக் கொள்ளலாம்! சக்கரவர்த்தியின் ம
அப்படி யெல்லாம் செய்யக்கூடாது!" என்ற
"எதற்காக அப்பா, அப்படி. சக்கரவர்த்தின்
யானை மேலிருந்து குதித்துக் காலை ஒடித்த
பாத்தியதை இல்லை?" என்று சிரித்துக் கொ
கேட்டாள்.

"ஆமாம், ஆமாம்! அப்படி நீ இருந்தால் 'கா
மகள் குந்தவி யானை மேலிருந்து குதித்தாஎ
உலகமெல்லாம் பரவிவிடும். அப்புறம் அங்
முதலான ஐம்பத் தாறு தேசத்து இராஜ குமா
உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள முன்
அப்புறம் உன் கலியாணத்துக்குச் சீதை விஷ
செய்ததுபோல் நானும் ஏதாவது தந்திரம் செ
"ஜனகர் தந்திரம் செய்தாரா? என்ன தந்திரம்
குந்தவி கேட்டாள். "அது தெரியாதா உனக்கு
பெண்ணாயிருந்த போது ஒரு நாள் வில்லை
தூக்கி நிறுத்திவிட்டாள். இதற்காக அவளை
இராஜகுமாரர்களும் கலியாணம் செய்து கெ
விட்டார்கள். கடைசியில் சீதையின் தகப்பன
தெரியுமா? விசுவாமித்திர ரிஷியை அனுப்ப
அசட்டு இராஜகுமாரனைத் தந்திரமாய் அவை
பண்ணினார். ஒரு பெரிய வில்லை நடுவில்
தெரியாதபடி தந்திரமாய்ப் பெட்டிக்குள் வை
அந்த வில்லை விளையாட்டாக எடுத்ததும்,
துண்டாக விழுந்து விட்டது! உடனே ஜனகர்
குல சம்பத்தாகிய வில்லை ஒடித்து விட்டா
வில்லைச் சேர்த்துக் கொடு; இல்லாவிட்டால்
கலியாணம் பண்ணிக் கொள்" என்றார்.

இராமன் வேறு வழியில்லாமல் சீதையைக் க
கொள்ள வேண்டியதாயிற்று!" "குந்தவி விடு
கொண்டே, "அப்பா! நானும் இராமாயணக்
கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் சொல்லுவது புதிய
இராமாயணமாயிருக்கிறதே!" என்றாள். சற்று
பிறகு அவள், "ஆனால் உங்களுக்கு அதை
வேண்டாம் அப்பா! நான் கலியாணமே செய
போவதில்லை" என்று சொன்னாள். சக்கரவ
விரலை வைத்துக் கொண்டு, "அது என்ன ச
உன்னை என்ன பண்ணிற்று? அதன்மேல் ஏ
கோபம்? என்று கேட்டார். அப்போது குந்தவ
கொண்டால் நான் உங்களை விட்டுப் பிரியத்
உங்களை விட்டுவிட்டுப் போக எனக்கு இஷ
உங்களுடனேயே நான் எப்போதும் இருப்பே
அப்படி யா சமாசாரம் குந்தவி? இன்னொரு
என்றார் சக்கரவர்த்தி. "அதெல்லாம் ஒரு தட
சொல்ல மாட்டேன் அப்பா! நீங்கள் ஏக சந்த
உலகமெல்லாம் பிரசித்தியாயிருக்கிறதே! ஒ
ஏன் கேட்கிறீர்கள்?" "ஓ ஆபத்பாந்தவா! அ
வாயாடிப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு எ
திண்டாடப் போகிறானோ? யார் தலையில்
அவ்விதமிருக்கிறதோ? அவனை நீதான் கா

வேண்டும்" என்று சொல்லியபடி சக்கரவர்த்
கைகூப்பி வானத்தை அண்ணாந்து நோக்கி

"உங்களுடைய பரிகாசம் இருக்கட்டும். இட
நிறுத்துகிறீர்களா, இல்லையா? இல்லாவிடி
விட்டேனானால், அப்புறம் என்னை ஒரு இ
கலியாணம் செய்து கொள்ள மாட்டான். எப்
பிராணனைத்தான் வாங்கிக் கொண்டிருப்பே
சொல்லி எழுந்து நின்று அம்பாரியிலிருந்து
பாசாங்கு செய்தாள். "வேண்டாம், வேண்ட
விபரீதம் பண்ணி வைக்காதே!" என்று கூறி
யானைப்பாகனைக் கூப்பிட்டு யானையை
யானை நின்றதும், தந்தையும் மகளும் கீழே
சக்கரவர்த்தி குதிரையும் பல்லக்கும் கொண்
காட்டினார். அவை அருகில் வந்ததும், பரி
அழைத்து, "நீங்கள் நேரே போய் நகர் வாச
நாங்கள் அங்கே வந்து சேர்ந்து கொள்கிறே
குதிரைமீது ஆரோகணித்து இராஜ மார்க்கத்
குறுக்கு வழியாகப் போகத் தொடங்கினார்.
பல்லக்கும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றது.
இம்மாதிரியெல்லாம் எதிர்பாராத காரியங்க
சகஜமாய்ப் போயிருந்தபடியால், அவரைத்

பரிவாரங்கள் சிறிதும் வியப்பு அடையாமல்
மார்க்கத்தோடு மேலே சென்றன.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஐந்து
உறையூர்த் தூதன்

இயற்கையாகப் பூமியிலெழுந்த சிறு குன்றுக
இரதங்களாகவும் விமானங்களாகவும் அமை
இடத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியும் குந்தவி தேவிய
சேர்ந்தார்கள். அந்த விமானக் கோயில்களை
கல்யானையும் கற்சிங்கமும் காணப்பட்டன.
இயற்கையாகப் பூமியில் எழுந்த பாறைகளை
வடிவங்கள்தாம். அவற்றுள் யானையின் சமீ
வந்தார். "குந்தவி! இந்த யானையைப் பார்த்
உயிருள்ள யானை நிற்பது போலவே தோன்
முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் இங்கே இ
ஒரு மொட்டைக் கற்பாறைதான் நின்றது!" "
எல்லாமும் அப்படித்தானே மொட்டை மலை
என்று குந்தவி கேட்டாள். "ஆமாம் குழந்தா
நானும் வந்திருப்பது போல் முப்பது வருஷ

தகப்பனாருடன் நான் இங்கு வந்தேன். உன்
தான் உனக்கு எல்லாம் தெரியுமே. சிற்பம் சி
அவருக்கு ஒரே பைத்தியம்!" "உங்களுக்கு
குறைவாயில்லையே?" என்று குந்தவி குறுக்
புன்னகையுடன் "என்னைவிட அவருக்குத்த
அதிகம். செங்கல்லினாலும் மரத்தினாலும் அ
கோயில்கள் கட்டினார். அப்படியும் அவருக்
உண்டாகவில்லை. என்றும் அழியாத பரமெ
அழியாக் கோயில்களைக் கட்ட வேண்டுமெ
மலையைக் குடைந்து கோயில்கள் அமைக்க

அந்தக் காலத்திலே தான் ஒருநாள் அவரும்
சுற்றிக் கொண்டு வந்தோம். அப்போது என
தானிருக்கும். தற்செயலாக ஆகாசத்தைப் பா
வெண்ணிறமான சிறு சிறு மேகங்கள் வானத்
அலைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த மேகங்க
வெவ்வேறு ரூபங் கொண்டு தோன்றின. ஒ
யானையைப் போல் காணப்பட்டது. அதை
ஒரு யோசனை தோன்றியது. இந்தப் பாறை
கையில் கொண்டு வந்திருந்த காசிக் கட்டியி
உருவத்தை இதன்மேல் வரைந்தேன். அதை
கொண்டேயிருந்தார். யானை உருவத்தை ந

என்னைக் கட்டி தூக்கிக் கொண்டு கூத்தாடத்
"நரசிம்மா! என்ன அற்புதமான யோசனை எ
இங்குள்ள பெரிய பாறைகளை யெல்லாம் (
விடுவோம். சின்னச்சின்னப் பாறைகளையெ
வாகனங்களாகச் செய்துவிடுவோம். இந்த உ
அழியாதிருக்கும் அற்புதச் சிற்பங்களை எடு
வெறி பிடித்தவர்போல் கூறினார். அவ்விதமே
சிற்ப வேலைகளை ஆரம்பித்தார். அதுமுதல்
வருஷகாலம் இந்தப் பிரதேசத்தில் இடைவி
ஆயிரக்கணக்கான கல்லுளிகளின் சத்தம் கே
கொண்டிருந்தது. நான் வட தேசத்துக்குப் பு
போதுதான் நின்றது..." இவ்விதம் சொல்லிச்
ஏதோ யோசனையிலாழ்ந்தவர் போல் இருந்
பொறுத்துக் குந்தவி, "ஆமாம் அப்பா, இரும
நடந்து வந்த சிற்பப் பணியை நிறுத்தி விட்ட
சந்தோஷத்தினால்தான் உங்கள் பெயரை இ
வைத்தார்கள் போலிருக்கிறது!" என்று சொ
புன்னகை செய்தாள்.

அதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி உரக்கச் சிரித்து
அம்மா! இந்தச் சிற்பப்புரி தோன்றுவதற்கு ந
படியினால் என் தகப்பனார் இப்பட்டினத்துக்

அளித்தார். 'நரசிம்மன்' என்ற பெயருடன் எ
இராஜாக்கள் வரக்கூடும். 'மாமல்லன்' என்ற
வேறொருவரும் வைத்துக் கொள்ளமாட்டா
அப்பா இந்தப் பட்டினத்துக்கு 'மாமல்லபுரம்
சூட்டினார். அப்பாவுக்கு என்மேலே தான் எ
என்று கூறி மறுபடியும் யோசனையில் ஆழ்
தாத்தாவுக்கு உங்கள் பேரில் இருந்த ஆசை
பங்குகூட உங்களுக்கு என் அண்ணா மேல்
அண்ணாவைக் கப்பல் ஏற்றிச் சிங்களத்துக்
என்று கேட்டாள் குந்தவி. "குழந்தாய், கேள்
இளம்வயதில் எனக்கு எத்தனையோ மனோ
அவற்றில் பல நிறைவேறின, ஆனால் ஒரே
மட்டும் நிறைவேறவில்லை. கப்பல் ஏறிக் க
தேசங்களுக் கெல்லாம் போய்வர வேண்டு
அளவில்லாத ஆசை கொண்டிருந்தேன். அ
அனுமதிக்கவில்லை. நான் இந்தப் பல்லவ
பிறகு கடற்பிரயாணம் செய்வதென்பது முடி
விட்டது. எனக்குக் கிடைக்காத பாக்கியம் எ
கிடைக் கட்டுமே- என்றுதான் உன் தமையன
அனுப்பினேன். இன்னும் எனக்கு எந்தச்
சிறுபிள்ளையினிடமாவது அதிகமான பிரிய
அவனையும் கடற் பிரயாணம் செய்து வரு

என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"அப்படியானால் உங்களுக்கு என்னிடம் ம
போலிருக்கிறது" என்று குந்தவி சொல்வதற்
கப்பல் ஏற்றி அனுப்ப எனக்குப் பூர்ண சம்ம
பெண்ணாய்ப் பிறந்து விட்டாயே, என்ன ெ
சமயம் நீ பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருந்து, உன்
பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கக் கூடாதா? - என்
தோன்றுவதுண்டு" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "ந
பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருந்தால், உங்களை இ
இந்தச் சிம்மாசனத்தில் வைத்திருப்பேனா?
போல் உங்களைச் சிறையில் போட்டுவிட்டு
வந்திருக்க மாட்டேனா? அண்ணாவுக்கு ஒ
சாது! அதனால் நீங்கள் சொன்னதும் கப்பலே
என்று குந்தவி சொல்லிவிட்டு அந்த மலைக்
ஓடியாடிப் பார்க்கத் தொடங்கினாள். சிறிது
சக்கரவர்த்தி "வா! குழந்தாய்! இன்னொரு த
பார்க்கலாம், ஊரில் ஜனங்கள் எல்லோரும்
கொண்டிருப்பார்கள்" என்றதும் குந்தவி வர
இந்தக் கோயில்கள் இன்னும் அரைகுறையா
இருக்கின்றன? மீண்டும் நீங்கள் ஆரம்பிக்க
வேலை இங்கேயும் நடக்குமல்லவா? இந்த

கோயில்களுக்குள்ளே எல்லாம் என்னென்
பிரதிஷ்டை செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று
தூரத்தில் பல்லக்கும் குதிரையும் ஒரு மரத்த
பட்டிருந்தன. அந்த மரத்தை நோக்கி இருவ
தொடங்கினார்கள்.

குந்தவியின் கேள்விக்குப் பதிலாகச் சக்கரவ
சொன்னார்:- "இல்லை, குழந்தாய்! இந்தக்
தான் பூர்த்தி பெறாமல் இருக்கும். இந்த இட
இடங்களில் எல்லாம் வேலை நடக்கும். குந்
மகாசிற்பி இந்த ஊரில் இருந்தார். அவருை
இந்தக் கோயில்களின் வேலை ஆரம்பமாயி
இவ்வளவு வரை செய்து முடித்தவர். பிறகு
துரதிர்ஷ்டங்களுக்கு ஆளானார்; கொஞ்ச ந
சொர்க்கம் சென்றார். அவர் தொடங்கிய வே
முடிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்கள் இப்போது
இனிமேல் வரப்போவதும் இல்லை!" "ஆய
கேட்டிருக்கிறேன் அப்பா! அவருடைய மக
சொல்வதற்குள் "அதோ யாரோ குதிரைமே
யாராயிருக்கும்?" என்றார் மகாமல்லர். பேச்
மாற்றுவதற்காகவே அவர் சொன்ன போதி
கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு குதிரை வந்து கொண்

சக்கரவர்த்தியும் குந்தவியும் மரத்தடிக்குப் போ
அங்கே குதிரை வந்து நின்றதும் சரியாயிருந்
குதிரைமேலிருந்தவன் விரைவாக இறங்கிப்
சக்கரவர்த்தியின் அருகில் வந்து ஓர் ஓலைை
"அடியேன் தண்டம்! உறையூரிலிருந்து வந்
பல்லவராயர் இந்த ஓலையை ஒரு கணமும்
சக்கரவர்த்தியின் திருச் சமூகத்தில் சேர்ப்பிக்
கட்டளையிட்டார்!" என்றான். சக்கரவர்த்தி
கொண்டார்.

அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று பார்க்க
நோக்கி "நீ போகலாம்! இதில் அடங்கிய வி
கட்டளை நேற்றே அனுப்பிவிட்டோ ம்" என்
சமர்ப்பித்துவிட்டுத் திரும்பி விரைந்து சென்
"நன்றாயிருக்கிறது அப்பா, நீங்கள் ராஜ்ய ப
இலட்சணம்? ஓலை வந்தால் அதைப் படித்த
பார்க்கிறதில்லையா?" என்று கோமகள் கேட்
ஞான திருஷ்டியில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்
இந்த ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்
சோழராஜ குமாரன் விக்கிரமன் இந்தப் புரட்
பௌர்ணமியன்று சோழ நாட்டின் சுதந்திரக்
உத்தேசித்திருக்கிறான். அவனை என்ன செ

அச்சுத பல்லவராயன் கேட்டிருக்கிறான். நீ (
படித்துப் பார்!" என்று ஓலையைக் குந்தவியி
குந்தவி அதைப் படித்துவிட்டு வியப்புடன்
நோக்கினாள். "உங்களிடம் ஏதோ மந்திர சக்
அப்பா! அந்த மந்திரத்தை எனக்கும் சொல்
கூடாதா?" என்றாள். சக்கரவர்த்தி குதிரையி
பல்லக்கிலும் அமர்ந்தார்கள். வழியில் கோட
இராஜகுமாரனுக்கு என்ன அவ்வளவு அகந்
சக்கரவர்த்தியின் கீழ் கப்பம் கட்டிக் கொண்(
கொடுத்துவைக்க வேண்டாமா? அவனை நீ
விடக்கூடாது; தகுந்த தண்டனை கொடுக்க (
"ஆமாம், குழந்தாய்! ஆமாம்! அவனைச் சு
போவதில்லை. காஞ்சிக்கு அழைத்து வரச் (
தண்டனை விதிக்கப் போகிறேன்" என்றார்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஆறு
கலைத் திருநாள்

மாமல்லபுரத்தில் சக்கரவர்த்தி மூன்று தினங்
அந்த மூன்று நாட்களும் அந்நகரம் ஆனந்த

மூழ்கிக் கிடந்தது. முதல் நாள் பட்டணப் பிர
வந்தது. சக்கரவர்த்தியையும் அவருடைய தி
மாமல்லபுர வாசிகள் அவரவர் களுடைய வ
தரிசித்து உபசரித்து மகிழ்ந்தார்கள். மறுநாள்
காலையில் நகர வாசிகள் தத்தம் வீடுகளில்
நடத்தினார்கள். பிற்பகலிலும் சாயங் காலத்
இடங்களில் கலைமகளின் திருநாளைக் கொ
கோயில்கள், மடாலயங்கள், கலா மண்டபங்
எல்லாம் அமோகமான அலங்காரங்களுடன்
சக்கரவர்த்தியும் குந்தவி தேவியும் சிவன் கே
விஷ்ணு ஆலயங்களுக்கும் சென்று சுவாமி
அர்ச்சகர்களுக்குக் சன்மானம் அளித்தார்கள்
கூடங்களுக்கும், வித்யாசாலைகளுக்கும் வி
ஆசாரியர்களுக்குப் பொன்னும் புதுவஸ்திர
பரிசளித்தார்கள். அவர்கள் நகரில் ஓரிடத்தி
மற்றோரிடத்திற்குப் போகும் போதெல்லாம்
கும்பல் கும்பலாக நின்று பலவித வாழ்த்தெ
தங்களுடைய குதூகலத்தைத் தெரிவித்துக் ெ
ஆனால், மாமல்லபுர வாசிகளுடைய குதூக
அளவையும் மறுநாள் விஜய தசமியன்றுதா
கூடியதாயிருந்தது. அன்று திருவிழா நகருக்
மாமல்ல புரத்துக்குத் தெற்கே நெடுந் தூரத்து

நின்ற சிறு குன்றுகளும், பாறைகளும் அன்று
தோற்றங்கொண்டு விளங்கின. பாறைகளின்
விதவிதமான வர்ண வேறுபாடுகளுடன் புர
சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒரு விசாலமான பாறையிலே, நந்த கோகுல
செய்த லீலைகள், பூதனை சம்ஹாரத்திலிருந்
வரையில் வெகு அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டி
கடைந்து கொண்டிருந்த யசோதையின் கழு
வெண்ணெய் வேண்டுமென்று கண்ணன்
சித்திரத்தைப் பார்த்த வண்ணமே வாழ்நாளை
கழித்துவிடலாமென்று தோன்றியது. இருபி
இன்னொரு பாறையில் ஆகாச கங்கையைப்
வருவதற்காகப் பகீரதன் கடுந் தவம் செய்த
சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய தவ
கவரப்பட்டுத் தேவர்கள் முனிவர்கள் எல்லா
இருபுறமும் நிற்கிறார்கள். அவர்களுடைய
பக்தியும் காணப் படுகின்றன. இந்த ஒப்பற்ற
எழுதிய ஓவியக்காரன் நகைச்சுவை நிரம்ப
இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு மூ
கண்ணைமூடிக் கொண்டு தவஞ் செய்வதாக
ஒரு பூனையின் உருவத்தையும் அவன் எழு

மாதிரி எத்தனையோ அற்புதச் சித்திரங்கள்
பாறை முகப்பிலும் காணப்பட்டன. இந்தக்
கொண்டு ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் சிறுவர்
கும்பலாக அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டி
எல்லாரும் பட்டுப் பட்டாடைகளை அணிந்
ஆபரணங்களைப் பூண்டிருந்தார்கள். ஸ்திரீ
சூடியிருந்தார்கள். புருஷர்கள் கழுத்தில் பூம
அணிந்திருந்தார்கள்.

எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே கோலாகலமாகவு
இருந்தது. ஜனங்களின் குதூகலத்தை அதிக
சித்திரக் காட்சிகளைத் தவிர இன்னும் பல ச
அங்கேயிருந்தன. ஆங்காங்கு வாழை மரங்
தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிறு
காணப்பட்டன. அந்தப் பந்தல்களில் இசை
கொண்டிருந்தன. ஒரு பந்தலிலிருந்து வீணை
இன்னொரு பந்தலிலிருந்து குழலோசை வந்
வேறொரு பந்தலில் வேதியர்கள் ஸாமகான
கொண்டிருந்தார்கள். மற்றொரு பந்தலில் ஓ
அப்பர் பெருமானின் தேவாரப் பதிகங்களை
பாடிக் கொண்டிருந்தார். ஜனங்கள் அவரவர்
இடத்திலே போய் நின்று சித்திரக் காட்சிகளை

விருந்துகளையும் அனுபவித்துக் கொண்டிரு
ஆங்காங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்
கூட்டத்துக்குக் குறைவில்லை. அவல் பொரி
பானகமும் நீர்மோரும் வந்தவர்களுக்கெல்
வழங்கப்பட்டன. இவ்விதம் கண்ணுக்கெட்
சமுத்திரமாய்த் தோன்றியதாயினும் அந்த ஜ
மத்தியில் ஓரிடத்தில் மிகவும் நெருங்கிய ஜ
காணப்பட்டது. இக்கூட்டம் ஒரே இடத்தில்
போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்சியா
அலைகள் எழுந்து விழுந்து கொண்டிருக்கு
ஒரு பெரிய அலை மட்டும் தொடர்ச்சியாக
கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. இந்த
காரணமாயிருந்தவர்கள் சக்கரவர்த்தியும் அ
புதல்வியுந்தான்.

நரசிம்மவர்மர் உயர்ந்த ஜாதிப் புரவி ஒன்றி
குந்தவி தேவியோ பக்கத்தில் இருந்தாள். இ
முன்னாலும் பின்னாலும் கூட்டத்தை விலக்
ஒரு சில வீரர்கள் மட்டுமே சென்றார்கள். அ
முன்னால், சக்கரவர்த்தியின் வருகையை அ
பெரிய ரிஷபத்தின் மேல் முரசு வைத்து அ
போனார்கள். ஜனத் திரளுக்கு இடையே செ

இந்த ஊர்வலம் ஆங்காங்கு நின்று நின்று சே
சித்திரக் காட்சியைப் பார்ப்பதற்காகச் சக்கரவ
இடங்களில் எல்லாம் அவர் மேலும் குந்தவி
பூமாரி பொழிந்தார்கள். நறுமணம் பொருந்தி
இரைத்தார்கள். சந்தனக் குழம்பை அள்ளித்
விஜயீ பவ!" என்றும், "தர்ம ராஜாதிராஜர் வ
சக்கரவர்த்தி வாழ்க!" "நரசிம்ம பல்லவரேந்
"மாமல்ல மன்னர் வாழ்க" என்றும் கோஷித்
ஒவ்வொரு சித்திரக் காட்சியையும் விசேஷ
பார்வையிட்டு, ஆங்காங்கு பயபக்தியுடன்
ஓவியக்காரர்களிடமும், சிற்பக் கலைஞர்கள்
பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு வந்த
பார்த்துக்கொண்டு கடைசியாக ஊர்வலம் து
ஆலயத்தண்டை வந்து சேர்ந்தது. இந்தத் துர்
மகேந்திரவர்மனின் காலத்திலே குன்றில் குன
திருப்பணி வேலை இடையில் தடைப்பட்டு
இருந்தது. அன்று நடந்த கோலாகலமான வி
கொண்டாட்டத்தில் இந்தத் துர்க்கை ஆலயந்
நடுநாயகமாயிருந்தது.

அந்தப் பாறைக் கோயிலுக்கு எதிரே மிகவும்
போடப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பந்தலுக்கு உ

அண்ணாந்து பார்த்தால் அமாவாசையன்று !
துல்லியமான ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறோமே
உண்டாகும். அவ்விதம் பிரகாசமான நட்சத்
ஜொலித்த எண்கோணப் பொட்டுக்கள் அை
பட்டாடையினால் மேல் விதானம் கட்டியிரு
தூண்களில் விதவிதமான வர்ணப் பட்டாடை
சுற்றியிருந்தார்கள். பந்தலுக்கு மேலே வரிை
கொடிகள் மாலைக் கடற்காற்றில் அசைந்து
கொண்டிருந்தன. பந்தலின் விளிம்புகளில் இ
குருத்துக்களினாலான தோரணங்கள் தொங்
கொண்டிருந்தன. பந்தலின் மத்தியில், தேவி
எதிரே, சக்கரவர்த்திக்கும் அவருடைய புதல்
அழகிய சிம்மாசனங்களும், அவற்றைச் சுற்
வரிசையாகிய இன்னும் பல ஆசனங்களும்
பட்டிருந்தன. புலிகேசியின் படையெடுப்பில்
போன சிற்பத் திருப்பணியை இந்தத் துர்க்க
கோயிலில் விஜயதசமி தினத்தில் மீண்டும்
ஏற்பாடாகி இருந்தது. சக்கரவர்த்தி வருவதற்
முன்னமேயே பந்தலில் மந்திரி மண்டலத்தா
அதிகாரிகளும் வந்து அவர்களுக்குரிய ஆச
விட்டார்கள். சக்கரவர்த்தியும் குந்தவி தேவி
வந்ததும் சபையினர் அனைவரும் எழுந்து ர

கோஷங்களும் வாழ்த்தொலிகளும் வாத்திய
வானை அளாவி எழுந்தன.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் ஏழு
திருப்பணி ஆலயம்

சக்கரவர்த்தியும் குந்தவியும் முதலில் கோவி
அம்பிகையைத் தரிசித்து விட்டு வந்தார்கள்.
அமைந்திருந்த சிம்மாசனங்களில் சக்கரவர்
தேவியும் வந்து அமர்ந்ததும் மந்திரி மண்ட
மற்றவர்களும் தத்தம் ஆசனங்களில் அமர்
கள்மார் தொடர்ந்து வந்து சக்கரவர்த்திக்கும்
விபூதி குங்குமப் பிரசாதங்களை அளித்து,
முழக்கங்களுக்கிடையே சக்கரவர்த்தி தம் தி
ஆசாரிய ஸ்தபதியின் தலையில் பட்டுப் பரி
பிறகு உயர்ந்த பட்டு வஸ்திரங்களும் நூறு
வைத்திருந்த தாம்பூலத் தட்டையும் அவரிட
அவற்றை ஆசாரிய ஸ்தபதி வாங்கிக் கண்க
கொண்டார். அவ்விதமே அங்கு வந்திருந்த
சிற்பிகளுக்கும் மந்திரி மண்டலத்தாருக்கும்

அதிகாரிகளுக்கும் தலையில் பரிவட்டம் கட்
வஸ்திரங்களையும் பொன் கழஞ்சு களையுட
பின்னர் மந்திரி மண்டலத்தின் தலைவரான
சபையோரைப் பார்த்துப் பேசினார். பல்லவ
தோன்றிய பெயர் பெற்ற மன்னர்களின் வீரத
அவர் வர்ணித்தார். அவர்களில் கடைசி மன்
வர்மரின் அற்புத குணாதிசயங்களைப் புகழ்

அவருடைய அருந்தவப் புதல்வரான மாமல்
பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு பல்லவ சாம்ராஜ்ய
கடல்களுக்கு அப்பாலும் பரவியிருக்கிறதெ
உதாரணமாக இந்தச் சபையிலேயே ஒரு சம்
நடக்கப்போகிறதென்றும், செண்பகத் தீவிலி
பிரதிநிதிகள் தங்க ளுடைய தீவைப் பல்லவ
சேர்த்துக்கொண்டு பரிபாலிக்கும் படி சக்கரவ
கொள்ளப் போகிறார் என்றும் விஷ்ணு சர்ம
சபையோர் தங்களுடைய குதூகலத்தைப் பல
கோஷங்களினால் வெளியிட்டனர். மீண்டும்
கூறியதாவது:- "மகாஜனங்களே! காஞ்சியுப
பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் இரு கண்களாகும்.
தலை நகரமான காஞ்சி எவ்வளவு முக்கியமே
துறைமுகப்பட்டினமான மாமல்லபுரம் நெடு

முக்கியமாயிருந்து வந்தது. ஆனால் காலஞ்
சக்கரவர்த்தி இங்கே சிற்பத் திருப்பணியை
காஞ்சியின் பெருமை சிறிது தாழ்ந்து மாமல்
ஓங்கிவிட்டது. எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்
பெருமான் வடதேசத்துக்குப் படையெடுத்து
இங்கு நடந்துவந்த சிற்பத் திருப்பணியை நி
வேண்டியிருந்தது. பாதகனான புலிகேசியை
வாதாபியைத் தீக்கிரையாக்கி விட்டுத் திரும்
தேசத்திலிருந்து பஞ்சம் பிணிகளை நீக்கும்
பிரயத்தனங்களிலும், உள்நாட்டுச் சிறு பகை
முயற்சியிலும் சக்கரவர்த்தி ஈடுபட்டிருந்தார்
அறிவீர்கள். பராசக்தியின் அருளினாலும், ப
பரம்பரையான தர்ம பலத்தினாலும், சக்கரவ
அந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் இனிது நிறைவே

சக்கரவர்த்தியின் திருப்பெயரைப் பூண்ட இ
சிற்பத் திருப்பணிகள் இன்று மறுபடியும் ஆ
இனிமேல் சக்கரவர்த்தியும் இந்த நகருக்கு அ
செய்து திருப்பணி வேலைகளை மேற்பார்வ
கிருபை கூர்ந்து வாக்களித்திருக்கிறார்." இவ்
தலைவர் கூறிச் சபையோரை ஆனந்தக் கட
செண்பகத் தீவின் தூதர்கள் சக்கரவர்த்தியின்

அழைத்துவரப்பட்டனர். அவர்களுடைய த
தமிழ்மொழியேயானாலும் சற்று விசித்திரம
படியால், சபையோர்களுக்குப் புன்னகை உ
அந்தத் தூதர் தலைவன் கூறியதின் சாராம்சப
செண்பகத் தீவின் வாசிகள், சுமார் ஐந்நூறு
முன்னால் கரிகால் சோழரின் காலத்தில் சோ
அங்கே போய்க் குடியேறிய தமிழர்களின் ச
தீவை ஆண்டு வந்த ராஜ வம்சம் சந்ததியில்
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நசித்துப் போய்விட்
செண்பகத் தீவு தற்சமயம் ராஜா இல்லாத ரா
வருகிறது. இதை அறிந்ததும் பக்கத்துத் தேச
முக்கியமாகத் தட்டை மூக்குச் சாதியினர் -
தீவில் வந்திறங்கிக் கொள்ளையிட்டும், இன்
உபத்திரங்களை விளைவித்தும் செல்லுகிறா
உத்தேசித்துச் செண்பகத் தீவின் ஜனங்கள் ம
மனதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதாவ
தாய்நாட்டிலே பிரசித்த சக்கரவர்த்தியாய் வி
பல்லவேந்திரருக்குத் தூதனுப்பி, செண்பகத்
சாம்ராஜ்யத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு சக்கரவ
தீவை ஆட்சி புரிவதற்கு இராஜ வம்சத்தைச்
ஒருவரை அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்க வேண்

சக்கரவர்த்தி தூதர்களின் பிரார்த்தனைக்கு உ
சொல்லவில்லை. சில நாள் யோசித்தே முடி
செய்யவேண்டுமென்றும், அதுவரை அந்தச்
சாம்ராஜ்யத்திலுள்ள காஞ்சி முதலிய நகரங்
கொண்டிருக்கலாமென்றும், ஒருவாரத்துக்கு
மறுமொழி சொல்லக்கூடும் என்றும் தெரிவி
நரசிம்மவர்மரும் குந்தவி தேவியும் மந்திரி
பின் தொடர்ந்துவர துர்க்கா தேவியின் கோ
வந்தனர். அந்தக் கோயிலின் வெளி மண்ட
சுவர்களும் வெறுமையாக இருந்தன. சக்கர
சுவரின் அருகில் வந்து, குந்தவிதேவியின்
கட்டியை வாங்கி, அந்தச் சுவரில் சித்திரம்
தொடங்கினார். அருகில் இருந்தவர்கள் கண்
பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும்போதே, வெகு சீ
சிம்மவாகனத்தின் மீது போர்க்கோலத்துடன்
தேவியின் திரு உருவம் அந்தச் சுவரில் சாக
தோன்றியது.

குந்தவி தேவி பயம் தொனித்த குரலில், "அ
உக்கிரம் தாங்க முடியவில்லை. யாருடன் அ
சண்டையிடுகிறாளோ, அந்த அசுரனுடைய
எழுதிவிடுங்கள்" என்றாள். உடனே சக்கரவ

கையில் கதாயுதம் தரித்த மகிஷாசுரனுடைய
எழுதினார். "இப்போது தான் பயமின்றிப் ப
என்றாள் குந்தவி. பிறகு, சக்கரவர்த்தி அங்
ஆசாரிய ஸ்தபதியைப் பார்த்து, "ஸ்தபதியா
தினத்தில் தான் அம்பிகை மகிஷாசுரனை வ
திருப்பணியை அந்தக் காட்சியுடனேயே ஆ
வைக்கலாமல்லவா?" என்றார். ஆசாரிய ஸ்
வணக்கத்துடன் ஆமோதித்துத் தம் கையிலி
சக்கரவர்த்தியின் பால் நீட்ட, சக்கரவர்த்தி அ
கொண்டு தாம் எழுதிய சித்திரத்தின் மேல் க
முறை பொளிந்தார். பிறகு கல்லுளியை ஸ்த
ஸ்தபதியார் அதைப் பக்தியுடன் பெற்றுக் கெ
அம்பிகைக்கும் சக்கரவர்த்திக்கும் வணக்கம்
சிற்ப வேலையை ஆரம்பித்தார். அன்று முத
வருஷ காலம் மாமல்லபுரத்தில் ஆயிரக்கண
சத்தம் இடைவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டிரு

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் எட்டு
குந்தவியின் கலக்கம்

"புஷ்பேஷு ஜாதி புருஷேஷு விஷ்ணு; நா
காஞ்சி" என்று வடமொழிப் புலவர்களால்
காஞ்சிமா நகரின் மாடவீதியிலே குந்தவிதே
கொண்டிருந்தாள். திருக்கோயில்களுக்குச்
நடக்கும்போது சுவாமி தரிசனம் செய்து விட்
நோக்கத்துடன் அவள் சென்றாள். ஆனால்
மட்டும் ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு மாமல்லபுர
விஜயதசமியன்று கண்ட கோலாகலக் காட்சி
ஈடுபட்டிருந்தது. அன்று ஆரம்பித்த திருப்ப
உள்ள வரையில் தன் தந்தையின் புகழ் குன்
என்று அவள் எண்ணமிட்டாள். இப்படிப்பட்
புதல்வியாய்ப் பிறக்கத் தான் பாக்கியம் செ
வேண்டுமென்று நினைத்தாள். இத்தகைய ச
ஆட்சியில் வாழும் பிரஜைகள்தாம் எவ்வள
பண்ணியவர்கள் என்ற எண்ணமும் தோன்
சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்தவளாய்ப் பல்லக்கிலே
போய்க்கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று வீ
சுவரின் திருப்பத்தில் அபூர்வமான காட்சி ஒ
சகல இராஜ லட்சணங்களும் பொருந்திக் க
முகத்தினனான ஓர் இளங்குமரன் ஒரு குதி
கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உடம்பை
குறுக்கும் நெடுக்குமாய் இரும்புச் சங்கிலியி

பிணைத்திருந்தார்கள். குதிரையின் இரு பக்
பின்னாலும் அந்தச் சங்கிலிகளைப் பிடித்துக்
வீரர்கள் சிலர் விரைந்து நடந்து வந்தார்கள்.
மிகவும் களைத்துப்போன தோற்றமுடையவ
அவனுடைய முகத்தில் கொஞ்சமாவது அ
காணப்படவில்லை. அஞ்சா நெஞ்சங் கொ
தோன்றினான்.

"என் உடம்பைத்தானே சங்கிலிகளால் பிணை
உள்ளத்தை யாராலும் சிறைப்படுத்த முடியா
அலட்சியத்துடன் கேட்பதுபோல் இருந்தது
திருமுகத்தின் தோற்றம். இந்தக் காட்சியைக்
தேவியின் விசாலமான நயனங்கள் ஆச்சரிய
அதிகமாக விரிந்தன. அதே சமயத்தில் அந்த
சக்கரவர்த்தியின் குமாரியைப் பார்த்தான்.
அவளுடைய திவ்ய சௌந்தரியம் ஒரு கண
திகைப்படைந்து நிற்கும்படி செய்திருக்க வே
நிமிஷத்தில் பல்லக்கும் குதிரையும் ஒன்றை
சென்று விட்டன. குந்தவி பல்லக்கிலிருந்த
தடவை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தாள். குதி
கட்டுண்டிருந்த அந்த இளங்குமரனும் தன்
கொண்டவனாய்த் திரும்பிப் பார்ப்பான் என

எதிர்பார்த்தாளோ என்னவோ, தெரியாது. அ
மட்டும் தலையை ஓர் அணுவளவு கூடப் பி
திருப்பவில்லை. திருப்ப முடியாதபடி அவ
சங்கிலிகள்தான் தடுத்தனவோ, அல்லது அ
திட சங்கற்பந்தான் அவ்விதம் திரும்பிப் பா
தடை செய்ததோ அதுவும் நமக்குத் தெரியா
திவ்ய சௌந்தரியத்தைப் போலவே அந்தச்
திருமகளின் தெய்வ பக்தியும் அந்நாளில் தே
பிரசித்தமாயிருந்தது. சாதாரணமாய் அவள்
போனாலும், பெருமாள் கோயிலுக்குப் போ
சந்நிதிக்குச் சென்றாலும், அந்தந்தத் தெய்வ
ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்துவிடுவது வழக்க
தினம் குந்தவியின் மனம் அவ்விதம் சலன
ஈடுபடவில்லை.

தெய்வ சந்நிதானத்தில் நின்றபோது கூட, க
வீற்றிருந்த இளங்குமரனுடைய முகம் வந்து
எவ்வளவோ முயன்றும் அந்த முகத்தை மற
இது வரையில் அவள் அனுபவித்தறியாத இ
அனுபவமானது அவளுக்கு ஒருவித அபூர்
கிளர்ச்சியையும் அதே சமயத்தில் பயத்தை
பண்ணிற்று! ஒருவாறு சுவாமி தரிசனத்தை (

குந்தவி தேவி அரண்மனைக் குத்திரும்பினா
காலையில் மனத்தை அந்த இளங்குமரன் மே
நினைவில் செலுத்தும் முயற்சியையே அவ
"அவ்வளவு ராஜ லக்ஷணங்கள் பொருந்திய
யாராயிருக்கலாம்? அவனை எதற்காகச் சங்
பிணைத்திருக்கிறார்கள்? எங்கே அழைத்துச்
அவன் அத்தகைய குற்றம் என்னதான் செய்
என்றெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். தி
வந்தது. "உறையூர் இளங்குமாரன் ஏதோ சக்
விரோதமாகக் கலகம் செய்யப் போகிறான்
மாமல்லபுரத்துக்கு ஓலை வந்ததல்லவா? அ
முன்னமே ஏற்பாடு செய்தாகிவிட்டது என்று
மறுமொழி தந்தாரல்லவா? அந்தச் சோழ இ
என்னவோ இவன்?" இந்த எண்ணம் தோன்
அக்குமரன் மேல் கோபம் உண்டாயிற்று. 'எ
இறுமாப்பு அவனுக்கு? எவ்வளவு பெரிய த
காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, எவ்வளவு அல
கொஞ்சங்கூடப் பயப்படாமலும் வெட்கப்ப
உட்கார்ந்திருக்கிறான்! நரசிம்ம பல்லவேந்தி
கலகம் செய்யும்படி அவ்வளவு வந்துவிட்ட
எத்தனையோ தூர தூர தேசங்களில் உள்ள
நரசிம்ம சக்கரவர்த்தியின் வெண்கொற்றக்

வாழ்வதற்குத் தவஞ் செய்கிறார்களே! சென்
இதற்காகத் தூது அனுப்பியிருக்கிறார்களே!

இந்த அற்பச் சோழநாட்டு இளவரசனுக்கு எ
ஆமாம், இவன் மட்டும் கலகம் செய்த இள
தந்தையிடம் சொல்லிக் கடுமையான தண்ட
வேண்டும்! அப்போது தான் புத்தி வரும்.' இ
குந்தவியின் மனம் மறுபடியும் சஞ்சலம் அ
பாவம்! முகத்தைப் பார்த்தால் அப்படியொ
தோன்றவில்லையே! அவன் தானாக ஒன்று
மாட்டான். ஒருவேளை யாராவது கெட்ட ம
இருந்து தூண்டி விட்டிருப்பார்கள். அவர்க
தண்டிக்க வேண்டுமேயன்றி, இந்தச் சுகுமா
தண்டிப்பதில் என்ன பயன்? அவனுடைய ப
தோள்களையும், கைகளையும் பிணித்திருக்
சங்கிலிகள் அந்த மிருதுவான தேகத்தை எ
துன்புறுத்துகின்றனவோ? நல்ல புத்தி சொல்
செய்து; அவனை விட்டுவிட்டால் என்ன? -
இராத்திரி சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அ
விஷயமா? "தர்ம ராஜாதி ராஜன்" என்று பு
நியாயமும் தர்மமும் தவறி அவர் ஒன்றும்
இளங்குமரனை மன்னித்துத்தான் விடுவார்.

கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த உள்ளத்துடன்
அரண்மனையை அடைந்தாள். சூரியன் எப்
தகப்பனார் எப்போது ராஜசபையிலிருந்து அ
திரும்பி வருவார் என்று எதிர்பார்த்த வண்ண
வினாடியையும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழித்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஒன்பது
தந்தையும் மகளும்

குந்தவி தாயில்லாப் பெண். அவளுடைய அ
ராஜகுமாரியும் நரசிம்மவர்மரின் பட்ட மகி
வானமாதேவி, குந்தவி ஏழு வயதுக் குழந்
சுவர்க்கமடைந்தாள். இந்தத் துக்கத்தை அவ
வண்ணம் சில காலம் சிவகாமி அம்மை அ
வளர்த்து வந்தாள். இந்தச் சிவகாமி பிரசித்தி
சிற்பியின் மகள். நரசிம்மவர்மரால் வாதாபி
வரப்பட்டவள், பட்ட மகிஷியின் மரணத்து
நரசிம்மவர்மர் சிவகாமியை மணம் புரிந்து
காலம் பேச்சாயிருந்தது, ஆனால் அவ்விதம்
வருஷகாலத்துக்கெல்லாம் சிவகாமி தேவிய

விட்டாள். பிறகு, சக்கரவர்த்தியே குந்தவிக்
தகப்பனுமாயிருந்து அவளை வளர்க்க வே
அந்தப்புரத்தில் குந்தவிக்குப் பாட்டிமார்கள்
மகேந்திரவர்மருடைய பத்தினிகள் சிலர் இ

ஆனால் அவர்களுக்கும் குந்தவிக்கும் அவ்
பொருத்தம் ஏற்படவில்லை. குந்தவி தாயா
"தெற்கத்தியாள்" என்று அவர்கள் குறை கூ
தேவியைப் பலவிதமான நிந்தை செய்ததை
குழந்தைப் பருவத்தில் கேட்டிருந்தாள். இத
பாட்டிமார்களிடத்தில் அவளுக்குப் பற்றுதல்
குந்தவியின் நடை உடை பாவனைகளும்,
செய்த காரியங்களும் அந்தப் பாட்டிமார்க
பிடிக்கவில்லை. நரசிம்மவர்மர் இந்தப் பெ
இடங்கொடுத்துக் கெடுத்து வருகிறார் என்ற
அவர்களுக்கு உண்டு. இக்காரணங்களினா
தந்தையிடமுள்ள இயற்கையான பாசம் பன்
வளர்ந்திருந்தது. அப்பாவுடன் இருக்கும்பே
குதூகலம்; அவருடன் வார்த்தையாடுவதில்
உற்சாகம். அவருடன் சண்டை பிடிப்பதில்த
ஆனந்தம்.

அவர் தன்னை உடன் அழைத்துப் போகாம

காரியங்களுக்காக வெளியூர்களுக்குப் போ

ஒரு நாள் போவது ஒரு யுகம் போவது போ

சக்கரவர்த்திக்கோ என்றால், - ஏன்? - அவரு

குந்தவியாக உருக்கொண்டு வெளியில் நட

கருதும்படி இருந்தது. அவருடைய விசால

ஓரானொரு காரணத்தினால் பல ஆண்டுக் க

பசையற்றுப் பாலைவனமாயிருந்தது. அப்ப

குந்தவியின் காரணமாக மீண்டும் அன்பு த

பொங்கத் தொடங்கியது. குந்தவியின் ஒவ்

செயலும், நோக்கும், சமிக்ஞையும் சக்கரவ

உண்டாக்கின. தந்தையின் வரவை எதிர்நோ

அரண்மனை உப்பரிகையில் நிலா மாடத்தி

பௌர்ணமிக்குப் பிறகு மூன்று நாள் ஆகியி

கிழக்கு அடிவானத்தில் வரிசையாக உயர்ந்

மரங்களுக்கு நடுவில், சிறிது குறைந்த சந்தி

ஒளியுடன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். ம

நாட்களாயிருந்தால் அழகு மிகுந்த இந்த வ

வனப்பில் ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்திருப்பாள்.

இரவு அவளுக்கு எதிலுமே மனம் செல்லவி

குதிரைமீது வைத்துச் சங்கிலியால் பிணைத்

போகப்பட்ட இராஜகுமாரனுடைய ஞாபகம
இருந்தாள். அவனைப் பற்றி விசாரிப்பதற்க
வருகையை வழக்கத்தைவிட அதிக ஆர்வத்
கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக, நரசிம்மவர்ம
குந்தவி அவரை ஓடி வரவேற்று, அவருடை
இரும்புத் தோள்களைத் தன் இளங் கரங்களி
தொங்கினாள்.

"ஏன் அப்பா, இன்றைக்கு இத்தனை நேரம்?
என்றுமில்லாத அவளுடைய பரபரப்பையும்
பார்த்து நரசிம்மவர்மர் ஆச்சரியப்பட்டுப் பே
அப்படியொன்றும் நேரமாகிவிடவில்லை அ
தானே வந்திருக்கிறேன். ஏதாவது விசேஷம்
கேட்டார். குந்தவி ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்
நிறுத்திக் கொண்டாள். "ஒரு விசேஷம் இரு
ஆனால் இப்போது சொல்லமாட்டேன். நீங்க
சொல்லுங்கள், சபையில் ஏதாவது விசேஷம்
கேட்டாள். "ஆமாம்; உண்டு இலங்கையிலி
செய்தி வந்தது; அங்கே நடந்த பெரும் போ
சைன்யங்கள் மகத்தான வெற்றியடைந்தன
மன்னன் சமாதானத்தைக் கோருகிறான்; என்
என்று உன் தமையன் ஓலை அனுப்பியிருக்

சந்தோஷம், அப்பா! அப்படியானால் அண
வந்து விடுவானோ இல்லையோ?" "கொஞ்
வருவான். மதுரையில் உன் மாமாவுக்குக் ெ
அசௌகர்யமாயிருக்கிறதாம்; அங்கே போய
இருந்து விட்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்.
மதுரைக்குப் போய் வருகிறாயா, குழந்தாய்
உன்னைப் பார்க்க வேணுமென்று எவ்வளவே
ஆசைப்படுகிறாராம்." "அதெல்லாம் முடிய
விட்டுப் போகமாட்டேன். இருக்கட்டும். இ
விசேஷம் உண்டா, அப்பா!" "உண்டு; சோழ
"சோழநாட்டில்" என்றதும் குந்தவியின் உட
உண்டாயிற்று. இதைக் பார்த்த சக்கரவர்த்தி
வியப்படைந்தவராய் "என்ன குந்தவி! உன
என்று கேட்டார். "ஒன்றுமில்லை, அப்பா! ே
விசேஷம்! சொல்லுங்கள்" என்றாள் குந்தவி

"சோழ நாட்டில் காழி என்னும் ஊரில் ஒரு
சாந்நித்யம் பெற்று மகா ஞானியாய் விளங்
சிவபெருமான் பேரில் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள
பொழிகிறாராம். தீராத வியாதிகள் எல்லாம்
திருநீறு வாங்கி இட்டுக் கொண்டால் தீர்ந்து
ஞானசம்பந்தர் என்று பெயராம்!" "நன்றாயி

யமனுக்கு அப்படி ஒரு விரோதி கிளம்பியிரு
பிள்ளை திருநீறு கொடுத்து வியாதிகள் எல்ல
கொண்டு போனால், யமலோகமல்லவா சூ
போய்விடும்? நீங்களுந் தான் இப்போதெல்
செய்வதையே நிறுத்திவிட்டீர்கள்!" என்றாள்
உன்னாலேதான்! நீ என் கழுத்தைக் கட்டிக்
னென்றால், நான் யுத்தத்துக்குப் போவது எ

உன்னை வேறொருவன் கழுத்தில் கட்டிவிட
"அப்புறம் அவன் பாடு அதோ கதிதான்! அ
அப்பா! இன்றைக்கு வேறு விசேஷம் ஒன்று
குந்தவி. "ஆமாம், இன்னும் ஒரே ஒரு விசே
கடல் மல்லைக்கு நாம் போயிருந்தபோது உ
தூதன் வந்தானே, ஞாபகம் இருக்கிறதா? நீ
கேட்டு விட்டு, 'அந்தச் சோழ ராஜகுமாரனை
வேண்டும்' என்று சொன்னாயே? அவனைச்
இன்றைக்கே கொண்டு வந்துசேர்த்தார்கள்...
சங்கிலிகளால் கட்டிக் குதிரை மேல் வைத்து
வந்தார்களா?" என்று குந்தவி கேட்டாள். "அ
எப்படித் தெரிந்தது" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "
கோயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது
குந்தவியிடம் வழக்கமில்லாத படபடப்பு அ

காரணத்தை நரசிம்மவர்மர் அப்போது அறி
"ஒருவேளை அவனாய்த்தானிருக்கும். அது

குழந்தாய்! நமது அப்பர் பெருமானின் பதி
பார்க்கலாம்!" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "அப்ப
குமாரனை இராத்திரி எங்கே வைத்திருப்பா
கேட்டாள். "வேறு எங்கே வைத்திருப்பார்க
வைத்திருப்பார்கள்!" "ஐயையோ!" "என்ன
கண்டு பயப்படுகிறாய்?" என்று நரசிம்மவர்
போட்டாற்போல் எழுந்து நாலாபுறமும் பா
அவரைக் கீழே அமர்த்தி, "ஒன்றுமில்லை,
காராக்கிரகத்திலிருந்து அந்த ராஜ குமாரன்
போய்விட்டால் என்ன செய்கிறது என்று பய
"இவ்வளவுதானே!" என்று சக்கரவர்த்தி புன்
மாதிரியெல்லாம் பயப்படாதே! பல்லவ ரா
அவ்வளவு கேவலமாய்ப் போய்விடவில்லை
முயன்றானானால் அந்த க்ஷணமே பல்லவ
பன்னிரண்டு ஈட்டி முனைகள் அவன் மீது
விடும்!" என்று சொன்னார். இந்தக் கடூரமா
கேட்டு, குந்தவியின் உடம்பு இன்னும் அதி
"அப்பா! நான் ஒன்று சொல்கிறேன், கேட்கி
குந்தவி. "நான் கேட்காவிட்டால் நீ என்னை

போகிறாயா?" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "அந்த
முகத்தைப் பார்த்தால் அப்படியொன்றும் ெ
தோன்றவில்லை. அப்பா! யாரோ துஷ்ட ம
துர்ப்போதனை செய்து இப்படி அவனை உ
விரோதமாய்க் கிளப்பி விட்டிருக்க வேண்டு
ரொம்ப வாஸ்தவம். நான் கூட அவ்வாறு த

யாரோ ஒரு சிவனடியார் அடிக்கடி இந்த வி
அவனுடைய தாயாரையும் போய்ப் பார்ப
வேஷதாரி தான் விக்கிரமனை இப்படிக் கெ
வேண்டுமென்று தகவல் கிடைத்திருக்கிறது.
எண்ணியது சரியாய்ப் போயிற்றே! உறையூ
நடந்ததாம்? பெரிய சண்டை நடந்ததோ? ெ
போனார்களோ?" "பெரிய சண்டையுமில்லை
மில்லை; இந்த அசட்டுப் பிள்ளை ஏமாந்து
கொண்டதுதான் லாபம். மாரப்ப பூபதி என்ற
சித்தப்பன் இருக்கிறான். அவன் பெரிய ப
திரட்டிக்கொண்டு வருகிறேன் என்று இந்த ப
காட்டியிருக்கிறான். அவன் அன்றைக்குக் கி
அதோடு நமது தளபதி அச்சுதவர்மரிடம் சம
தெரியப்படுத்தி விட்டான். அன்று பல்லவ
இருந்தார்கள். வெளியூர்களிலிருந்து வந்த சி

ஊருக்கு வெளியிலேயே வளைத்துக் கொண்
விட்டார்கள். விக்கிரமனோடு கடைசியில் டே
கொல்லனும், ஒரு படகோட்டியும் இன்னும்
பேருந்தான். கிழவன் அங்கேயே செத்து விட
மற்றவர்களையெல்லாம் சிறைப்படுத்தி விக்
கட்டளைப்படி இங்கே அனுப்பினார்கள். "அ
என்றாள் குந்தவி. "எதற்காகப் பரிதாப்படுகி
இராஜத் துரோகம் ஜயிக்கவில்லையே என்று
பரிதாபப்படுகிறாயா?" "இல்லை, இல்லை,
இப்படி ஏமாந்து போய்விட்டானே என்றுதா

ஆமாம் அப்பா! இந்த மாதிரி நடக்கப்போகி
முன்னாலேயே தெரிந்திருக்கிறதே அது எப்ப
மந்திர சக்தி இருக்கிறது என்று உனக்குத் தெ
அப்பர் பெருமானின் பதிகம் பாடப் போகிற
என்று மீண்டும் சக்கரவர்த்தி கேட்டுப் பேச்ை
"அப்பா எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. இந்த
அந்த இராஜகுமாரனை நீங்கள் மன்னித்து வ
சொன்னாய் குந்தவி! பெண்புத்தி என்பது க
போய்விட்டதே! அன்றைக்கு அவனைக் கடு
வேண்டும் என்றாயே! அதனால்தான் பெண்
உரிமை கிடையாதென்று பெரியவர்கள் வை

"சுத்தப் பிசகு! பெண்களுக்கு இராஜ்ய உரிமை
உலகத்தில் சண்டையேயிராது. அந்த இராஜ
நான் சந்தித்துப் பேசினேனானால் அவனுடை
விடுவேன். முடியுமா முடியாதா என்று பார்க்
"முடியலாம்! குழந்தாய் முடியலாம். அவனு
மாற்றுவது உன்னால் முடியாத காரியம் என்
சொல்லவில்லை. உனக்கு முன்னால் எத்தனை
புத்திசாலிகளை அசடுகளாக்கியிருக்கிறார்கள்
சீலர்களைப் பைத்தியமாக்கியிருக்கிறார்கள்.

வீரர்களைக் கோழைகளாக்கியிருக்கிறார்கள்
சாதாரண மனுஷ்யர்களைப் புத்திசாலிகளாக
புருஷர்களாகவும், வீரர்களாகவும் செய்த ஸ்
இருந்திருக்கிறார்கள். பெண் குலத்துக்கு இந்
உண்மைதான் நீ நினைத்தாயானால், விக்கிர
என்ற பேச்சையே மறந்துவிடும்படி செய்து
உன்னுடைய சாமர்த்தியத்தை நீ கொஞ்சம்
காட்டியிருக்க வேண்டும். அவன் குற்றம் செ
பிரயத்தனத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும். இ
பிரயோஜனமில்லை அம்மா! குற்றவாளியை
தீரவேண்டும். இன்று விக்கிரமனைச் சும்மா
நாளைக்கு ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒருவன் கி

கிளம்புவான். அப்புறம் இராஜ்யம் போகிற
வார்த்தைப் புயலில் அகப்பட்ட குந்தவி பதி
தெரியாமல் திகைத்து நின்றாள். சற்று நேரம்
அவனுக்கு என்ன தண்டனை விதிப்பீர்கள்?
"இப்போது சொல்ல முடியாது குந்தவி! நா
உட்கார்ந்து விசாரணை செய்யும் போது என்
நியாயமென்று தோன்றுகிறதோ, அதைத் தா
நியாயத்திலிருந்து ஒரு அணுவளவேனும் த
அவச்சொல் இதுவரையில் பல்லவ வம்சத்து
இனிமேலும் ஏற்படாது" என்றார் சக்கரவர்த்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பத்து
துறைமுகத்தில்

அன்றிரவு குந்தவி சரியாகத் தூங்கவில்லை.
ராஜகுமாரனுடைய சோகமும் கம்பீரமும் பெ
அவள் மனக்கண்ணின் முன்னால் இடைவிட
அவளுக்குத் தூக்கம் வராமல் செய்தது. நள்
சற்றுக் கண்ணயர்ந்த போது, என்னவெல்லா
கனவுகள் தோன்றியதால் அவள் திடுக்கிட்டு

வேண்டியதாயிற்று. சோழ ராஜகுமாரனைக்
பூமியில் புதைந்திருக்கிறது. அவனை நோக்
அதிவேகமாக ஓடி வருகிறது. அடுத்த நிமி
யானையின் கால்கள்- தூணையொத்த கால்
சுகுமாரனுடைய தலையை இடறிவிடப்போ
பதைபதைப்புடன் ஓடி வந்து யானை வரும்
யானை தன் துதிக்கையினால் அவளை லா
முதுகின்மேல் வைத்துக் கொண்டு மேலும்
பயங்கரத்துடன் எதிரே பூமியில் புதைந்து நி
ராஜகுமாரனுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறாள்
அந்த முகத்தில் அலட்சியமும் அவமதிப்பு
குடிகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறாள். கண்ட
தெரிகிறது. ஆனாலும் அவள் உடம்பு வெ
கொண்டிருக்கிறது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மறுபடியும் கண்ண
அரைத் தூக்கத்தில் மீண்டும் பயங்கரமான
வரிசையாக நட்டிருக்கின்றன. சோழ ராஜகு
கழுவேற்றுவதற்காகக் கொண்டு வந்து நிறுத்
குந்தவி அவ்விடத்துக்கு ஓடோ டியும் வருகி
அம்மனை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு
பற்றி எரிய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறா

தீப்பற்றி எரிகின்றன. குந்தவி அளவில்லாத
ராஜகுமாரன் நின்ற இடத்தை நோக்குகிறாள்
சுற்றிலும் பன்னிரண்டு பல்லவ வீரர்கள் நின்
ஈட்டிகளை அவன் மீது செலுத்தச் சித்தமாயி
கணத்தில் ஈட்டிகள் அந்த அரசிளங் குமாரனு
தேகத்தில் பாயப் போகின்றன. குந்தவி "ஐே
கொண்டு கீழே விழுகிறாள். கண் விழித்துப்
மஞ்சத்திலிருந்து கீழே விழுந்திருப்பதாகத் (
பிறகு குந்தவி தூங்கு வதற்குப் பிரயத்தனம்
யானையின் காலில் வைத்து இடறுதல், கழு
கொடூரமான தண்டனை களெல்லாம் தன் தக
ராஜ்யத்தில் இல்லையென்பதை ஞாபகப்படு
தைரியமடைந்தாள். ஒருவாறு இரவு கழிந்து
சக்கரவர்த்தி சபைக்குப் புறப்படும் நேரமும்
மறுபடியும் சோழ ராஜகுமாரனைப் பற்றிப் (
குந்தவி துடித்தாள்.

ஆனால் சக்கரவர்த்தியைப் பரிவாரங்கள் சூ
அது சாத்தியமில்லை. அவர் விடை பெற்றுக
கொஞ்சதூரம் சென்றுவிட்டார். ஏதாவது செ
குந்தவிக்கு நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலி
சொன்னது ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்றாள்

அவளைத் திரும்பிப் பார்த்து, "எதைச் சொல்
ஓகோ! சோழ ராஜகுமாரனைக் கடுமையாய்
வேண்டுமென்று சொன்னாயே, அதுதானே!
இருக்கிறது!" என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்ன
பார்க்காமலேயே சென்று விட்டார். "குந்தவி
முடியாத ஆத்திரமும் துக்கமும் பொங்கிக் ெ
விரைந்து பள்ளியறைக்குச் சென்று மஞ்சத்தி
கொண்டு கொஞ்ச நேரம் விம்மி விம்மி அ
தன்னாலே தான் ராஜ குமாரன் கடுந்தண்டனை
போகிறான் என்ற எண்ணம் அவள் மனத்தி
இது அவனுக்குத் தெரியும் போது எவ்வளவு
வெறுப்பானென்ற எண்ணம் அவளைப் பெ
உள்ளாக்கியது. தான் ஏதாவது செய்துதான்
அவள் பதைபதைத்தாள். சற்று நேரத்துக்கெ
அதிகாரியை அழைத்து வரச் செய்து, "உதய
சக்கரவர்த்தியின் சபையில் சோழ ராஜகுமார
முடிந்ததும் அதன் விவரத்தை உடனே எனக்
தெரியப்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

ஒரு கண நேரங்கூட இதில் தாமதம் கூடாது"
அரண்மனை அதிகாரி "அப்படியே ஆகட் (
சபைக்கு ஆளையும் அனுப்பி வைத்தார். கு

வழக்கமான காரியங்கள் ஒன்றும் செய்யவில
சென்று மலர் எடுக்கவில்லை. ஆலயங்களுக
பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இராஜசபையில்
ஆள்வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு
அந்த ஆளும் வந்து சேர்ந்தான். விசாரணை
பற்றி விவரமாகக் கூறினான். சக்கரவர்த்தி
காட்டினாராம் 'இப்போதாவது பல்லவ சாம்
பணிந்து கப்பம் செலுத்துவதாக ஒப்புக் கொ
உன்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்து சோழ ரா
முடிசூட்டி வைக்கிறேன்' என்றாராம். அதை
ஒரே பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டானாம். அ
சக்கரவர்த்தியைத் தன்னுடன் வாட்போர் செ
அழைத்தானாம்! அதன்மேல் சக்கரவர்த்தி தீ
அவனுடைய இளம்பிராயத்தை முன்னிட்டு
தண்டனை விதிக்காமல் தேசப் பிரஷ்டதண்ட
மறுபடியும் சோழ நாட்டிற்குள் அவன் பிரவே
சிரசாக்கினைக்குள்ளாக வேண்டு மென்றும்
அவனைக் கப்பலேற்றித் தீவாந்திரத்துக்கு அ
கட்டளையிட்டாராம்.

அதன்படி அவனை உடனே மாமல்லபுரம் து
கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்பதை யும்

வந்த ஆள் தெரிவித்தான். விக்கிரமனுக்கு ம
விதிக்கப்படவில்லை என்ற செய்தி குந்தவிக
அளித்தது. ஆனால் அவனைக் கப்பல் ஏற்றி
போகிறார்கள்; இனிமேல் என்றென்றைக்கும்
பார்க்க முடியாமற் போகலாம் என்ற எண்ண
உண்டாக்கியது. அந்த அரசிளங்குமரன் கப்ப
முன் ஒரு தடவை அவனைப் பார்த்துவிட வே
பொங்கி எழுந்தது. அவளுடைய உடம்பை
ஆத்மாவையு மே இந்த ஆவல் கவர்ந்து கெ
இராஜகுமாரனை உடனே பார்க்க வேண்டுமெ
தேகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவும் துடித்தது. அ
பார்த்துப் பேசினால் அவனுடைய மனத் தை
மாற்றித் தன் தந்தையின் கீழ் சிற்றரசனாயிரு
செய்யலாம் என்ற ஆசை உள்ளத்தின் ஒரு மூ
குந்தவி அக்கணமே தன் தந்தையைப் பார்க்
விக்கிரமனுடைய விசாரணை முடிந்ததும் சக
மீதேறி எங்கேயோ போய்விட்டார் என்றும்,
இடந்தெரியாது என்றும் தெரிய வந்தபோது
ஏமாற்றமுண்டாயிற்று.

சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்
அதிகாரியை அழைத்து, "உதயவர்மரே, மல

துறைமுகத்துக்கு நான் உடனே போக வேண்
நவரத்தின மாலையைக் காணவில்லை. மாம
அரண்மனையில் போட்டுவிட்டு வந்து விட்
நானே போய்தான் தேடி எடுக்க வேண்டும்"
சற்றுத் தயங்கி "சக்கரவர்த்தி வந்தவுடன் தே
குந்தவிக்கு வந்த கடுங் கோபத்தைக் கண்டு
விட்டார். குந்தவி தேவியின் கட்டளைக்கு ம
வழக்கம் இதுவரை இல்லையாதலால், மாம
அவ்வளவு அவசரமாகவும் தனியாகவும் அ
யோசனை ஆச்சரியம் அளித்தாலும் அரண்
உடனே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச்
நேரத்துக்கெல்லாம் குந்தவி பரிவாரங்களுட
மாமல்லபுரத்துக்குப் பிரயாணமானாள். இது
வழக்கமாக விரைந்து செல்லுமாறு ஆக்ஞாப
மாமல்லபுரத்தை அடைந்ததும், விக்கிரமனை
கப்பலானது துறைமுகத்திலிருந்து அப்போது
கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது என்று தெரிய வந்
பல்லக்கு கடற் கரையை அடைந்த போது அ
முன்னால் தோன்றிய காட்சி இருதயத்தைப்
சிங்கக் கொடி பறந்த பாய் விரித்த கப்பல் கி
கடலோரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அ
வீதியில் பார்த்த இராஜகுமாரன் கயிற்றினா

கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம் நின்று கொண்

அச்சமயம் அவனுடைய பார்வை கரைமீதுத்
அவ்வளவு பக்தி விசுவாசத்துடன் யாரைப் ப
குந்தவி தெரிந்து கொள்ள விரும்பி, கரையில்
பார்வை சென்ற திசையை நோக்கினாள். ஜட
தோற்றமுடைய சிவனடியார் ஒருவர் அங்கே
கொண்டிருந்தார். அவர் தமது வலது கரத்தை
ஆசீர்வதிக்கும் நிலையில் காணப்பட்டார். ம
விக்கிரமனை நோக்கினாள். ஒரு கணநேரம்
இவள் பக்கம் திரும்புவது போலிருந்தது. "இ
அல்லது பிரமையா?" என்று நிச்சயமாய்த் தெ
விக்கிரமன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு ப
இருந்த திசையை நோக்கினான். குந்தவிக்கு
ஒரு ஞாபகம் வந்தது. சோழ ராஜகுமாரனுக்
செய்து அவன் புத்தியைக் கெடுப்பது ஒரு சி
நேற்று அப்பா சொல்லவில்லையா? அந்த ெ
இவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்! சந்தேகமே
சாமியைக் கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்து வி
எண்ணத்துடன் குந்தவி பல்லக்கை அவரிருந்
விரைந்து போகும்படி கட்டளையிட்டாள். அ
கணத்திலேயே சிவனடியார் துறைமுகத்தில்

கொண்டிருந்த ஆட்களுக்குப் பின்னால் மன
போய்விட்டார்! குந்தவி எவ்வளவோ தேடி
முடியவில்லை. இதற்குள்ளாக விக்கிரமன் இ
கடலில் வெகுதூரம் போய்விட்டது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினொன்
பொன்னனின் சந்தேக

பொன்னி ஆற்றின் வெள்ளத்தின் மீது மற்றெ
பாலசூரியனின் பொற் கிரணங்கள் படிய, ந
தங்கம் உருகி வெள்ளமாய்ப் பெருகுவது பே
அந்த பிரவாகத்தைக் குறுக்கே கிழித்துக் கெ
வைடூரியம் முதலிய நவரத்தினங்களை வா
கொண்டும், பொன்னனுடைய படகு தோண
கிளம்பி வசந்த மாளிகையை நோக்கிச் செல்
ஜடா மகுடதாரியான சிவனடியார் வீற்றிருந்
பொன்னனுடைய மனைவி நின்று, படகு பே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நதியில் படகு
கொண்டிருந்தபோது, பொன்னனுக்கும் சிவ
பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது. "பொன்

இளவரசருடன் எவ்வளவு பேர்தான் ஓர்ந்தா
சிவனடியார் கேட்டார். "அந்த அவமானத்
சுவாமி! ஆகா! அந்தக் கடைசி நேரத்தில் ம
சொல்லும்படி மட்டும் இளவரசர் எனக்குக்
போயிருந்தால்...." "என்ன செய்து விட்டிரு
பல்லவ சைன்யத்தை நீ ஒருவனாகவே துவ
செய்திருப்பாயோ?" "ஆமாம், ஆமாம் நீங்
பரிகாசம் செய்ய வேண்டியதுதான்.

நானும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான்
இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறனேல்ல
என்னத்துக்காக நான் உயிரை வைத்துக் கொ
தெரியுமா? மகாராணியின் வார்த்தைக்குக் க
சுமக்கிறேன்..." "மகாராணியின் வார்த்தைக்
பொன்னா? நன்றாக யோசித்துப் பார், வள்
கொஞ்சங்கூட இல்லையா? "வள்ளி அப்பட
சுவாமி! எப்படியாவது உயிரைக் காப்பாற்றி
போதும் என்று நினைக்கிறவள் அவள் இல்
ஆச்சாரியின் பேத்தி அல்லவா வள்ளி? ஆக
வீரத்தைத்தான் என்னவென்று சொல்வேன்?
இதில் எப்படி வந்து சேர்ந்தான் பொன்னா?
போடும் உத்தேசத்துடனேயே வரவில்லை

தூரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அ
சமயத்தில் இளவரசர் அநாதைபோல் நிற்பவ
அவருக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. இளவர
நின்று போரிடுவதற்கு ஆயிரம் பதினாயிரம்
என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். உ
சேர்ந்தவர்கள் என்னைத் தவிர ஐந்தே பேர்த
கிராமங்களிலிருந்து வந்த குடியானவர்கள் த
நாலாபுறத்திலிருந்தும் வீரகோஷத்துடன் வந்
வீரர்களைப் பார்த்ததும், அந்தக் குடியானவ
கத்திகளைக் கீழே போட்டுவிட்டுத் திகைத்து

இதையெல்லாம் பார்த்தார் வீரபத்திர ஆச்சா
கர்ஜனை செய்து கொண்டு கண்மூடித் திறக்கு
இளவரசர் நின்ற இடத்துக்கு வந்துவிட்டார்.
கத்திகளில் ஒன்றை எடுத்துச் சுழற்றத் தொட
வெற்றி வேல்! விக்கிரம சோழ மகாராஜா வெ
போட்ட சத்தம் நெடுந்தூரத்திற்கு எதிரொலி
கணத்தில் பல்லவ வீரர்கள் வந்து எங்களைச்
கொண்டார்கள். ஆகா! அப்போது நடந்த ஆ
என்னவென்று சொல்வேன், சுவாமி? கிழவ
அவ்வளவு பலம் எப்படி வந்ததோ? தெரிய
பட்டறையில் சம்மட்டி அடித்த கையல்லவா

கொண்டு இடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றிச் சுற்
தொப்பென்று பல்லவ வீரர்கள் மண்மேல் ச
வீரர்களை யமலோகத்துக்கு அனுப்பி விட்(
அவரும் விழுந்து விட்டார். இதையெல்லாப
தளபதி அச்சுதவர்மர் பார்த்துக் கொண்டிருந்
வீரத்தைக் கண்டு அவர் பிரமித்துப் போய்
அதனாலேதான் அந்தத் தீரக் கிழவருடைய
மரியாதைகளுடன் எடுத்துப் போய்த் தகனப்
கட்டளையிட்டாராம்."

"அதில் ஆச்சரியம் என்ன பொன்னா! வள்ள
வீர மரணத்தைக் கேட்டு உலக வாழ்க்கை
எனக்குக்கூட உடம்பு சிலிர்க்கிறது. ஒரு தேச
எவ்வளவுதான் எல்லா விதங்களிலும் தாழ்
அடைந்திருக்கட்டும்; இப்படிப்பட்ட ஒரு வீ
பிறப்பளித்திருக்கும்போது, அந்தத் தேசத்து
இருக்கிறது என்று சொல்வதில் தடை என்ன
மேன்மையடையப் போகிறது என்று நம்பிக்
உண்டாகிறது" என்றார் சிவனடியார். சற்றுப்
என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டார். "அப்புற
இளவரசரும் நானும் கிழவருடைய ஆச்சரி
செயலைப் பார்த்துக் கொண்டே திகைத்து நி

அவர் விழுந்ததும் நாங்கள் இருவரும் ஏக க
கதறிக் கொண்டு அவர் விழுந்த திசையை
உடனே, இளவரசரை அநேக பல்லவ வீரர்க
கொண்டார்கள். நான் வெறி கொண்டவனை
கையிலிருந்த வாளை வீசிப் போரிட ஆரம்ப
"நிறுத்து பொன்னா!" என்று இளவரசரின் கு
கேட்ட பக்கம் பார்த்தேன். இளவரசரைச் சங்
பிணித்திருந்தார்கள். அவர் 'இனிமேல் சண்
பிரயோஜனமில்லை பொன்னா! எனக்காக நீ
வேண்டும். மகாராணியிடம் போய் நடந்த
வேண்டும். மேற்கொண்டு என்ன நடந்தபோ
தந்தையின் பெயருக்கு அவமானம் வரும்ப
மட்டும் செய்யமாட்டேன் என்று நான் சபதம்
தெரியப்படுத்த வேண்டும்" என்றார்.

எனக்குப் பிரமாதமான ஆத்திரம் வந்தது. 'ம
பகைவர்களிடம் விட்டுவிட்டு நான் போகவ
கொண்டு என் வாளை வீசினேன். பின்பிறமி
மண்டையில் பலமான அடி விழுந்தது. உட
தவறிவிட்டது. அப்புறம் காராக்கிரகத்திலே
விழித்தேன்." "ஓகோ! காராக்கிரகத்தில் வே
அப்புறம் எப்படி விடுதலை கிடைத்தது?" "

செய்துவிட்டார்கள். இளவரசரைத் தவிர மற்
மன்னித்து விட்டுவிடும்படி மாமல்ல சக்கரவ
கட்டளை வந்ததாம்" என்றான் பொன்னன்.
எவ்வளவு நல்லவர் பார்த்தாயா பொன்னா?
எதற்காக இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்க வே
தானே அவரைச் சக்கரவர்த்தி தேசப்பிரஷ்ட
என்றார் சிவனடியார். "ஆமாம்; நரசிம்ம சக்
நல்லவர்தான்; பார்த்திப மகாராஜாவும், விக்
பொல்லாதவர்கள்!" என்றான் பொன்னன். ப
சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்ததேயில்லை. பார்க்
ரொம்ப ஆசையாயிருக்கிறது. உறையூர்க்கு
வருவாரா, சுவாமி?" என்றான். "ஆமாம்; சீக
வரப்போகிறார் என்று தான் பிரஸ்தாபம். ஏத
சக்கரவர்த்தியிடம் திடீரென்று உனக்கு அபா
உண்டாகிவிட்டது போல் தெரிகிறதே! சண்
போகவில்லையென்று கவலைப்பட்டாயே!
பார்த்தாயா?

உயிரோடு இருந்ததனால் தானே உனக்குச் ச
பற்றிய உண்மை தெரிந்து அவரிடம் பக்தி உ
"ஆமாம்; சக்கரவர்த்தியிடம் எனக்கு ரொம்ப
உண்டாகியிருக்கிறது. எனக்கு மட்டுமில்லை

வேலுக்கும் பக்தி உண்டாகியிருக்கிறது!" என
கொண்டே பொன்னன் படகில் அடியில் கிட
கையால் எடுத்தான். "இந்த வேலுக்குச் சக்க
முடியாத பக்தி; அவருடைய மார்பை எப்பே
போகிறோம் என்று தவம் கிடக்கிறது" என்று
பொன்னன் சிவனடியாரின் மார்புக்கு நேரே
சிவனடியார் முகத்தில் அப்போது புன்சிரிப்
"பொன்னா! நான்தான் சக்கரவர்த்தி என்று
என்ன?" என்றார். பொன்னன் வேலைக் கீழே
"சுவாமி! சக்கரவர்த்தி எவ்வளவுதான் நல்ல
மகா வீரராயிருக்கட்டும்; தெய்வாம்சம் உ
இருக்கட்டும் அவர் எனக்குப் பரம சத்துரு!
இல்லாவிட்டால் ஒருநாள் அவரை நான் நே
அப்போது...." என்று பொன்னன் பல்லை
கடித்தான். சிவனடியார் பேச்சை மாற்ற விரு
பொன்னா! அன்றைய தினம் மாரப்ப பூபதி
வரவேயில்லையா?" என்று கேட்டார். "அந்
பேச்சை ஏன் எடுக்கிறீர்கள்? அவன் இளவர
விட்டுவிட்டு, அச்சுதவர்மரிடம் போய்ச் சக
தெரிவித்து விட்டான்.

அப்படிப்பட்ட துரோகி அன்றைக்கு ஏன் கிட

ஆனால் சுவாமி! அவனுடைய வஞ்சகப் பே
எல்லாருமே ஏமாந்துவிட்டோ ம். வள்ளி ஒ
பொல்லாத வஞ்சகன்; அவனை நம்பக் கூட
கொண்டிருந்தாள். அவள் சொன்னதுதான் க
போச்சு" என்றான் பொன்னன். "வள்ளி ரொ
பொன்னா! சந்தேகமேயில்லை, அவள் ஒரு
மனைவியாகயிருக்கத் தகுந்தவள்..." "என்
சுவாமி!" "வள்ளி ஒரு பெரிய சேனாதிபதிய
மனைவியாயிருக்கத் தகுந்தவள் என்றேன்."
இதே வார்த்தையை இதற்கு முன்னாலும் ஒ
சொன்னதுண்டு." "யார் அது?" "மாரப்ப பூ
சேனாதிபதியாயிருந்த காலத்தில் அப்படிச்
"ஒகோ!" "எனக்கு ஒவ்வொரு சமயம் என்
தெரியுமா? தாங்கள் கோபித்துக் கொள்ளாம
சொல்லுகிறேன்." "தாராளமாய்ச் சொல்லு;
சந்நியாசி; ஐம்புலன்களையும் அடக்கிக் கா
வென்றவன்." "நீங்கள் கூட மாரப்ப பூபதிய
அவனுடைய தூண்டுதலினால் தான் இப்படி
கொண்டு வஞ்சகம் செய்கிறீர்களோ - என்று
சிவனடியார் கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு, "
வள்ளியின் அபிப்ராயம் என்ன என்று அவ
கேட்டாயா?" என்றார். "வள்ளிக்கு உங்களி

'நயவஞ்சகனை நம்பி மோசம் போவாய், உ
சந்தேகிப்பாய்!' என்று என்னை ஏசுகிறாள். ப
இப்படிப்பட்ட பாதகன் என்று தெரிந்த பிறகு
ஓங்கிவிட்டது. என்னைப் பரிகாசம் பண்ணி
கொண்டேயிருக்கிறாள்."

"நான்தான் சொன்னேனே பொன்னா, வள்ள
அவள் புத்திமதியை எப்போதும் கேளு. வ
மனைவியாயிருக்கத் தகுந்தவள் என்று நான்
பூபதி சொன்ன மாதிரி அல்ல; நீயும் தளபதி
தகுந்தவன்தான்!" "ஆமாம் யார் கண்டது? எ
சோழ நாட்டின் சிம்மாசனம் ஏறும்போது, ஒ
தளபதியானாலும் ஆவேன்." "இரண்டும் ந
"ஆகா! இந்தப் பெரிய பாரத பூமியில் எங்க
இருக்க இடமில்லையென்று கப்பலில் ஏற்றி
சக்கரவர்த்தி! அவருடைய நெஞ்சு எப்படிப்
அதைக் காட்டிலும் ஒரே அடியாக உயிரை எ
பாதகமில்லை...." "நீ சொல்வது தவறு பொ
உள்ளவரையில் எப்படியும் நம்பிக்கைக்கும்
இல்லாவிட்டால் ஒரு நாள் நம்முடைய மே
நிறைவேறும். நீ வேணுமானால் மகாராணிெ
மகன் இந்த மட்டும் உயிரோடு இருக்கிறானே

மகாராணிக்குச் சந்தோஷமாய்த்தானிருக்கு
போலிருக்கிறதே!" என்று சிவனடியார் விய
அப்போது படகு வசந்த மாளிகைத் தீவின்
வந்து கொண்டிருந்தது. கரையில் அருள்மெ
தாதியும் வந்து தோணித் துறையின் அருகில்
அருள்மொழித் தேவி படகிலிருந்த சிவனடி
பயபக்தியுடன் கை கூப்பிக் கொண்டு நிற்ப
பார்த்தான். உடனே சிவனடியாரை நோக்கி,
தெரியாத்தனமாக உளறிவிட்டேன்; அதை
வேண்டும்" என்று உண்மையான பச்சாதாப
பக்தியுடனும் கூறினான்.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் பன்னிரண்

ராணியின் துயரம்

சிவனடியார் படகிலிருந்து இறங்கியதும் அ
நமஸ்கரித்து விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அ
நீர் ததும்பிற்று. "சுவாமி! விக்கிரமன் எங்கே
நிறைந்த குரலில் அவள் கதறி விம்மியபோ
மெய்சிலிர்த்தது. பொன்னன் முகத்தைத் தி

மரங்களின் மீதிருந்த பறவை இனங்களும் அ
குரலைக் கேட்கச் சகிக்காதவை போல் சிறகு
கொண்டு பறந்து சென்றன. "அருள்மொழி!
பைத்தியம்? உன்னுடைய பதி உனக்கு என்ன
போனார்? நீ வீரத்தாயாக இருக்க வேண்டுமெ
கடைசி வார்த்தையை மறந்துவிட்டாயா? இ
இழக்கலாமா? வா, அரண்மனைக்குப் போய
பேசலாம்" என்றார் சிவனடியார். மாஞ்சோல
அமைந்திருந்த அழகிய பாறை வழியாக எல
மாளிகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஒரு க
குதூகலமும் கொண்டாட்டமுமாகயிருந்த வ
இப்போது பொலிவிழந்து சூனியமாகக் காண
அரண்மனை ஊழியர்களின் முகங்களும் கவ
நிறைந்து தோன்றின. மாளிகை முன் மண்டப
விரித்திருந்த உயரமான பீடத்தில் சிவனடிய

அருள் மொழி கீழே வெறுந் தரையில் உட்கா
உன் மனத்தைக் கலங்க விடக் கூடாது" என்
ஆரம்பித்தபோது, அருள்மொழி அவரைத் த
பொங்கும் குரலில் கூறினாள்: "ஐயோ! மன
கூடாது என்கிறீர்களே? மனத்தைத்தான் நான்
கொண்டு விட்டேனே? என் தேகமல்லவா க

குழந்தையை நினைத்தால் வயிறு பகீரென்கி
நோகிறதே! நெஞ்சை இறுக்கிப் பிழிவது போ
நான் என்ன செய்வேன்? - சுவாமி! விக்கிரம
காப்பாற்றுகிறேன் என்று வாக்குக் கொடுத்தீ
நிறைவேற்றினீர்களா?" "ஏன் நிறைவேற்றவி
நிறைவேற்றித்தான் இருக்கிறேன். விக்கிரமறு
காப்பாற்றித் தருகிறேன் என்று உனக்கு வாக்
அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றித்தான் இ
விக்கிரமனை வீரமகனாகச் செய்வதாக அவ
வாக்களித்திருந்தேன். அதையும் நிறைவேற்
அம்மா! நீ மட்டும் அன்று காஞ்சியில் பல்ல
நீதி சபையில் இருந்திருந்தாயானால், உடல்
பொய்யாமொழிப் பெருமான், "ஈன்ற பொழு
தன்மகனைச் சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்"
உன் விஷயத்தில் மட்டும் பொய்யாகப் போ
எவ்வளவோ நல்ல வார்த்தை சொன்னார் வி

'பல்லவ சாம்ராஜ்யத்திற்குள் அடங்கிக் கப்ப
வருவதாயிருந்தால் உன்னுடைய துரோகத்ன
நாட்டுக்கும் பட்டங் கட்டுகிறேன்!' என்றார்.
அணுவளவாவது மனம் சலிக்க வேண்டுமே
அசையாமல் நின்றான். அதுமட்டுமா? சக்கர

தன்னுடன் சண்டைக்கு அழைத்தான். 'நீர் வீ
உண்மையானால் என்னுடன் வாட்போர் செ
ஜெயித்து விட்டுப் பிறகு கப்பம் கேளும்' எ
கண்களிலேதான் அப்போது எப்படித் தீப்பெ
அருள்மொழி! அதைப் பார்க்க நான் கொடு
நீதான் அந்தப் பாக்கியத்தைச் செய்யவில்லை
விரிந்த கண்களில் கண்ணீர் ததும்ப மேற்கூறி
கேட்டுக் கொண்டிருந்த அருள்மொழி கூறின
பாக்கியமற்றவள்தான் அதற்கும் சந்தேகமா?
போர்க்களத்தில் பலி கொடுத்து விட்டு, இந்
கொண்டிருந்தேன். மகன் தேசப் பிரஷ்டனா
தேசத்துக்குப் போன பிறகும் உயிர் வைத்து
சுவாமி! பல்லவ சக்கரவர்த்தி உறையூருக்கு
சொல்லுகிறார்களே, அது உண்மையா? அ
காலில் விழுந்து 'என்னையும் விக்கிரமனை
இடத்துக்கே அனுப்பி விடுங்கள்!" என்று கே
போகிறேன்...."

"என்ன சொன்னாய், அருள்மொழி! அழகு
புருஷனுடைய ஜன்ம சத்ருவின் காலில் வி
வீர சொர்க்கத்தில் இருக்கும் பார்த்திப ராஜா
சந்தோஷப்படுவாரா! யோசித்துப் பார்!" "

சந்தோஷப்படமாட்டார்; நானும் அவருடை
கேட்கப் போகமாட்டேன்! ஏதோ ஆத்திரப்ப
விட்டேன். ஆகா! அவர் தான் என்னவெல்
கோட்டை கட்டினார்? கன்னியாகுமரியிலிரு
வரையில் புலிக்கொடி பறக்க வேண்டுமென்
அவருடைய பிள்ளைக்கு இந்தப் பெரிய தே
இடமில்லாமல் போய்விட்டதே...." "பார்த்தி
வேறொரு மனக்கோட்டையும் கட்டவில்லை
ராஜ்யம் கடல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தேசங்
வேண்டுமென்று அவர் ஆசைப்படவில்லை
மண்டபத்தில் அவர் எழுதியிருக்கும் சித்திர
ஞாபகப்படுத்திக் கொள்" "ஐயோ! அவருடை
இம்மாதிரியா நிறைவேற வேண்டும்? விக்கி
கடல்களுக்கப்பாலுள்ள இராஜ்யங்களைப் ப
படையெடுத்தா போயிருக்கிறான்? எந்த கா
கொண்டு போய் அவனை விட்டிருக்கிறார்க
மலையிலும் எப்படி அலைந்து கஷ்டப்படுகி

ஏன் என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்கள், சுவா
ஒரு நாளும் ஏமாற்ற மாட்டேன் அம்மா! உ
எனக்கு என்ன காரியம் ஆக வேண்டும்? உ
குறையும் வராது என்பது என் நம்பிக்கை. வ

முன்னால் யாரும் தேசப் பிரஷ்டராகிக் காட்
போனதில்லையா? இராமன் போகவில்லை
பஞ்சபாண்டவர்கள் போகவில்லையா? விச்
அப்பாலுள்ள நாடுகளில் அனுபவிக்கும் கல
அவனுடைய வீர பராக்கிரமங்களை இன்னு
வளர்க்கும். திரும்பித் தாய் நாட்டுக்கு அவ
"ஐயோ! அவன் வரவேண்டாம், சுவாமி. வ
தாய்நாட்டில் காலடி வைத்தால் சிரசாக்கினை
சக்கரவர்த்தி விதித்திருக்கிறாரே? எங்கேயா
தேசத்திலாவது அவன் உயிரை வைத்துக் கெ
அதுவே போதும்!" என்றாள் அருள்மொழி.
அவன் வராமல் இருக்க முடியாது, அருள்மெ
ஒரு நாள் அவன் வந்து தான் தீருவான். தாய
நாட்டின் பாசமும் அவனைக் கவர்ந்து இழுக
பாசங்களைக் காட்டிலும் வலிமை பொருந்தி
பாசமும் சேர்ந்திருக்கிறது.

உனக்கு அது தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை..
சிவனடியார் நிறுத்தினார். "என்ன சொல்லுகி
"ஆமாம்; தாயின் அன்பையும் தாய்நாட்டுப்
பெரியதொரு சக்தியும் அவனைத் திரும்பவ
வரும்படி இழுக்கும். அது ஒரு இளம் பெண

கருவிழிகளிலுள்ள காந்த சக்தி தான். அம்ம
அறுத்த துறவியானாலும் பூர்வாசிரமத்தில்
ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களை அறிந்தவன்..
சுவாமி! நீங்கள் சொல்வது எனக்கு விளங்க
விக்கிரமனுக்கும் ஸ்திரீ பிரேமைக்கும் என்
வியப்புடன் கேட்டாள் அருள்மொழி. சிவன
புன்னகையுடன் கூறினார்:- "ஒவ்வொரு தா
இப்படித்தான் வெகுகாலம் எண்ணிக் கொன்
கடைசியில் நேருக்கு நேர் உண்மையைக் கா
திடுக்கிடுகிறாள். நீயாவது முன்னாலேயே
அம்மா! உன் மகன் விக்கிரமன் காஞ்சி நகர
கன்னியைச் சந்தித்தான். அவனைக் குறுக்கு
சங்கிலியால் பிணித்துக் குதிரைமீது கூட்டிக்
போதுதான் அந்தச் சந்திப்பு ஏற்பட்டது. அந்
அந்தப் பெண்ணும் தன்னுடைய உள்ளத்தை
பறிகொடுத்து விட்டாள். இது நான் கேட்டும்
விஷயம். ஆனால் நேரில் நானே ஒரு அதிச

மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரையில் விக்கிரமனை
கப்பல் கிளம்பப் கரையோரமாய்ச் செல்ல
அந்தப் பெண் காஞ்சியிலிருந்து ஓடோ டியு
மறுபடியும் அவர்களுடைய கண்கள் சந்தித்

பேசிக் கொண்டன; காதலும் கனிவும் ததும்ப
பெண்ணின் விசால நயனங்களை விக்கிரமன
மறக்க முடியாது. இரவிலும் பகலிலும் விழி
நிலையிலும் தூக்கத்திலே கனவிலும் அந்தப்
மதிவதனம் அவன் முன்னால் தோன்றிக் கெ
எங்கே இருந்து எந்தத் தொழில் செய்தாலும்
துன்பங்களை அனுபவித்தாலும் விக்கிரமன்
மறக்க மாட்டான். என்றைக்காவது ஒருநாள்
ஆசையுடன் அவன் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்ப
இத்தனை நேரமும் திகைத்து உட்கார்ந்து கெ
அருள்மொழி "ஐயோ! எனக்கு மிஞ்சியிருந்
என் பிள்ளையின் அன்பு ஒன்றுதான், அதற்
வந்துவிட்டதா? அந்தப் பெண் யார் சுவாமி!
கேட்டாள். "பல்லவச் சக்கரவர்த்தியின் மகள்
என் பதியினுடைய பரம சத்ருவின் மகளா?
செய்கிறதே! தலையைச் சுற்றுகிறதே!" என்ற
அடுத்த கணம் தரையில் மூர்ச்சித்து விழுந்த

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் பதின்மூன்

ராணி மூர்ச்சித்து விழுந்ததும், சற்று தூரத்தி
அலறிக் கொண்டு ஓடி வந்து அவளைச் சூழ்
"நில்லுங்கள்" என்று அவர்களைத் தடுத்து நி
கமண்டலத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து அவ
தெளித்தார். உடனே மந்திர சக்தியால் எழுந்
அருள்மொழி கண்விழித்துச் சிவனடியாரை
எனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது?" என்று ெ
கேட்டாள். "உனக்கு ஒன்றுமே நேரவில்லை
மகனைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தே
குறைவும் நேராது என்றும், நிச்சயம் திரும்ப
சொன்னேன்" என்றார் சிவனடியார். அருள்
சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்துவிட்டு, "இல்லை
வேதனை தரும் செய்தி ஒன்றைச் சொன்னீர்
"சக்கரவர்த்தியின் மகளை உன் மகன் பார்க்
கூறினேன். அந்தச் செய்தி உனக்குச் சந்தோ
எண்ணினேன்..." "ஆமாம் நினைவு வருகிற
சந்தோஷச் செய்தியா? சோழநாட்டின் மிகப்
யாரோ, என்னுடைய பதியின் மரணம் எந்த
சத்துருவினால் ஏற்பட்டதோ, இன்று நான் இ
அநாதையாயிருப்பதற்கு யார் காரணமோ

பகைவனுடைய மகளைப் பார்த்தா என் மக

விக்கிரமன் உண்மையில் என் வயிற்றில் பிற
பிள்ளைதானா....?" "கொஞ்சம் பொறு அரு
அவசரப்பட்டுச் சாபங்கொடுக்காதே!" என்று
கலக்கத்துடன் கூறினார். அவர் மகா புத்திமா
அருள்மொழி இவ்வாறு பொங்குவாள் என்
எதிர்பார்க்கவில்லையென்று தோன்றியது. "
உன்னுடைய தீராத கோபத்துக்கு ஆளான ந
மகள் அந்தப் பெண் என்பது உன் மகனுக்கு
ஒருவரையொருவர் அருகில் நெருங்கியதும்
வார்த்தை பேசியதும் இல்லை. தூரத்திலிருந்
ஒருவரையொருவர் பார்த்ததுதான்! அவர்க
நிச்சயமாகி விட்டது போல் நீ கலக்கமடைய
என்றார் பெரியவர். "நல்ல வேளை; என் வ
வார்த்தீர்கள். எங்கே அதுவும் அந்தப் பல்ல
சூழ்ச்சியோ என்று நினைத்தேன். சுவாமி! வி
எங்கேயாவது கண்காணாத தேசத்தில் உயிர்
பசிக்கு உணவு இல்லாமலும் தாகத்துக்குத் த
கஷ்டப்பட்டாலும் படட்டும்! ஆனால் அவ
வேண்டாம்; எங்கள் பரம விரோதியினுடை
வலையில் விழவும் வேண்டாம்!" "உன்னு

அந்தரங்கத்தை நன்றாகச் சோதித்துப் பார், ...
மகன் சக்கரவர்த்தியின் மகளை மணம் புரிந்...
வேண்டுமென்னும் விருப்பம் லவலேசமும்

"அதெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் சுவாமி! தங்...
சொல்லுவதற்கு என்ன? வெண்ணாற்றங்கை...
முன்னால் அந்த மாதிரி ஒரு பைத்தியக்கார
சில சமயம் தோன்றியதுண்டு. 'அவ்விதம் ஏ...
வம்சத்துக்கும் பல்லவ குலத்துக்கும் உள்ள ...
என்று நினைத்ததுண்டு. ஆனால், எப்போது
போர்க்களத்தில் உயிரை இழந்தாரோ, அந்த...
அந்த ஆசையை வேருடன் களைந்து எறிந்த...
இவ்வளவு நடந்து விட்ட பிறகு என் மகன் ...
மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதைவி...
இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தியே எனக்கு ...
"அருள்மொழி! நீ அந்தக் குழந்தை குந்தவி...
அதனால் தான் இப்படியெல்லாம் வெறுப்பா...
"தாங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா, சுவாமி?" "...
நெருங்கிப் பழகியுமிருக்கிறேன். என்னிடம்
ரொம்பவும் பக்தி விசுவாசமுண்டு. அம்மா!
சுவை கண்ட எனக்கு இந்தக் காலத்தில் வே...
கிடையாது. ஆனால் அந்தக் குழந்தையின் ...

மாட்டேன் என்கிறது. அவளோடு இரண்டு ந
நீயும் அவ்விதந்தான் அவளிடம் பாசம் வை
"வேண்டாம்! எனக்கு ஒருவரையும் இனிபே
வேண்டாம்; பழகவும் வேண்டாம்; இந்த உ
என் பதியை மீண்டும் அடையும் நாளை நா
கொண்டிருக்கிறேன்...."

"அருள்மொழி! ஒரு காலத்தில் என்னை நீ ஒ
வாங்கிக்கொண்டாய். அதன்படியே உன் மக
காப்பாற்றினேன். உன் பதியின் மரணத்தறு
வாக்கையும் காப்பாற்றினேன். இதெல்லாம்
இல்லையா?" "ஆமாம் உண்மைதான்." "அ
பிரதியாக இப்போது நான் உன்னிடம் ஒரு
போகிறேன். அதை நீ தட்டாமல் கொடுக்க
"சிவசிவா!" என்று சொல்லிக்கொண்டு அரு
கைகூப்பி நின்றாள். "சுவாமி! இவ்விதம் என
உள்ளாக்கலாமா? அடியாளிடம் தாங்கள் வ
எனக்குக் கட்டளையிட வேண்டியவர், தாங்
கட்டளையிடுகிறேன், அதைத் தட்டாமல் நி
"தங்களுடைய வார்த்தையை நான் தட்டுவே
இல்லை. "அப்படியானால் சொல்லுகிறேன்,
என்றைக்காவது ஒருநாள் சக்கரவர்த்தியின்

உன்னிடம் வருவாள். அவள் தாயில்லாப் பெ
இன்றி அவளுடைய இருதயம் உலர்ந்து போ
அதனால் தான் அம்மா, எனக்குக்கூட அவளி
பாசம். அந்தக் குழந்தை உன்னிடம் வரும்போ
நிராகரிக்காதே.

அன்புடன் உன் மகளைப் போல் ஏற்றுக் கொ
ஆறுவதற்கும் அது அனுகூலமாயிருக்கும்!"
அவருடைய கனிவு ததும்பிய குரலும் வார்த்
அருள்மொழியின் மனத்தை உருக்கிவிட்டன
ஆணைப்படி நடக்க முயற்சி செய்கிறேன். ஆ
எங்கள் குலத்துக்கே ஜன்ம சத்துருவான ஒரு
நான் எப்படி அன்பு செலுத்துவது எப்படி....
தீங்குக்காக மகளை வெறுப்பது என்ன நியா
இன்னொரு விஷயம் சொல்லுகிறேன், கேள்
உயிரைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் குந்தவி
ஒத்தாசையாயிருந்தாள். விக்கிரமனுக்கு மரண
நேராமல் தடுப்பதற்கு அவள் எவ்வளவு பிர
தெரியுமா? இதுநாள் வரையில் தந்தையின்
மறுவார்த்தை பேசி அறியாதவள், விக்கிரமன
சக்கரவர்த்தியிடம் எவ்வளவோ சண்டை பி
"அப்படியா சுவாமி? அந்தக் குழந்தையைப்

வேண்டுமென்று எனக்கும் ஆசை உண்டாகி
எதற்காக இந்த அபாக்கியசாலியைத் தேடிக்
வரப்போகிறாள்?" "இல்லை, அம்மா! இல்
இல்லை. விக்கிரமனைப் போன்ற வீரப் புத
உன்னை அபாக்கியசாலி என்று சொல்ல மு
உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வரத்தான் போகி
வருவாள்!" என்றார் சிவனடியார்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினான்
"வயதான தோஷந்தான்

அந்த நாளில் தமிழகத்தில் சைவ சமயமும்
புத்துயிர் பெற்றுத் தளிர்க்கத் தொடங்கியிரு
சமயங்களிலும் பெரியார்கள் பலர் தோன்றி,
யாத்திரை என்ற விஜயத்தில் தமிழ் நாடெங்
பக்திச்சுடர் விளக்கு ஏற்றி, ஞான ஒளியைப்
அமுதொழுகும் தமிழில் கவிதா ரஸமும் இ
ததும்பும் தெய்வீகப் பாடல்களை இயற்றி வ
தமிழகத்தில் வாழ்ந்து வந்த சைவப் பெரியா
திருநாவுக்கரசர் இணையற்ற மகிமையுடன்

மகேந்திரவர்ம சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலே
அடைந்து, தமிழகத்தின் போற்றுதலுக்கு உரி
சுவாமிகள் விக்கிரமன் நாடு கடத்தப்பட்ட
மூப்பின் காரணமாக அதிகமாய் நடமாடவு
தள்ளாமையை அடைந்திருந்தார். அந்தத் த
அவர் ஸ்தல யாத்திரை சென்றிருந்து சமீபத்
வந்திருக்கும் செய்தியைக் குந்தவிதேவி அ
அப்பெரியாரைத் தரிசிப்பதற்காகக் காஞ்சிய
விளங்கிய சைவ மடாலயத்துக்கு ஒருநாள்
முதிர்ந்து கனிந்த சைவப் பழமாக விளங்கிய
சக்கரவர்த்தியின் திருமகளை அன்புடன் வர
கூறினார்.

அவரைப் பார்த்துக் குந்தவி, "சுவாமி! இவ்
நிலைமையில் எதற்காகத் தாங்கள் பிரயாண
தாங்கள் தரிசிக்காத ஸ்தலமும் இருக்கிறதா?
போயிருந்தீர்கள் என்று கேட்டாள். அதற்கு
தில்லைப்பதி வரையிலே தான் போயிருந்
பொன்னம்பலத்தில் ஆடும் பெருமானை எ
தரிசித்தால்தான் என்ன? இன்னுமொருமுறை
இன்புற வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகத்
அந்த ஆனந்த நடனத்தின் அற்புதத்தை தா

வர்ணிப்பேன்! அந்தப் பேரானந்தத்தை அ
மீண்டும் மீண்டும் மனிதப் பிறவி எடுக்கலா
கூறிவிட்டு, பாதி மூடிய கண்களில் ஆனந்த
பின்வரும் பாசுரத்தைப் பாடினார்:- "குனித்
கொவ்வைச் செவ் வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறு
எடுத்த பொற் பாதமும் காணப்பெற்றால் ம
வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே!" பாட்டு மு
சுவாமிகள் சற்று நேரம் மெய்ம்மறந்து பரவ
முன்பெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தி
பரவசமடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கி
இன்றைக்கு அவள் மனம் அவ்வாறு பக்தியி

அப்பர் ஒருவாறு சுய உணர்வு அடைந்தபே
நோக்கி "சுவாமி, சோழ நாட்டில் யாரோ ஒ
புதிதாகத் தோன்றி ராஜரீகக் காரியங்களிலெ
தலையிடுகிறாராமே, தங்களுக்கு அவரைத்
வினவினாள். அவளுடைய வார்த்தைகளை
கேட்ட அப்பெரியார், "என்ன குழந்தாய்!
தோன்றியிருக்கும் சிவனடியாரைப் பற்றிக்
அவரைப் பார்க்கத்தானே, அம்மா நான் மு
கிளம்பினேன்? நான் அவரைப் பார்க்க வரு

தெரிந்ததும் அவரே என்னைத் தேடிக் கொ
தில்லைப் பதியிலே நாங்கள் சந்தித்தோம். அ
பிள்ளைக்கு 'ஞானசம்பந்தன்' என்ற பெயர்
பொருத்தம்! பால் மணம் மாறாத அந்தப் பா
எப்படித்தான் இவ்வளவு சிவஞானச் செல்வ
என்ன அருள் வாக்கு! அவர் தாய்ப் பால் கு
பிள்ளை இல்லை, அம்மா! ஞானப்பால் குடி
- இல்லாவிட்டால் முகத்தில் மீசை முளைப்ப
இப்படிப்பட்ட தெய்வீகப் பாடல்களையெல்
முடியுமா?" என்றெல்லாம் அப்பர் பெருமா
கொண்டே போனார்.

குந்தவி பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தாள்.
குறுக்கிட்டு, "சுவாமி! நான் ஒருவரைப் பற்றி
தாங்கள் இன்னொருவரைப் பற்றிச் சொல்லு
சொல்லும் சிவனடியார், முகத்தில் மீசை மு
மகுடதாரி; புலித்தோல் போர்த்தவர்" என்றா
யாரைப் பற்றிக் கேட்கிறாயோ எனக்குத் தெ
ஜடாமகுடத்துடன் புலித்தோல் தரித்த சிவன
யோ பேர் இருக்கிறார்கள். இந்த மடாலயத்தி
மேல் இருப்பார்கள். வேறு ஏதாவது அடைய
சொல்லு!" என்றார் நாவுக்கரசர். "நான் சொ

ராஜரீக விஷயங்களில் எல்லாம் தலையிடுவ
தந்தைக்கு விரோதமாகக் கலகங்களை உண்
கொண்டிருக்கிறாராம்..." "என்ன சொன்னா
அதிசயமாயிருக்கிறதே! அப்படிப்பட்ட சிவ
எனக்குத் தெரியாது.

சைவத்தையும் வைஷ்ணவத்தையும் இரு க
காத்து வளர்த்து வருகிறவராயிற்றே உன் தந்
சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியில் சிவனடியார்க
காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும்? அதுவும்
விரோதமாகக் கலகத்தைக் கிளப்புவதா? வே
யாராவது இருந்தால், அவன் சைவனாகவே
வைஷ்ணவனாகவோ இருக்க மாட்டான். ப
யாராவது செய்தால்தான் செய்யலாம்." "நா
சுவாமி!" என்று குந்தவி அவருக்கு நமஸ்க
கொண்டு கிளம்பினாள். பல்லக்கில் ஏறி அ
போகும் போது அவள் பின்வருமாறு எண்
வந்து விட்டால் எவ்வளவு பெரியவர்களா
ஆகிவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது. பேச ஆ
வளவளவென்று பேசிக் கொண்டே போகிற
மறுமொழி உண்டா என்றால், அதுதான் கி
வயதான தோஷந்தான்!"

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் பதினைந்
கடற் பிரயாணம்

இளவரசன் விக்கிரமனை ஏற்றிக் கொண்டு
சீக்கிரத்திலேயே வேகம் அடைந்து கிழக்கு
தொடங்கியது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ம
காட்சிகளையும், கோவில் கோபுரங்களையு
உச்சிகளும் மறைந்துவிட்டன. கரை ஓரத்தி
நுரைகளுட னும் இரைச்சல்களுடனும் எழு
கொண்டிருந்த சிற்றலைகள் இப்போது கா
நீர் தூய நீல நிறமாயிருந்தது. அந்த நீல நிற
பள்ளங்களும் மேடுகளும் பெரு மூச்சு வி
எழும்பியும் கீழே விழுந்தும் அவதிப்பட்டு
அதே சமயத்தில் துயரம் நிறைந்த 'ஹோ' எ
புலம்பல் ஒலியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது
விக்கிரமன் வெளியே கண்ட காட்சியானது
உள்ளத்தின் நிலைமையைப் பிரதிபலிப்பத
ஆழத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் எல்லையற்
அமைதியைப் போல் அவனுடைய இருதய

விவரிக்கவொண்ணாத பரிபூர்ண சாந்தி நில
சமயத்தில் அவனுடைய உள்ளத்தின் மேற்ப
என்னவெல்லாமோ எண்ணங்கள் அலை அ
கொந்தளிப்பை உண்டாக்கின.

பார்த்திப மகாராஜா சோழ நாட்டின் மேன்ம
கண்ட கனவுகளைப் பற்றிச் சொன்னதெல்ல
ஞாபகம் வந்தன. கடற்பிரயாணம் செய்ய வே
இளம்பிராயத்திலிருந்து அவனுடைய மனத்
கொண்டிருந்த ஆசையும் நினைவுக்கு வந்த
அடடா என்ன விநோதமான முறையில் இ
புலிக்கொடி கம்பீரமாகப் பறக்கும் பெரிய
சோழநாட்டு வீரர் படைகளுடன் பிரயாணம்
கடல்களுக்கப்பாலுள்ள தேசங்களிலெல்லாம்
நாட்ட வேண்டுமென்ற மனோரதத்துக்கும்,
சிங்கக் கொடி பறக்கும் கப்பலில் கையும் கா
கட்டுண்டு தேசப் பிரஷ்டனாய்ப் பிரயாணம்
எவ்வளவு தூரத்துக்கு எவ்வளவு தூரம்! இப்
சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போதே கப்பலின்
ஆட்களுடன் அங்கு வந்து விக்கிரமனைப் ப
சங்கிலிகளை எடுக்கச் செய்தான். "இது ஏன்
வினவ, "சக்கரவர்த்தியின் ஆணை?" என்ற

"என்னை எங்கே கொண்டு போகிறீர்கள்?" எ
கேட்டதற்கு, "இங்கிருந்து பன்னிரண்டு நாள்
நடுக்கடலிலே ஒரு தீவு இருக்கிறது.

அதன் அருகே தங்களை இறக்கி விட்டுவிட
கட்டளை!" என்று மறுமொழி வந்தது, "அங்
யார்?" என்று விக்கிரமன் மேலும் கேட்டான்
எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. தீவுக்குப் போ
வரையில், இந்தப் கப்பலுக்குள்ளே தாங்கள்
வேண்டுமானாலும் போகலாம். ஆனால் தப்
மட்டும் பிரயத்தனம் செய்யக் கூடாது. செய்
தலையிடும்படி நேரும்" என்றான் கப்பல் தல
கப்பலுக்குள்ளே அங்குமிங்கும் சிறிது நேரம்
மாலுமிகளுடன் பேச்சுக் கொடுக்கப் பார்த்த
பிரயோஜனம் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் எல
சம்பந்தப்பட்டவரை ஊமைகளாகவேயிருந்
மேல் தளத்தின் ஓரமாக அவன் வந்து, வான
நோக்கிய வண்ணம் முன்போலவே சிந்தனை
அன்னை அருள்மொழியின் நினைவுதான் எ
முன்னால் நின்றது. அவர் இச்சமயம் என்ன
கொண்டிருப்பார்? என்ன எண்ணிக் கொண்
தன்னுடைய முயற்சி நிஷ்பலனாய்ப் போன

ஏமாற்றமடைந்திருப்பாரா? பல்லவ சக்கரவ
முன்னிலையிலே தான் சிறிதும் பணிந்து பே
வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பெருமையடைந்
தன்னுடைய பிரிவைக் குறித்து வருத்தப்படு
அவருக்கு ஆறுதல் கூறச் சிவனடியார் போப

உடனே, சிவனடியாரின் ஞாபகம் வந்தது. க
விட்டுக் கிளம்பிய தருணத்தில் அந்தப் பெரி
வந்து குதித்துத் தமது திருக்கரத்தை நீட்டி ஆ
அவருக்குத்தான் நம்மிடத்தில் எவ்வளவு அ
பற்றி நினைக்கும்போதே மற்றோர் உருவம்
மனக்கண் முன் தோன்றியது. அது ஒரு பெ
முதல் நாள் காஞ்சிபுரத்து வீதியில் பார்த்த அ
மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக்கு எப்படி வந்த
யாராயிருக்கும்? ஆகா அவளுடைய கண்க
நீண்டு படர்ந்திருந்தன? அந்தக் கண்களிலே
நின்ற காரணம் என்ன? தன்னிடத்தில் உள்ள
முன்பின் தெரியாத அந்தப் பெண்ணுக்குத் த
உண்டாவானேன்? இல்லாவிட்டால் தன்னை
கனிவுடன் பார்க்க வேண்டும்? இப்படி வெ
பற்றியே எண்ணி கொண்டிருந்த விக்கிரமன்
நாலுபுறமும் இருள் சூழ்ந்ததைக்கூடக் கவன

தற்செயலாகக் கீழே கடலை நோக்கியபோது
தண்ணீரில் பிரதிபலிப்பதைக் கண்டு திடுக்கி
நேரமும் முன்பின் தெரியாத அந்தப் பெண்
சிந்தித்துக் கொண்டிருந்ததை நினைத்துச் சி
வெட்கமடைந்தான்.

பிறகு பொன்னனையும், வள்ளியையும் பற்
அவர்களுக்குத் தன் பேரில் எவ்வளவு பிரிய
நேரமெல்லாம் அவர்கள் தன்னைப் பற்றிப்
கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது ஒரு வேளை
பாட்டனைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கல
கிழவனுக்குத்தான் என்ன தைரியம்? சோழ
ஆண்மக்களெல்லாம் அவனைப் போன்ற வீ
கூடாதா? இருட்டி ஒரு ஜாமம் ஆனபோது,
செம்பொற் கடலாகச் செய்துகொண்டு கீழ்வ
உதயமானான். பூரண சந்திரனில்லை; முக்க
பார்ப்பதற்கு ஒரு பெரிய பொற்கிண்ணம் க
வெளிக்கிளம்புவது போலிருந்தது. முன்னம்
கடைந்தபோது இந்தச் சந்திரனாகிய பொற்கி
அமுதம் வந்ததோ, என்னவோ? இன்றும் அ
கிண்ணத்திலிருந்த நிலவாகிய அமுதம் பொ
புவனமெல்லாம் பரவியதாகத் தோன்றியது.

காட்சியை விக்கிரமன் பார்த்தான். கடலிலிரு
பிம்பத்துடனேகூட அவனுடைய மனக் கண்
அந்தப் பெண்ணின் முகமும் மறுபடி எழுந்த

இந்த உதயசந்திரனுடைய பொன்னிறந்தான்
முகத்தின் நிறமும்! "ஆகா! அது என்ன அழ
எண்ணம் அப்போது விக்கிரமனுக்கு முதன்
தோன்றியது. அந்தப் பொன் முகத்தின் அழ
கவிந்திருந்த கருங்கூந்தல் எவ்வளவு நன்றா
ஆம்; நிகரில்லாத செளந்தரியம் வாய்ந்தவ
சித்திரத்திலும் சிலையிலும் கூட அத்தகைய
செளந்தரியத்தைக் காண்பது அரிதுதான். அ
பன்னிரண்டு தினங்கள் சென்றன. அடிக்கடி
சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த விக்கிரமனுக்கு
தினங்கள் போனதே தெரியவில்லை. பதின்
பொழுது விடிந்தபோது சூரியோதயமான தி
கண்ட காட்சி அவனை ஆச்சரியக் கடலில் ஆ
ஏனெனில் வழக்கம் போல் சூரியன் சமுத்தி
ஜோதிப் பிழம்பாய் மேலே வருவதற்குப் ப
மரங்களுக்குப் பின்னால் உதயமாகி மேலே
பரப்பினான். இந்த அபூர்வக் காட்சியைப் ப
விக்கிரமன் நிற்கும்போதே கப்பல் தலைவ

'இளவரசே! அதோ தெரிகிறதே, அந்தத் தீவி
தங்களை விட்டுவிடும்படி எங்களுக்குக் கட்
நீந்தத் தெரியுமல்லவா?" என்றான்.

"கரைக்கு எவ்வளவு தூரத்தில் விடுவீர்கள்?'
விடமாட்டோ ம் ஒத்தாசைக்கு ஒரு மரக்கட்
"நான் இறங்க மாட்டேன் என்றால் என்ன செ
"மரக்கட்டையில் கட்டி மிதக்க விட்டு விடுப
தங்களுடைய விருப்பம் என்ன?" "நானே இ
என்றான் விக்கிரமன். அவ்வாறே கப்பல் இ
நெருங்கியதும், விக்கிரமனைக் கடலில் இற
மரக்கட்டையையும் போட்டார்கள். விக்கிரம
கொண்டு அதிக நேரம் நீந்தியும், சிறிது நேர
உட்கார்ந்து மிதந்தும், கரையை நோக்கிச் செ
நெருங்க, நெருங்க தூரத்தில் கப்பலிலிருந்து
எறும்புக் கூட்டம் மாதிரி காணப்பட்டது உன்
கூட்டமே என்று தெரிய வந்தது. அந்த மனித
கடற்கரையில் வந்து கூடியிருக்கிறார்கள்? அ
பேசுவார்கள்? சக்கரவர்த்தி தன்னை இந்தத்
சொன்னதின் நோக்கம் என்ன? இப்படிப் பற்
விக்கிரமனுடைய மனத்தில் அலை அலைய

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினாறு
செண்பகத் தீவு

விக்கிரமன் கரையை நெருங்க நெருங்க, கட
ஓசையையும் அடக்கிக்கொண்டு பலவித வ
முழங்குவதைக் கேட்டான். சங்கு, தாரை, எ
ஆகியவை ஏக காலத்தில் முழங்கி வான மு
எதிரொலி செய்தன. இவ்வளவு சத்தங்களுக்
மாந்தர்களின் குரலில் கிளம்பிய கோஷம் ஒ
மயிர்க்கூச்சல் உண்டாக்கிற்று. "வீரவேல்! வெ
கோஷம்தான் அது. அந்தத் தீவில் வாழும் ம
யாரோ, எப்படிப்பட்டவர்களோ என்ன பாஷ
ஒருவேளை நரமாமிச பட்சணிகளாய்க்கூட இ
என்று இவ்விதமெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கெ
விக்கிரமனுக்கு அங்கு எழுந்த "வீரவேல், வெ
சோழ நாட்டின் வீரத் தமிழ் முழக்கமானது அ
வியப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் ஊட்டிற்று. "
தீவு? இங்கே சோழ நாட்டுத் தமிழரின் முழக்
என்ன? எதற்காக இவ்வளவு ஜனக்கூட்டம் இ

கூடியிருக்கிறது?" - இம்மாதிரி எண்ணங்கள்
காட்டிலும் அதி விரைவாக விக்கிரமனுடை
அலைத்தன. அவனுடைய நெஞ்சு படபடெ
கொண்டது. திடீரென்று உடம்பில் வெலவெ
மரக்கட்டை பிடியினின்று நழுவிற்று.

தலை சுழலத் தொடங்கியது. கண் பார்வை
சமயத்தில் ஒரு பிரம்மாண்டமான அலை வ
பலமாக மோதியது. விக்கிரமனுக்கு அந்த நீ
கடலிலுள்ள நீர் அவ்வளவும் புரண்டு வந்து
மோதுவதாகத் தோன்றிற்று. ஒரு கணம் மூச்
வாழ்நாள் முடிந்து விட்டது" என்று நினைத்
பார்த்திப மகாராஜாவுக்கு அவன் அளித்த வ
வந்தது. அன்னை அருள்மொழித் தேவியின்
சிவனடியாரின் கம்பீரத் தோற்றமும், கடைசி
கண்களுடன் கூடிய அந்தப் பெண்ணின் மதி
ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவும் மின்னலைக் காட்
தோன்றி மறைந்தன. பிறகு அவனுடைய அ
அந்தகாரம் வந்து மூடிவிட்டது. விக்கிரமனு
பிரக்ஞை வந்தபோது தான் மணல் தரையில்
அவனுக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. கண்கள்
கடல் அலைகளின் 'ஓ' என்ற ஓசை காதில் கே

கொண்டிருந்தது. நெற்றியில் யாரோ திருநீறு
தோன்றியது. மெதுவாகக் கண்ணை விழித்து
சுற்றிலும் ஜனக் கூட்டம் நெருங்கி நிற்பது ெ

ஒரு நொடிப் போதில் எல்லாம் ஞாபகத்துக்
கரையை நெருங்கியபோது அந்த ஜனக் கூட்
கிளம்பிய வாத்திய முழக்கங்களும் வாழ்த்ெ
கேட்கவில்லை. இதற்கு மாறாக அசாதாரண
கொண்டிருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். கெ
எங்கேயோ மாஞ்சோலையில் குயில் ஒன்று
கூவிற்று. அந்தக் குயிலின் இனிய குரல் அந்
நிசப்தத்தை அதிகமாய் எடுத்துக் காட்டிற்று.
நெருங்கியபோது தனக்கு நேர்ந்த விபத்தின்
அங்கே கூடியிருந்த ஜனங்கள் அவ்வளவு க
நிசப்தமாயிருந்தார்கள் என்பதை அறிந்து ெ
பெரும் பிரயத்தனம் செய்து உடம்பை உதறி
குதித்து எழுந்து நின்றான். அவ்வளவுதான்,
கூட்டத்திலிருந்து ஒரு மகத்தான ஆனந்த கே
வாத்திய முழக்கங்களுடன்கூட, மனிதர்களி
எழுந்த வாழ்த்தொலிகள் போட்டியிட்டு ஆ
இவ்வளவு சத்தங்களுக்கும் மத்தியில் விக்கி
கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் நின்ற ஒரு பெ

"விலகுங்கள்! விலகுங்கள்! கஜராஜனுக்கு
கூவினார்.

கொஞ்சம் கூர்ந்து கவனித்தோமானால் இந்
முன்னமே பார்த்திருக்கிறோம் என்பது நின
மாமல்லபுரத்தில் நடந்த கலைத் திருநாளின்
சக்கரவர்த்தியின் சமூகத்தில் செண்பகத் தீவு
விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பித்த தூதர் தான் இ
என்ற அவருடைய குரலைக் கேட்டுச் சுற்றி
விரைவாக விலகிக் கொண்டார்கள். சற்றுத்
யானையைப்போல் அலங்கரித்த ஒரு யான
யானைப்பாகன் நடத்திக் கொண்டு விக்கிரம
நோக்கி வந்தான். பட்டணப் பிரவேசத்துக்க
அலங்கரிக்கப்பட்டது போலக் காணப்பட்ட
தூக்கிய துதிக்கையில் ஓர் அழகான புஷ்பஹ
விக்கிரமன் மந்திர சக்தியினால் கட்டுண்டவ
யானையைப் பார்த்த படி கையைக் கட்டிக்
நின்றான். யானை மிகவும் சமீபத்தில் நெரு
விக்கிரமனுடைய சிரம் அவனை அறியாம
வணங்கியது. யானை தன் துதிக்கையில் ஏந்
அவனுடைய கழுத்தில் சூட்டிற்று. அப்போ
ஜனக்கூட்டத்தில் ஏற்பட்ட ஆரவாரத்தையும்

வர்ணித்தல் அசாத்தியமான காரியம். "வீரவே
"வெற்றிவேல்!" என்னும் கோஷங்களுடன்,
மகாராஜா வாழ்க!" "செண்பக நாட்டு மன்ன
என்னும் கோஷங்களையும் கேட்டு, விக்கிர
பெருங்கிளர்ச்சியடைந்தது.

மகா ஆச்சரியம் விளைவித்த இந்தச் சம்பவ
யாரிடமாவது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவே
அவனுக்குத் துடிப்பாயிருந்தது. ஆனால் அ
பேசுவதற்குக் கூட அச்சமயம் அவனுக்கு அ
கிடைக்கவில்லை. ஏகஆரவாரங்களுக்கிடை
அந்த யானையின்மீது அமைந்திருந்த அம்ப
யானை கடற்கரையிலிருந்து உள்நாட்டை ே
நடந்து செல்ல, ஜனக்கூட்டமும் ஆரவாரத்து
தொடர்ந்து சென்றது. அம்பாரியின் மீது வீற்
"இல்லை; இதெல்லாம் நிச்சயமாக உண்மை
காண்கிறோம்; அல்லது இந்திரஜாலம், மகே
சொல்லுகிறார்களே அப்படி ஏதாவது இருக்
அடிக்கடி எண்ணிக் கொண்டான். சுற்று முற்
பட்ட தென்னந் தோப்புகள், மாஞ்சோலைக
கால்வாய்கள் எல்லாம் அவனுக்குச் சோழ ந
காட்சிகளாகவே புலப்பட்டன. சிறிது நேரம்

கிராமம் தென்பட்டதும் அதுவும் தமிழ்நாட்(
தோன்றியது. ஊருக்குப் புறத்திலிருந்த கிரா
கோவிலும் அப்படியே தமிழர் கோவிலாகக்
இன்னும் சிறிது தூரம் போனதும் ஒரு பட்ட
அதன் வீடுகள், வீதிகள், சதுக்கங்கள் எல்லா
மாதிரிலேயே அமைந்திருந்தன. ஆனால் அ
பட்டணமில்லை.

அவ்வளவு ஜன நெருக்கமும் கிடையாது. அ
மாளிகைகள், கூட கோபுரங்களும் இல்லை.
வீதிகளில் அவரவர் வீட்டு வாசல்களில் நின்
புருஷர்கள், குழந்தைகள் எல்லாரும் சிறந்த
அணிந்து மலர்ந்த முகத்துடன் நின்றார்கள்.
தமிழ்நாட்டு மக்களாகவே காணப்பட்டார்க
பொங்கிய கண்களுடன் அவர்கள் விக்கிரம
பலவித வாழ்த்துகளினால் தங்களுடைய ம
தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். விக்கிரமனுக்கு
சந்தேகம் உதித்தது. ஒருவேளை இதெல்லாம
சக்கரவர்த்தியின் கபட நாடகமாயிருக்குமோ
வந்த கப்பல் பல நாள் பிரயாணம் செய்வத
விட்டுக் கடைசியில் சோழநாட்டின் கடற்கரை
இறக்கிவிட்டிருக் குமோ? இந்த ஆரவார ஊ

தன்னை ஏமாற்றிப் பல்லவ சக்கரவர்த்தியின்
ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்வதற்கு ஒரு சூழ்
எண்ணியபோது விக்கிரமனுக்குக் கோபம் ெ
வந்தது. இதற்குள் யானையானது அந்தப் ப
பெரிய மாளிகையாகத் தோன்றிய ஒரு கட்ட
வந்து நின்றது.

விக்கிரமனை யானை மீதிருந்து கீழே இறக்க
கூட்டமெல்லாம் வெளியில் நிற்க, முன்னே
கவனத்துக்குள்ளான பெரியவர் மட்டும் விக்
கொண்டு மாளிகைக்குள் சென்றார். "மகாரா
செண்பக நாட்டின் மன்னர்கள் பரம்பரையாக
அரண்மனை, தாங்களும் இந்த அரண்மனை
வேண்டுமென்று இந்நாட்டுப் பிரஜைகளின்
என்றார் அப்பெரியவர். "இந்நாட்டின் பெய
நீங்கள் சொன்னீர்?" "செண்பக நாடு மகாரா
பட்டணத்தின் பெயர் என்னவோ?" "செண்ப
தலைநகரம் இது. இதன் பெயர் குமாரபுரி."
மாயாபுரி அல்லவே?" "இல்லை, அரசே! கு
யார் என்று கொஞ்சம் சொன்னால் நன்றாயி
பெயர் சித்தார்த்தன். காலஞ்சென்ற விஷ்ணு
மகாராஜாவுக்கு நான் முதல் மந்திரி தங்களு

இருந்தால்..." "என்ன சொன்னீர், மந்திரி என்
என்றீரா?" "மந்திரிதான், மகாராஜா!" "ஒரு
மந்திரவாதியோ என்று நினைத்தேன். ஆமா
மந்திரவாதியில்லாவிட்டால் நான் யார் என்
காலை இந்தத் தீவுக்கருகில் கொண்டு வந்து
விடுவார்களென்பதும் எப்படித் தெரிந்தது?"
மகாராஜா! சாவகாசமாக எல்லாம் சொல்கி
இப்போதைக்கு..." "இப்போதைக்கு இது உ
அரண்மனை தானா, அல்லது சிறைச்சாலை
சொன்னால் போதும்."

"என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்? சிறைச்சா
சிறைச்சாலை என்பதே கிடையாது! சிறைச்ச
இராஜத்துரோகம், மரணத் தண்டனை என்ப
கண்டத்திலே தான், மகாராஜா!" "அப்படிய
இந்த நாட்டுக்கும் அவ்வளவு தூரமோ?" "ச
பன்னிரண்டு நாள் கடல் பிரயாணம் புயல்,
குறுக்கிட்டால் இன்னும் அதிக நாளாகும்." "
சொல்கிறீர்?" "அடியேன் உண்மையைத் த
பேசுவதில்லை." "அப்படியானால் தமிழகத்
நாள் பிரயாணத்திலுள்ள நீங்கள், தமிழ் மெ
எப்படி?" "மகாராஜா! இந்தச் செண்பகத் தீ

இன்னும் கிழக்கே தூரத்திலுள்ள தீவுகளிலு
வசிக்கிறார்கள், தமிழ்மொழி பேசுகிறார்கள்.
மூதாதை கரிகாலச் சோழரின் காலத்தில் சோ
வளம் மிக்க இந்தத் தீவுகளில் வந்து குடியே
சோழரின் குமாரர் தான் இந்தப் பட்டணத்
அதனாலேயே குமாரபுரி என்று அதற்குப் பெ
நாளில் சோழ சேனாதிபதி ஒருவர் சக்கரவர்
பேரில் இந்நாட்டை ஆட்சி புரியலானார்.

அவருடைய சந்ததியார் பத்து வருஷத்துக்கு
இந்நாட்டின் அரசர்களாயிருந்து செங்கோல்
அந்த வம்சத்தின் கடைசி அரசரான விஷ்ணு
சந்ததியில்லாமல் காலமானார். பிறகு இந்த
அரசர் இல்லாத நாடாயிருந்து வந்தது. அடி
தீவுகளில் உள்ளவர்கள் வந்து இந்நாட்டின்
கிராமங்களையும் சூறையாட ஆரம்பித்தார்
பாஷை பேசுவோரும், அநாகரிகங்களும், த
மூஞ்சிக்காரருமான பற்பல சாதியார் இந்தத்
தேசங்களில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களை எதி
பெறுவதற்கு அரசர் இல்லாக் குடிகளாகிய எ
முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட சமயத்தில்
அனுப்பி வைத்தது போல், சோழர் குலக்கொ

எங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறீர்கள் எங்களு
கரிகாலச் சோழனைப் பற்றி அந்தப் பெரிய
பிரஸ்தாபித்தவுடனே விக்கிரமன் மிகவும் சி
தொடங்கினான். அவனுக்கிருந்த சந்தேகம்,
எல்லாம் போய்விட்டது. சித்தார்த்தரின் குர
ஆகியவற்றிலிருந்து,

அவர் சொல்லுவதெல்லாம் சத்தியம் என்னு
விக்கிரமனுக்கு உண்டாயிற்று. 'நமது தந்தை
எந்தக் கரிகால் வளவனைப் பற்றி அடிக்கடி
வந்தாரோ அந்த சோழர் குல முதல்வன் கா
வந்து குடியேறிய நாடு இது. என்ன ஆச்சரி
விதிவசத்தினாலோ அப்படிப்பட்ட நாட்டுக்
சேர்ந்திருக்கிறோம்' என்பதை நினைத்தபோ
மயிர்க்கூச்செறிந்தது, கண்ணில் நீர் துளித்தத
நான் பரிபூரணமாக நம்புகிறேன். எல்லா வி
விவரமாக அப்புறம் கேட்டுக் கொள்கிறேன்
ஒன்று மட்டும் சொல்லி விடுகிறேன். என்ன
உங்களுடைய அரசனாய்க் கொள்வதாயிரு
ராஜாவுக்கோ சக்கரவர்த்திக்கோ கப்பம் செ
சுதந்திர நாட்டுக்குத்தான் நான் அரசனாயிரு
இல்லாவிட்டால் உயிரை விடுவேன். நீங்க

சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்காக உயிரைக் கொ(
வேண்டும்.

எதிரிகள் துஷ்டர்களாயிருந்தாலும், நல்லவா
யாராயிருந்தாலும் பணிந்து போகிறது என்ற
இதற்குச் சம்மதமாயிருந்தால் சொல்லுங்கள்
விக்கிரமன். மகாராஜா, தங்களுடைய தந்தை
போர்க்களத்தில் அடைந்த வீர மரணத்தின் ட
எட்டியிருக்கிறது. எங்களுடைய உடம்பில் ஓ
நாட்டின் வீர இரத்தந்தான். இந்நாட்டில் வா(
உடல், பொருள், ஆவியைக் கொடுத்துத் தங்
காப்பாற்றிக் கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கிறா
ஒருவன் தான் எங்களுக்கு வேண்டியிருந்தது
வந்துவிட்டீர்கள் இனி என்ன குறை?" அச்ச
சேமக்கலத்தின் ஓசை கேட்டது. சித்தார்த்தர்,
ஸ்நான பானங்களை முடித்துக் கொண்டு சிர
இளைப்பாறுங்கள். சாயங்காலம் முருகவே
போய்த் தரிசனம் செய்ய வேண்டும். கூடிய
விழா நடத்துவது பற்றியும் யோசனை செய்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினேட(

குந்தவியின் சபதம்

காஞ்சி நகர் அரண்மனையின் உப்பரிகை நி
சக்கரவர்த்தியும் குந்தவி தேவியும் அமர்ந்தி
கிருஷ்ணபட்சத்து முன்னிரவு, வானத்தில் வி
ஒளிர்ந்தன. கிழக்கே வெகு தூரத்தில் மாமல்
விளக்கம் நட்சத்திரங்களுடன் போட்டியிட்(
கொண்டிருந்தது. காஞ்சி நகரின் பற்பல சிவ
ஆலயங்களிலிருந்து பேரிகைச் சப்தம், ஆல
யாழின் இன்னிசையுடன் கலந்து பாடும் பக்
எல்லாம் கலந்து வந்து கொண்டிருந்தன. அ
பூந்தோட்டத்திலிருந்து செண்பகம், பன்னீர்,
மலர்களின் சுகந்தம் குளிர்காற்றுடன் கலந்து
கொண்டிருந்தது. "குழந்தாய்! ஏன் இப்படி ஏ
மாதிரியிருக்கிறாய்? உடம்பு நன்றாகயில்லை
சக்கரவர்த்தி கேட்டார். "எனக்கு உடம்பு ஒன்
மனந்தான் நன்றாயில்லை!" "மனம் இருக்கி
ரொம்பப் பொல்லாதது 'மத்தக த்தைப் போல
பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அன
அங்குசத்தால் அடக்கி ஆளவேண்டும்...." "
குழந்தாய்!" "நான் சமண முனிவரைப் பார்

தங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" "என் மகள
என்பது எனக்குத் தெரியாமல் போனால் இர
சாம்ராஜ்யத்தை நான் எப்படி அம்மா, கட்டி

"அப்பா! நான் சமண சமயத்தையோ, பௌ
சார்ந்துவிடப் போகிறேன்." "ஏன் அம்மா, ச
வைஷ்ணவ சமயங்கள் என்ன அவ்வளவு த
செய்து விட்டன?" "வாழ்க்கையில் எனக்கு
உண்டாகிவிட்டது. இந்த உலகத்தில் ஏன் பி
இருக்கிறது!" "அடடா! அவ்வளவுக்கு வந்த
பெருமானைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்த
பிறவியின் மகிமையைப்பற்றி உனக்கு ஒன்
சொல்லவில்லையா? தில்லை அம்பலத்தில்
பெருமானைத் தரிசிப்பதற்காகவே...." "நிறு
வயதாக ஆக அந்தப் பெரியவர் ஒரே பக்தி
விட்டார். ஆனந்தமாம்! நடனமாம்! இந்த அ
படைத்த கடவுளுக்கு ஆனந்தம் வேறு, நடன
கிடந்ததாக்கும்?" இதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்
சிரித்தார். குந்தவி வெறுப்புடன் வேறு பக்க
கொண்டாள். "நான் ஏன் சிரித்தேன் என்று ெ
"அதுதான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்
ஒரு வேளை பைத்தியம், கியித்தியம்...." "இ

இல்லை; பைத்தியம் எனக்குப் பிடிக்கவில்ல
காரணம் வேறு; உன் மாதிரியே எனக்கும் ஒ
உலகம் பிடிக்காமலிருந்தது. வாழ்க்கை வே
அதன் காரணம் என்ன தெரியுமா?" "நான் உ
பெண்ணாய்ப் பிறந்தது தானோ என்னவோ
புன்சிரிப்புடன், "இல்லை அம்மா, இல்லை!
எனக்கு மறுபடியும் உலகம் பிடிக்க ஆரம்பி

அதற்கு முன்னாலேதான் சில காலம் எனக்
வாழ்க்கையின்மேல் ரொம்பவும் வெறுப்பா
காரணம்.... என் தந்தையின் மீது எனக்கு ரெ
கோபமாயிருந்ததுதான்! என்றார். குந்தவியி
அறியாமலே புன்னகை தோன்றியது. இதை
நரசிம்மவர்மர், "உனக்கு இப்போது வாழ்க்
உண்டாகியிருப்பதற்கு அதுதானே காரணம்
இப்போது சொல்லமுடியாத கோபம் இல்லை
குந்தவி கண்களில் துளிர்த்த நீர்த்துளிகளைத்
கொண்டாள். தலை குனிந்தபடி, "அப்பா! உ
என்ன கோபம்? உங்களுடைய தர்ம ராஜ்ய
அநீதி நடந்துவிட்டதே என்றுதான் வருத்தம
என்றாள். "இதுதானா பிரமாதம், குந்தவி? இ
கவலை? அநியாயத்தைச் செய்வதற்கு என

என்றால் அதை நிவர்த்திப்பதற்கும் சக்தி உ
உண்மையில் அநீதி நடந்து விட்டதாக எனக்
உடனே அதற்குப் பரிகாரம் செய்து விட்டு ப
பார்க்கிறேன்" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "நிஜந்
ராஜகுமாரனுடைய செயலுக்கு அவன் பொ
இல்லையென்று தெரிந்தால் தண்டனையை
அல்லவா?" "நிச்சயமாய் அம்மா!"

அப்போது குந்தவி தன் மனத்திற்குள் "அந்
சிவனடியாரை எப்படியாவது கண்டுபிடித்து
தாடியைப்பற்றி இழுத்துக் கொண்டு வந்து ச
முன்னிலையில் நிறுத்தாவிட்டால் என் பெய
என்று சபதம் செய்து கொண்டாள்." குந்தவி
ஆழ்ந்து விட்டாய்? இன்னும் இரண்டு நாளி
போகப் போகிறேன். நீயும் வருவாயல்லவா
கேட்டார். "வருகிறேன் அப்பா! அங்கே என
இருக்கிறது; அதற்கு நீங்கள் குறுக்கே ஒன்று
"என்ன காரியம் என்று எனக்குச் சொல்லலா
இரகசியமோ?" "இரகசியம் ஒன்றுமில்லை,
ராணியை நான் பார்க்கப் போகிறேன்." "சரி
அருள்மொழி ராணி உன்னைப் பார்க்கச் சம்
"அவர் என்னைப் பார்ப்பதற்கு என்ன தடை

மறுக்கிறார்?" "அவளுடைய பிள்ளையைத்
செய்தவன் மகள் ஆயிற்றே நீ? உன்மேல் கே
இருக்குமா?" "என்மேல் எதற்காகக் கோபித்
வேண்டும்? ரொம்ப அழகு தான்! நானா இ
பிள்ளைக்குத் துர்ப்போதனை செய்து சக்கர
விரோதமாய்க் கலகம் செய்யும்படி தூண்டி
கோபித்துக் கொண்டு என்ன பிரயோஜனம்?
இதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி தம் மனத்திற்கு
பிறந்தவர்களிடம் தர்க்க ரீதியை எதிர்பார்ப்ப
பிரயோஜனமில்லைதான்!" என்று எண்ணிக்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினெட்
பொன்னனின் அவமான

சென்ற மூன்று தினங்களாகப் பொன்னன் கு
மழையும் புயலும் பூகம்பமுமாக இருந்தது.
என்று தான் ஆயிரந் தடவை சொல்லி விட்டே
மறுபடியும் என் மானத்தை வாங்குகிறாயே!
பொன்னன். "தப்பு, தப்பு, தப்பு என்று இப்பே
கொள்கிறாயே, என்ன பிரயோஜனம்? இந்த

எங்கே போச்சு?" என்று வள்ளி கேட்டாள். '
முழுகிப் போய்விட்டதென்று ஓட ஓட விரட்
அந்தச் சக்கரவர்த்தி எங்கே போய்விட்டார்!
எங்கே போச்சு?" "வேல் வேறயா, வேல்?
பட்டுக் குஞ்சந்தான், ஓடம் தள்ளுவதற்கும்
கடவுள் உனக்குக் கையைக் கொடுத்திருக்கி
கையினால் எங்கேயாவது வேலைப் பிடிக்க
உடலும் ஓர் உயிருமாயிருந்த தம்பதிகளுக்
ஓயாத வாய்ச் சண்டை நடப்பதற்குக் காரண
இதுதான்:- இரண்டு நாளைக்கு முன் இந்தக்
சாலை வழியாக நரசிம்ம சக்கரவர்த்தியும்
அவர்களுடைய பரிவாரங்களும் உறையூ
கொண்டிருந்தபோது, தோணித் துறைக்கு அ
சிறிது நின்றார். தோணித்துறையையும், கா
மத்தியிலிருந்த தீவையும், அந்தத் தீவில் பச்
மரங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட வசந்த ம
கலசத்தையும் குந்தவிக்குச் சுட்டிக்காட்டி ஏ
கொண்டிருந்தார்.

அச்சமயம் குடிசையின் வாசலில் நின்று கெ
பொன்னன், வள்ளி இவர்கள் மேல் சக்கரவ
விழுந்தது. பொன்னனை அருகில் வரும்படி

செய்யவும், பொன்னன் ஓடோ டியும் சென்று சமர்ப்பித்து, பயபக்தியுடன் கையைக் கட்டிக் முன்னால் நின்றான். சக்கரவர்த்தியைப் பழி போவதாகவும், அவருடைய மார்பில் தன் போவதாகவும் அவன் சொல்லிக் கொண்டிரு அச்சமயம் அடியோடு மறந்து போய் விட்ட கம்பீரத் தோற்றமும் அவருடைய முகத்தில் தேஜசும் அவனை அவ்விதம் வசீகரித்துப் ப "இந்தத் தோணித் துறையில் படகு ஓட்டுகின் அப்பா!" என்று சக்கரவர்த்தி கேட்கவும், பெ தலைகால் தெரியாமற் போய் விட்டது. "ஆ மகா....சக்ர...பிரபு!" என்று குழறினான். "அ வசந்த மாளிகையில் தானே அருள்மொழி ர "ஆமாம்" "இதோ பார்! நமது குழந்தை குந் ராணியைப் பார்ப்பதற்காகச் சீக்கிரத்தில் இங் ஜாக்கிரதையாக ஓடம் செலுத்திக் கொண்டு கரையில் விட வேண்டும், தெரியுமா?" "புத் பொன்னன். பிறகு சக்கரவர்த்தியும் அவருடை உறையூரை நோக்கிச் சென்றார்கள். இதைெ குடிசை வாசலில் நின்றபடி அரை குறையாக கொண்டிருந்தாள்.

பொன்னன் திரும்பி வந்தபோது, வள்ளியின்
கொள்ளும்' வெடித்தது. முழு விவரமும் அ
தெரிந்து கொண்ட பின்னர் வள்ளி பலமாய்
ஆரம்பித்தாள். சக்கரவர்த்திக்குப் பணிந்து ம
காரணத்தினால் விக்கிரம மகாராஜாவுக்குப்
செய்துவிட்டதாக வள்ளி குற்றம் சாட்டினாள்
இரண்டகம் செய்யும் துரோகி!" என்று நிந்தி
அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட விவகாரம் மூன்று
இடைவிடாமல் நடந்து கொண்டிருந்தது. வ
சொல்லம்புகளைப் பொறுக்க முடியாதவனா
மத்தியானம் உச்சிவேளையில் பொன்னன் ந
சென்றான். அங்கே நீரோட்டத்தின் மீது தை
புங்க மரத்தினடியில் அதன் வேரின் மேல் உ
நேர்ந்த அவமானத்தை எப்படித் துடைத்துக்
வள்ளியிடம் மறுபடியும் எப்படி நல்ல பெய
என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பே
கடைசி, ஒரு மாதம் சேர்ந்தாற்போல் அடை
விட்டிருந்தது. கழனிகளில் நீர் நிறைந்து த
கொண்டிருந்தது. பச்சை மரங்களின் இலைக
தூசியெல்லாம் கழுவப்பட்டு நல்ல மரகத வ
பிரகாசித்தன. குளுகுளுவென்று குளிர்ந்த க
கொண்டிருந்தது. இப்படி வெளி உலகமெல்

குளிர்ந்திருந்ததாயினும், பொன்னனுடைய உ
கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

பத்து வருஷத்துக்கு முன்னால் இந்தக் கார்த்
எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருக்கும்! பார்த்திப ம
ராணியும் இளவரசரும் இங்கே அடிக்கடி வ
போவதுமாயிருப்பார்கள். அரண்மனைப் பட
வேலை ஏற்படும். தோணித்துறை அப்போது
கலகலப்பாயிருந்தது! குதிரைகளும், யானை
பல்லக்குகளும் இந்த மாந்தோப்பில், வந்து
கிடக்குமே! அந்தக் காலம் போய்விட்டது. இ
இங்கே வருவது கிடையாது. இந்தத் தோணி
கேடுதான் என்ன? பார்த்திப மகாராஜா போ
போனார். இளவரசர் எங்கேயோ கண் காண
கொண்டிருக்கிறார். அருள்மொழி ராணியோ
கம்பலையுமாயிருக்கிறார். வசந்த மாளிகைக
இல்லை; ஓடத்துக்கும் அதிகம் வேலை இல்
சண்டாளன் மாரப்ப பூபதி மட்டும் துரோகம்
இப்போது விக்கிரம மகாராஜா சோழ நாட்டி
வீற்றிருப்பார் அல்லவா? பல்லவ சக்கரவர்த்
வரப்போகிறார்? வள்ளியிடம் தான் ஏச்சுக் (
நேரிட்டிருக்கப் போகிறது? இப்படிப் பொன்

கொண்டிருக்கும் போது, குதிரை வரும் சத்த
பார்த்தான். சாலை ஓரத்தில் பொன்னனுடை
மாரப்ப பூபதி குதிரை மேலிருந்து இறங்கிக்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பத்தொன்ப
மாரப்பனின் மனோரத

மாரப்ப பூபதி பொன்னனின் குடிசைக் கதவ
வள்ளி பின்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டிரு
போன பிறகு உயிரை வைத்துக் கொண்டு இ
பிரயோஜனம்? நம்ம தேசத்துக்கும் நம்ம மக
துரோகம் செய்து விட்டு அப்புறம் பிராணன
இருக்கிறதாயிருந்தால், உனக்கும் அந்தக் கே
மாரப்பனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" இதை
அவனுடைய முகம் கோபத்தினால் சிவந்தத
சிறிது நேரம் அசையாமல் நின்றான். பிறகு
என்னவோ, அவனுடைய முகத்தில் ஒருவித
உண்டாயிற்று. புன்னகையுடன் "என்ன வள்
சேர்த்து உருட்டுகிறாய்? என்ன சமாசாரம்?
பொன்னனையும் சேர்க்கும் படியாக அவன்

பாதகம் செய்துவிட்டான்?" என்றான். அடுட்
பார்த்தபடி பொன்னன்தான் வருகிறான் என்
கொண்டு தலை நிமிராமல் முதலில் பேசிய
குரலைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தாள்
அறிந்ததும், அவளுக்குக் கொஞ்சம் திகைப்
ஆனாலும் சீக்கிரத்தில் சமாளித்துக் கொண்டு
உருட்டுவதற்கு என்னால் முடியுமா, ஐயா? .
உண்மையான வீரம் படைத்த ஆண் பிள்ளை
பிறந்திருக்கிறானோ?" என்றாள்.

இதில் பிற்பகுதியை மெல்லிய குரலில் சொ
மாரப்பன் காதில் நன்றாக விழவில்லை. "எ
வள்ளி?" என்றான். இதற்குள் பொன்னன் ெ
வரவே, மாரப்பன் அவனைப் பார்த்து, "பெ
ஒரு சமாச்சாரம் பேச வேண்டும், வா" என்று
வெளியில் அழைத்துப் போனான். இருவரு
சென்று மரத்தடியில் உட்கார்ந்தார்கள். "பொ
பெரிய உபகாரம் செய்திருக்கிறாய். அதற்கா
ஒரு நாள் நான் உனக்கு நன்றி செலுத்தியாக
மாரப்பன். "நானா ஐயா? உங்களுக்கு அப்ட
செய்ததாகத் தெரியவில்லையே?" "உனக்கு
செய்திருக்கிறாய், பொன்னா!" "ஐயையோ!

அதை வள்ளியிடம் மட்டும் சொல்லி விடாதீ
இலேசில் விட மாட்டாள்!" என்றான் பொன்
சிரித்துக் கொண்டே, "அதுதான் பொன்னா!
நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டாயே, அதுதா
பெரிய உபகாரம். ஒரு காலத்தில் அவளை
செய்து கொள்ளலாமென்ற சபலம் இருந்தது
நடந்திருந்தால், என்னை என்ன பாடு படுத்தி
"ஆமாம் எஜமான் ஆமாம்! தங்களுடைய
வள்ளியின் சண்டைக் குணத்துக்கும் ஒத்துக்
சண்டை என்று கேட்டாலே தங்களுக்குச் சுரா
என்பதுதான் உலகமெல்லாம் அறிந்த விஷய
பொன்னன்.

"என்ன சொன்னாய்?" என்று மாரப்பன் கத்தி
"ஓகோ! கத்தியைக் கூட கொண்டு வந்திருக்
கத்திதானே? கொஞ்சம் இருங்கள் வள்ளியை
உங்கள் உறையில் உள்ள கத்தி நிஜக் கத்திய
அவள் ரொம்ப நாளாய்ச் சொல்லிக் கொண்
கூறிவிட்டுப் பொன்னன் எழுந்திருந்தான். ம
பக்கத்தில் தரையில் வைத்து விட்டு, "வேண்
உட்கார், புருஷர்களின் காரியத்தில் பெண் பி
கூப்பிடக்கூடாது. அவர்கள் வந்தால் விபரீத

விக்கிரமனை சோழ தேசத்துக்கு ராஜாவாக்க
செய்தோமே? அது பலித்ததா? நமது ஆலே
அருள்மொழி ராணியைச் சேர்த்துக் கொண்
கெட்டுப் போயிற்று?" என்றான். "அப்படிய
செய்தார்கள் காரியத்தைக் கெடுப்பதற்கு? அ
இளவரசரையும் கிளப்பி விட்டுவிட்டு, அங்
அச்சுதவர்மரிடமும் போய்ச் சொல்லிக் கொ
பிள்ளைமேல் அவருக்கு என்ன அவ்வளவு
"இல்லை, பொன்னா! ராணி யாரோ ஒரு சி
அவரிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்ட
வேஷதாரியை நம்ப வேண்டாமென்று நான்
சொன்னேன். கேட்டால்தானே! உண்மையி
சந்நியாசி பல்லவ சக்கரவர்த்தியின் ஒற்றன்!
போய்ச் சொல்லிவிட்டான்!" இதைக் கேட்ட
ஏற்கெனவே அந்தச் சிவனடியார் மேல் ஏற்
கொஞ்சம் பலப்பட்டது.

ஒருவேளை அவருடைய வேலையாகவே இ
இருக்கலாம். நாம் அனாவசியமாய் மாரப்ப
சந்தேகித்தோமே? என்று சிறிது வெட்கமடை
"சிவனடியாராயிருந்தாலும் சரி, என்றைக்கா
உண்மை தெரியப் போகிறது, அப்போது து

செய்தவனை...." என்று பொன்னன் பல்லை
வண்ணம், மாரப்பனுக்குப் பக்கத்தில் தரைய
சட்டென்று எடுத்து ஒரு சுழற்றிச் சுழற்றி அ
புங்கமரத்தில் ஒரு போடு போட்டான். வை
மரத்தில் கத்தி மிக ஆழமாய்ப் பதிந்தது! மா
பாதாதி கேசம் ஒரு கணநேரம் வெடவெட
எனினும் பொன்னன் தன்னைத் திரும்பிப் ப
சமாளித்துக் கொண்டான். "பழைய கதைை
மறந்துவிடு, பொன்னா! இளவரசர் என்னே
வரப் போவதில்லை. நம்முடைய காரியத்ை
வேண்டியது தான்." "நம்முடைய காரியம்
இனிமேல் எல்லாந்தான் போய்விட்டதே!"
போய்விடவில்லை. நானும் நீயும் இருக்கிற
போய்விடாது. ஆனால் யுக்தியை மாற்றிக்
சண்டையினால் முடியாத காரியத்தைச் சமா
முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். நீ கெட்டிக்கா
எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். சக்கரவர்த்தி இ
போது உன்னை அழைத்துப் பேசினாராம். ந
பணிந்தாயாம் இதுதான் சரியான யுக்தி. பெ
கேட்காதே. வள்ளி ஏதாவது உளறிக் கொண்
மாத்திரம் எனக்குக் கொஞ்சம் ஒத்தாசை செ
நாட்டை காப்பாற்றலாம். விக்கிரமன் ஒருே

திரும்பிவந்தால், இராஜ்யத்தை அவனிடம்
இராஜ்யம் அடியோடு கையை விட்டுப் போ
திரும்பி வராதல்லவா?" ஆரம்பத்தில் மாரட்
பொன்னனுக்கு வேப்பங்காயாக இருந்தது.

விக்கிரமனுக்கு இராஜ்யத்தை திருப்பிக் கொ
பிரஸ்தாபித்ததும், பழைய சேனாதிபதி, சொ
உண்மை இருக்குமோ? என்று பொன்னனுக்
உண்டாயிற்று. "நான் என்ன ஒத்தாசை செய்
அவன் கேட்டான். "பிரமாதமாக ஒன்றும்
வேண்டியதில்லை. சக்கரவர்த்தியின் மகள்
அருள்மொழி ராணியைப் பார்க்க வரப்போ
நீ தானே படகு விடுவாய்? சந்தர்ப்பம் நேரு
என்னைப் பற்றிப் பேசு, உனக்குதான் தெரிய
வள்ளியின் பாட்டன் ஜோசியம் சொல்லியி
எல்லாம் அந்த ஜோசியம் பலிப்பதற்கு ஏற்ற
வருகிறது. இல்லாவிட்டால், குந்தவிதேவி
வேண்டிய காரணமேயில்லை. பார்!" என்றா
விக்கிரமன் மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்
ராணியின் பழைய விருப்பம் பொன்னனுக்
எனவே, மாரப்பன் மேற்கண்டவாறு பேசிய
அவனிடமிருந்த வெறுப்பெல்லாம் திரும்பி

உள்ளுக்குள் கோபம் பொங்கிற்று. ஆயினும்
காட்டிக் கொள்ளாமல், "அதற்கென்ன? சமய
கட்டாயம் உங்களைப் பற்றிக் குந்தவிதேவி
என்றான். "நீ செய்யும் உதவியை மறக்கமாட
சக்கரவர்த்தி என்னைக் கூப்பிட்டிருக்கிறார்.
போகிறேன். சேனாதிபதி வேலையை இப்பே
கொடுக்கப் போகிறார். பிறகு சோழ இராஜ்ய
வருவதற்கு அதிக நாளாகாது. அப்போது உ
கொள்வேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே ப
மீதேறி அதைக் தட்டி விட்டான்.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இருபது
சக்கரவர்த்தி சந்நிதியி

மாரப்ப பூபதி போனவுடனே பொன்னன் கு
குடிசைக்குள் சென்றான். வள்ளியின் கோபத்
ஒரு வழி கிடைத்தது என்ற எண்ணம் அவனு
உண்டாக்கிற்று. மாரப்பன் சொன்னதையெல்
கைச்சரக்கும் சேர்த்து அவன் வள்ளியிடம்
உண்மையாகவே அவன் எதிர்பார்த்த பலன்

வள்ளியின் கோபமெல்லாம் மாரப்பன்மேல்
சக்கரவர்த்தியின் மகளை இவன் கல்யாணம்
வேண்டும்; அதற்கு நீ தூது போகவேண்டுமே
மட்டும் அந்த மாதிரி அவன் சொல்லியிருந்
சட்டி நெருப்பைக் கொட்டியிருப்பேன்; நீ கே
வந்தாய்!" என்றாள். "சும்மாவா வந்தேன்? எ
தெரியும்? எப்பேர்ப்பட்ட கோபம் அப்போது
தெரியுமா வள்ளி! அவன் வாளைக் கொண்
வெட்டிப் போடப் பார்த்தேன்; புங்கமரம் ந
விட்டது!" என்றான். "ஆமாம், நீ வாய்வெட்
வெட்டுவாய்! வாள் வெட்டுக்கு உன் கையி
இருக்கிறதா!" என்றாள் வள்ளி. பொன்னன்
சொல்லுகிறது நிஜமா, இல்லையா? என்று க
சொல்லி அவள் கையைப் பிடித்து கரகரவெ
கொண்டு போனான். புங்க மரத்தில் கத்தி வெ
பதிந்திருந்ததைக் காட்டினான். அதைப் பார்
மலர்ந்தது. "இந்த வெட்டை மரத்தில் ஏன் போ
பச்சை மரம்! அவன் மேலேயே போடுகிறது

"இருக்கட்டும்; ஒரு காலம் வரும். அப்போது
போகிறேன்!" என்றான் பொன்னன். பிறகு,
என்ன செய்வதென்று வெகு நேரம் யோசித்

எவ்வளவு துர்நடத்தை யுள்ளவன் என்பதை
எப்படியாவது தெரிவித்துவிட வேண்டுமெ
செய்தார்கள். ஆனால் எவ்விதம் தெரிவிப்ப
அன்றைக்குச் சக்கரவர்த்திக்குக் கும்பிடு பே
விழுந்தாயே! அவரை உறையூரில் போய்ப்
எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடேன்" என்றா
கலகத்தில் சம்பந்தப்பட்டவன் என்று உறை
தெரியுமே! உறையூருக்குள் என்னைப் போ
மாட்டார்கள். அதிலும் சக்கரவர்த்தியைப் ப
சொன்னால் சந்தேகப்பட்டுக் காராக்கிரகத்தி
விடுவார்கள்" என்று பொன்னன் சொன்னா
நான் போய்விட்டு வரட்டுமா?" என்றாள் வ
சக்கரவர்த்தியைப் பார்ப்பாய்? உன்னை யா
இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பே
வாசலில் குதிரைகள் வந்து நிற்கும் சத்தம் கே
இப்போது குதிரைமேல் வந்திருக்க முடியும்
கொண்டே வள்ளியும் பொன்னனும் வெளி
பல்லவ வீரர்கள் ஐந்தாறு பேர் வந்திருப்பதை
அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் திடுக்கிட்டது.

வந்த வீரர்களின் தலைவன், "ஓடக்காரா! உ
கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரும்ப

கட்டளை, மரியாதையாய் உடனே புறப்பட்
விலங்கு பூட்டச் சொல்லட் டுமா?" என்றான்
கலவரமடைந்த முகத்துடன் வள்ளியைப் பா
துணிச்சலுடன் வீரர் தலைவனை நோக்கி,"
மரியாதைக்கு எப்போதும் குறைச்சல் இல்
பிறந்த ஊரில் தான் மரியாதைக்குப் பஞ்சம்
என்றாள். "ஓகோ! நீதான் வாயாடி வள்ளிய
கொண்டுவரச் சொன்னார், சக்கரவர்த்தி!" "
உங்கள் சக்கரவர்த்தியை எனக்குந் தான் பா
பார்த்து "உறையூரிலிருந்து காஞ்சிக்குப் பே
மரியாதை வாங்கிக் கொண்டு போங்கள்!"
வேண்டும் என்றாள். சக்கரவர்த்தியின் விஜ
உறையூர் வீதிகள் அழகாக அலங்கரிக்கப்ப
போது பொன்னனுக்கும் வள்ளிக்கும் ஆத்தி
பொங்கிக் கொண்டு வந்தன. முன் தடவை
அலங்காரத்துடன் காட்சியளித்தது, பார்த்தி
போருக்குக் கிளம்பிய சமயத்தில்தான்.

ஆகா அதையெல்லாம் சோழநாட்டு ஜனங்
மறந்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது! பார்த்
மரணத்துக்குக் காரணமான நரசிம்ம சக்கரவ
விஜயத்துக்காக இப்படி யெல்லாம் நகரலங்

செய்திருக்கிறார்களே! இது என்ன அவமான
என்ன கதி நேர்ந்துவிட்டது? அருள்மொழி
உறையூருக்கு வந்து இந்தக் கோலாகலங்கள
பார்த்தால் மனம் சகிப்பாரா? இவ்விதம் பே
பொன்னனும் வள்ளியும் சக்கரவர்த்திக்கென்
அமைக்கப்பட்டிருந்த அரண்மனையை அ
அரண்மனையில் பெருமிதமும், அதில் கா
வேலைப்பாடுகளும் அவர்களைப் பிரமிக்க
அவர்களின் ஆத்திரத்தையும் அதிகப்படுத்
அமர்ந்து ஆட்சி செலுத்த வேண்டிய இடத்
வந்தல்லவா இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் செ
அரண்மனைக்குள் அவர்கள் ஒரு அறையில்
நிறுத்தப் பட்டார்கள். அதற்கு அடுத்த அறை
கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கம்பீரமான ஒரு
அதிகமாகக் கேட்டது. ஒரு இளம் பெண்ணி
சிரிப்பின் ஒலியும் இடையிடையே கேட்ட
இன்னொரு ஆடவன் குரலும் கேட்டது. அ
குரல் மாதிரி இருக்கவே பொன்னன் திடுக்கி

சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமான சதியாலோசன
கொண்டதன் பொருட்டு விசாரிப்பதற்காகத்
தங்களை அழைத்து வரச் செய்திருக்க வேண

பொன்னனும் வள்ளியும் கிளம்பும்போது ஊ
விசாரணையின்போது தைரியமாக மறுமொ
சக்கரவர்த்திக்குப் பொன்னன் கும்பிட்ட அ
துடைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் அ
வந்தார்கள். மாரப்ப பூபதியின் ஈனக் குரலி
ஊகித்தது சரிதான் என்று அவர்களுக்குப்பட்
வள்ளி பொன்னன் காதோடு ஏதோ சொன்
முடிப்பதற்குள், உள்ளேயிருந்து கம்பீரமான
ஓடக்காரனைக் கொண்டு வா" என்று கட்ட
பொன்னனையும் வள்ளியையும் அடுத்த அ
போனார்கள். அங்கே நவரத்தின கச்சிதமா
சக்கரவர்த்தி கம்பீரத் தோற்றத்துடன் வீற்றி
அருகில் குந்தவி தேவி சாய்ந்து கொண்டு நி
மாரப்பன் குனிந்த தலையுடனும் நடுங்கிய
எண்சாணுடம்பும் ஒரு சாணாய்க்குறுகி நிற்ப
பொன்னனும் போகும் போதே பார்த்துக் கெ
சக்கரவர்த்தியின் எதிரில் போய் நின்ற பிறகு
நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை.

சக்கரவர்த்தியின் முகத்தில் பொங்கிய தேஜ
கண்களைக் கூசச் செய்து அவர்களுக்கு அட
அளித்தது. மாமல்ல சக்கரவர்த்தி இடி முழக்

சொன்னார்: "ஓகோ! இவன்தானா? தோணி
அன்றைக்குப் பார்த்தோமே? வெகு சாதுவை
போட்டு நடித்தான்! நல்லது, நல்லது! படகு
பல்லவ சாம்ராஜ்யத்துக்கு விரோதமாகச் சதி
ஏற்பட்டுவிட்டால், அப்புறம் கேட்பானேன்'
இவ்விதம் சக்கரவர்த்தி சொன்னபோது, பெ
அடியோடு தைரியத்தை இழந்துவிட்டார்கள்
நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது
இனிய வார்த்தை பேசிய சக்கரவர்த்திக்கும்,
பொறி பறக்கும்படி பேசும் சக்கரவர்த்திக்கு
வித்தியாசம் அவர்களைத் திகைக்கச் செய்த
மேலும் சொன்னார்: "இருக்கட்டும், உங்க
விசாரித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஓடக்காரா! ந
கேட்பதற்கு மறுமொழி சொல்லு. ஏன் தலை
கொள்கிறாய்? நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்து,
சொல்லு. நமது சாம்ராஜ்யத்துக்கு விரோதம
செய்யும்படி விக்கிரம இளவரசரை முக்கிய
யார்....?" பொன்னன் பளிச்சென்று நிமிர்ந்து
இதோ உங்கள் முன்னால் நிற்கிறாரே, இந்த
என்றான்.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இருபத்தொ
வள்ளியின் சாபம்

பொன்னனுடைய குற்றச்சாட்டைக் கேட்டே
திடீரென்று ஆயிரம் தேள் கொட்டிய வனை
பொன்னனைப் பார்வையாலேயே எரித்து
ஒருகண நேரம் கடூரமாய்ப் பார்த்தான். பின்
தலையைக் குனிந்து கொண்டான். "பூபதி! இ
சொல்கிறாய்?" என்று சக்கரவர்த்தி இடிக் கு
மாரப்பனுக்கு மறுபடியும் தூக்கிவாரிப்போட
ஆத்திரத்தினாலும், கோபத்தினாலும் அவனு
வந்துவிட்டது. "பிரபோ! இவன் சொல்வது
பொய்! இளவரசனை நான் தூண்டிவிடவில்
சதியாலோசனையைப் பற்றி நன்றாய்த் தெரி
சிறிது காலம் இவர்களுக்கு உதவியாயிருப்ப
அவ்வளவு தான். உடனுக்குடனே, தங்களுக
அச்சுதவர்ம பல்லவரிடம் எல்லா விவரங்க
கொண்டிருந்தேன்...." அப்போது, "பாவி! த
மெல்லிய பெண் குரல் கேட்டது. சக்கரவர்த்
அதட்டிவிட்டுச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். அ
நின்ற திசையிலிருந்துதான் வந்தது. ஆனாலு

அந்தப் பக்கம் பார்த்தபோது பரம சாதுவைப

மாரப்பன் சிறிது தைரியமடைந்து, "பிரபோ
அடிமைத் தூண்டிவிடவில்லை; இது சத்திய
தூண்டிவிட்டது யார் என்றும் எனக்குத் தெரி
தெரியும்! சமூகத்தில் கட்டளை பிறந்தால் ெ
என்றான். "சொல்லு; தைரியமாய்ச் சொல்லு
சக்கரவர்த்தி. "ஜடாமகுடதாரியான ஒரு சிவ
அருள்மொழி ராணியையும் விக்கிரமனையு
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் உண்மைய
இல்லை; கபட சந்நியாசி. அவர் தான் விக்கி
பயங்கரமான காரியத்தில் தூண்டிவிட்டார்."
மௌனமாய் இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் ெ
இப்போது குறுக்கிட்டு "உமக்கு எப்படித் தெ
சந்நியாசியை நீர் பார்த்திருக்கிறீரா?" என்று
தேவி! இந்தக் கண்களாலேயே பார்த்திருக்கி
சாதுபோல் நிற்கிறானே, இந்தக் ஓடக்காரனு
அவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துச் சதியாலோசன
அந்தக் கபட சந்நியாசியின் சடையைப் பிடி
அவனை இன்னாரென்று வெளிப்படுத்த நா
செய்தேன். இந்தப் பொன்னனும் வள்ளியும்
கெடுத்தார்கள்." "என் பேச்சை எடுத்தால் நா

அறுத்துவிடுவேன்" என்று வள்ளி மெல்லிய
முணுமுணுத்தாள்.

சக்கரவர்த்தி அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை
அடிக்கடி உன் உதடுகள் அசைகின்றன. ஆ
வெளியில் வரக் காணோம்! உனக்கு ஏதாவ
வேண்டுமானால் பயப்படாமல் சொல்லு!"
வள்ளி சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துக் கும்பிட்
"பிரபோ! இவர் சொல்வதெல்லாம் பொய்.
இளவரசரைத் தூண்டிவிட்டார் என்பது பெ
பெரிய மகான், அவர் அடிக்கடி வந்து ஆறு
கொண்டிருந்தபடியால் தான் எங்கள் மகாரா
உயிரோடிருக்கிறார். அவர் இளவரசரை "இ
வேண்டாம், வேண்டாம்" என்று தான் சொ
இளவரசருடைய மனத்தை மாற்ற முடியவி
பொய்யாகக் குற்றம் சுமத்துகிறவர்கள் பாவி
அவர்கள் நரகத்துக்குத்தான் போவார்கள்....
பெண்ணே! போதும் சாபம் கொடுத்தது!" எ
சொல்லி, குந்தவியை நோக்கிப் புன்னகையு
அம்மா!" என்றார். "பார்த்தேன்; அந்தச் சா
இந்தப் பெண்ணும் நன்றாய் மயங்கிப் போ
இவர்களில் ஒருவராவது முழுதும் உண்மை

தோன்றவில்லை அப்பா! ஒவ்வொருவரும்
நோக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார்

அப்போது சக்கரவர்த்தி மாரப்ப பூபதியைப்
உன்மேல் ஏற்பட்ட சந்தேகம் தீரவில்லை.
போகிறதென்று இந்தத் தடவை மன்னித்து
சேனாதிபதி பதவிக்கு நீ இப்போது ஆசைப்
பதவிக்கு உன்னுடைய தகுதியை இனிமேல்
வேண்டும். அதுவரையில் உன் பேரில் வே
பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் தெரிந்ததா, இ
போகலாம்!" என்று மிகக் கடுமையான குர
பூபதி சப்த நாடியும் ஒடுங்கியவனாய் வெ
சமயத்தில் ஒரு சேவகன் உள்ளே வந்து சக்க
அடிபணிந்து ஒரு ஓலையை நீட்டினான். சக்
வாங்கிப் படித்ததும் "ஓடக்காரா! நீயும் உன்
இப்போது போகலாம், பிறகு உங்களைக் க
மனைவியை அந்தச் சிவனடியார் விஷயத்
ஜாக்கிரதையாயிருக்கச் சொல்லு! அவருடை
ரொம்பவும் மயங்கியிருக்கிறாள்போல் தோ
அப்போது வள்ளியின் முகத்திலே நாணத்தி
தோன்றியது. திடீரென்று அது புன்னகையா
குனிந்த வண்ணம் சக்கரவர்த்தியைக் கடை

கொண்டே அவள் பொன்னனைத் தொடர்ந்
சென்றாள்.

சக்கரவர்த்தி அவர்கள் வெளியேறிய திசை
"நானும் எத்தனையோ பெண்களைப் பார்த்
வள்ளியைப்போல்..." என்று ஏதோ சொல்ல
இருக்கட்டும், அப்பா! ஏதோ ஓலை வந்ததே
குந்தவி கேட்டாள். "போலிச் சிவனடியாரை
நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோமல்லவா? உ
சிவனடியார் இப்போது வருகிறார். நகருக்கு
அவரை நாம் எதிர்கொண்டழைத்து வரவேண்
சக்கரவர்த்தி. "அவர் யார், அப்படிப்பட்ட உ
சிவனடியார்? அப்பா! ஒருவேளை நமது அ
அவரைப் பற்றி அன்று கொஞ்சம் அபசாரம
அடிகளை மறுபடியும் தரிசித்து அவரிடம் ம
வேண்டும்" என்றாள் குந்தவி. "குழந்தையா
நினைத்ததனால் அவருக்கு என்ன குறைவு
போகிறது? எப்போதும் சிவானந்தத்திலே தி
அவர். கொஞ்சங்கூட அதைப்பற்றி உனக்கு
குழந்தாய்! இப்போது வரப்போகிறவர் அப்
பரஞ்சோதி அடிகள்." "யார்? உங்களுடைய
சேனாதிபதியா? உங்களுடன் வாதாபிக்கு

வெல்ல உதவி புரிந்தவரா?"

"அவர் உதவி புரியவில்லை, குந்தவி! அவ
வென்றவர்; புற்றிலிருந்து ஈசல் கிளம்புவது
சளுக்கர் படைகளைத் துவம்சம் செய்தவர். .
இப்போது அரையில் உடுத்திய துணியுடன்,
ருத்திராட்சதாரியாய் ஸ்தலயாத்திரை செய்து
தமது பெயரைக் கூட அவர் மாற்றிக் கொண்
தொண்டர்" என்று தம்மைச் சொல்லிக் கொ
சேனாதிபதி பதவியை விட்டார்? அவருக்கு
வயதாகிவிட்டதா?" என்று குந்தவி கேட்டா
அவருக்கு அப்படி ஒன்றும் வயசாகவில்லை
பதவியை விட்ட காரணத்தை இன்னொரு ச
இப்போது அவர் வரும் நேரம் ஆகிவிட்டது
சக்கரவர்த்தி. பிறகு, "குந்தவி! பரஞ்சோதியு
தர்மபத்தினியும் யாத்திரை செய்து வருகிறா
எதிர்கொண்டழைத்து வரலாம்; நீயும் வருகி
கேட்டார். "அவசியம் வருகிறேன், அப்பா!
வேண்டுமென்று எனக்கு எத்தனையோ நாள
குந்தவி.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இருபத்திரெ
சிறுத்தொண்டர்

உறையூருக்கு மேற்கே காவேரி நதியிலிருந்
அழகான தாமரைக்குளம் இருந்தது. அந்தி
அத்தடாகத்தை அழகு செய்த தாமரை மலர்
அச்சமயம் இதழ் கூம்பியிருந்தன. மேல் வா
பொன்மயமாகச் செய்து கொண்டிருந்த சூரி
தகட்டைப்போல் அதிவிரைவாய்க் கீழே இ
கொண்டிருந்தான். தாமரைக் குளத்தைச் சே
மண்டபத்தில் சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய
வந்து தங்கியிருந்தார்கள். மண்டபத் துக்குச்
வேல்பிடித்த வீரர்கள் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.
புரவிகளும் சிறிது தூரத்தில் காணப்பட்டன.
காவேரி ஆற்றின் ஓரமாக வந்த சாலையைச்
ஆவலுடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தா
படிக்கட்டில் இறங்கிக் கீழ்ப் படியில் வந்து
தளதளவென்று விளங்கிய தாமரை இலைக
கூம்பிய தாமரை மலர்கள், மொட்டுகள் இ
அவள் சிறிது நேரம் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். த
மேலே முத்து முத்தாகத் தண்ணீர்த்துளிகள்

இளங்காற்றில் தாமரை இலைகள் அசைந்த
முத்துக்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிச் சில சமயம்
விளையாடியதையும் பார்த்துக் களித்தாள்.

அப்போது தடாகத்தின் தெளிந்த நீரில் பிரதி
உருவமானது தற்செயலாக அவள் பார்வை
சந்தன நிறத் தந்தத்தினால் செய்தவை போல்
குந்தவியின் அழகிய நீண்ட புஜங்களும் ப
பாதங்களும் பளிங்கு போல் தெளிந்த தண்
பிரதிபலித்தபோது பன்மடங்கு வனப்பும்
விளங்கின. குந்தவி தன்னுடைய பிரதி பிம்
வண்ணமாகச் சற்றுநேரம் ஸ்தம்பித்து நின்ற
கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவன் செய்த அற்புத அ
தந்தப்பதுமை ஒன்றை உயர்ந்த ஆடை ஆப
அலங்கரித்து அக்குளக்கரையில் நிறுத்தி வை
தோன்றியது. திடீரென்று தந்தப் பதுமைக்கு
குந்தவி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள். அ
அழகைப்பற்றி அவளிடம் ஏற்கெனவே பல
தாய்மார்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; தோழ
கூறியிருக்கிறார்கள்; சித்திரக்காரர்களும் சிற்
பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம்
பாராட்டுதல் களைப் பொருட்படுத்தியதேயி

இப்போது அவள் தன் மேனி அழகைப் பற்
தொடங்கினாள். தோழிகள் அழகைப் பற்றி
வெறும் புகழ்ச்சியல்ல, விளையாட்டுமல்ல;
ஆனால், ஆனால்...? "இந்த அழகினாலே எ
என்று அவளுடைய உள்ளத்தில் ஒரு கேள்வ

அடுத்தாற்போல் "ஆகா! அந்த இராஜகுமார
உறையூர்தானே? அவன் மட்டும் இப்போது
கொண்டிருந்தால்....?" என்னும் எண்ணம் உ
அடுத்து இன்னதென்று விவரிக்க முடியாத ப
ஏற்பட்டது. "இந்த அலங்காரமெல்லாம் என்
முதல் ஆபரணம் ஒன்றும் அணிந்து கொள்ள
இவற்றினால் என்ன பிரயோஜனம்? அழகு
விடுகிறதா! இருக்கிற அழகு போதுமே?" எ
சிந்தனைகள் தோன்றின. "இப்போதே இவை
எறிந்துவிடுகிறேனே! என்று தலையில் சூடிய
ஆபரணங்களை முதலில் எடுக்கப் போனாள
திடீரென்று அவளுடைய தந்தையின் குரல்,
வா!" என்று விரைந்து அழைத்தது காதில் வி
மறந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த குந்தவி,
இருந்த பக்கம் நோக்கினாள். "அதோ பார்
வருகிறது! என் அருமைச் சிநேகிதர் வருகிற

சேனாதிபதி வருகிறார்! சளுக்கரை முறியடி
கொன்ற மகா வீரர் வருகிறார்! உறையூருக்கு
வந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று!...
ஊரிலிருந்து உறவினர் வரக்காணும், சின்ன
குழந்தையைப்போல் சக்கரவர்த்தி அளவற்ற
சொல்லிக்கொண்டே போனார். அவர் அவ்
கொண்டதைக் குந்தவி அதற்கு முன்னால் க

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் சிவிகை தாமரை
வந்துவிட்டது. மண்டபத்தில் சக்கரவர்த்தி நி
ஏவலாளர் சிவிகையை விரைந்து கீழே இறக
சிவிகையிலிருந்து, தலையையும் முகத்தை
செய்தவரும், விபூதி ருத்திராட்சதாரியுமான
இறங்கினார். அவருடன் ஒரு மூதாட்டியும்
பெரியவர் "அரசே! என்று சொல்லிக் கொண்
நோக்கி விரைந்து வந்தார். சக்கரவர்த்தியும்
சொல்லிக் கொண்டு மண்டபத்திலிருந்து வி
இறங்கி வந்தார். சற்று நேரம் ஒருவரையொ
வண்ணமாகக் கூப்பிய கரத்துடன் நின்றார்க
கண்களிலும் நீர் ததும்பியது. பிறகு, ஏக கா
ஒருவரையொருவர் நெருங்கி வந்து ஆலிங்
கொண்டார்கள். அப்போது இருவருடைய

கண்ணீர் பெருகி வழிந்து அருவியாக ஓடத்
இதற்கிடையில் சிவிகையிலிருந்து இறங்கிய
நோக்கிக் குந்தவி வந்தாள். அவருக்குக் குந்
செய்ய யத்தனிக்க, அந்த அம்மையார் அதற்
அவளைத் தம்முடன் சேர்த்து அணைத்துக் ெ
பிறைசூடும் பெருமானுடைய அருளால் உ
மங்களமும் உண்டாகட்டும். உன் மனதிற்கிe
அடைந்து தீர்க்க சுமங்கலியாக வாழ்வாய்!"

அவர் இவ்விதம் ஆசிகூறியபோது குந்தவிப
புளகாங்கிதம் உண்டாயிற்று. பரஸ்பரம் ஆ
கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்த சக்கர
அவருடைய பழைய சேனாதிபதியும் சிறிது
சற்று விலகி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் ெ
"உறையூருக்கு நான் இச்சமயம் வந்தது எவ்
இல்லாவிட்டால் உங்களைப் பார்த்திருக்க மு
நீங்கள்தான் என்னை அடியோடு மறந்து வி
வருவதேயில்லை!" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "
மறந்து விடுவதா? தென்னாட்டில் நான் தரிசி
ஸ்தலத்திலும் தங்களுடைய நினைவு எனக்கு
இந்தத் திவ்வியக்ஷேத்திர யாத்திரையில் தா
இல்லையே என்று எவ்வளவோ வருந்தினே

பழனிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆண்
தரிசித்தபோதும் தங்களுடைய நினைவுதான்
அவருடைய சந்நிதியில் நான் விரும்பியது
விட்டது. இங்கே வந்ததும் தங்களைப் பார்த்
"சேனாதிபதி!" "பிரபோ! என்னை அவ்வித
வேண்டாம்!" "பரஞ்சோதி!"

"அது என் பூர்வ ஜன்மப் பெயர்! அதை இட்
பிடிக்கவில்லை." "கேளும், சிவபக்தரே!" "
பெருமைக்கு நான் உரியவன் அல்ல பிரபு!
மகான்களான சிவபக்தர்கள் எத்தனையோ
அவர்களுக்குத் தொண்டு புரியும் சிறுத்தொ
"கேளும் சிறுத்தொண்டரே! நான் சொல்ல
என்னவென்றால்..." "சொல்லுங்கள் அரசே!
நான் செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியங்கள்
பாக்கியிருக்கின்றன. அவற்றை முடித்துவிட்
உங்களைப்போல் துறவு பூண்டு ஸ்தல யாத்
விடுவேன். ஆனால் உங்களைப் போல் தலை
செய்து கொள்ளமாட்டேன். பார்த்தவர்கள்
விசுவாமித்திரரோ அல்லது அகஸ்திய முனி
பிரமிக்கும்படியான ஜடாமகுடம் தரிப்பேன்
சக்கரவர்த்தி நகைக்க சிறுத்தொண்டரும் கூட

அவ்விருவருடைய சிரிப்பின் ஒலியும், அந்
நோக்கிப் பறந்த பறவைகளின் குரல்களுடன்
பரவி எதிரொலி செய்தன.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இருபத்துமூ
நள்ளிரவில்

அன்றிரவு ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஜாமம் ஆ
நகரில் நிசப்தம் குடிகொண்டது. வீதிமுனைக
தூண்களின்மேல் எரிந்து கொண்டிருந்த அக
ஒவ்வொன்றாக மங்கி அணையத் தொடங்கி
ஸ்ரீஅரங்கத்துக்கும் இடையில் சென்ற காவே
காரிருள் படர்ந்திருந்தது. அன்று சுக்கிலபட்ச
போதாதற்கு வானத்தைக் கருமேகங்கள் மூட
இரண்டொரு மழைத்தூறலும் விழுந்தது. அ
காவேரி நதியின் ஓரமாக ஜலத்தைக் கிழித்து
செல்லும் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. கொஞ்
பார்த்தோமானால், ஒரு சிறு படகு கிழக்கே
கரையோரமாகப் போவதைக் காணலாம். ப
உட்கார்ந்திருப்பதும் மங்கலாகத் தெரிகிறது.

வண்ணம் ஒருவர், படகைக் கயிற்றினால் இ
போவதும் புலப்படுகிறது. இன்னும் கொஞ்ச
பார்த்தோமானால், அவர்கள் இருவரும் நம
புள்ளிகள்தான் என்பதைக் காண்கிறோம். ே
கரையிலிருந்து படகை இழுத்துக் கொண்டு
படகோட்டி பொன்னன். படகில் உட்கார்ந்தி
வள்ளியின் கையில் ஒரு சிறு கூடை இருக்கி
அகல் விளக்கு ஒன்று மினுக் மினுக்கென்று

அது அணைந்துவிடாமல் வள்ளி தன்னுடை
தலைப்பால் மறைத்துக் கொண்டு ஜாக்கிரதை
வருகிறாள். அந்தக் கும்மிருட்டில் பிரவாகத்
படகை மேற்கு நோக்கி இழுத்துக் கொண்டு
காரியமில்லை. வழியில் படித் துறைகளும்
களும், ஓங்கி வளர்ந்து ஆற்றில் கவிந்திருந்
குறுக்கிட்டன. ஆனாலும் பொன்னன் சிறிது
மேற்படி தடங்கல்களையெல்லாம் தாண்டிப்
இழுத்துக்கொண்டு போனான். படகுக்குப் பி
முந்நூறு அடி தூரத்தில் ஒரு நெடிய உருவம்
கொண்டிருந்தது. படகு நின்ற போதெல்லாம்
படகு மேலே சென்றால் அதுவும் தொடர்ந்து
நெருங்கிப் பார்த்தால் இந்த உருவமும் நமக்

மனிதனின் உருவந்தான் என்பதைக் காண்கி
மாரப்ப பூபதிதான் அப்படிப் பொன்னனுை
நள்ளிரவில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த
பின்னால் இன்னும் கொஞ்ச தூரத்தில் அதே
இன்னொரு உருவம் சத்தம் செய்யாமல் வந்
ஜடா மகுடம் தரித்த சந்நியாசியின் உருவம்

ஆம், போர்க்களத்தில் பார்த்திபனுக்கு வரம
பொன்னன் குடிசையில் நாம் சந்தித்தவருமா
சிவனடியார்தான்! ஏறக்குறைய நள்ளிரவு ஆ
பொன்னன் படகை நிறுத்தி மிகவும் மெல்லி
இறங்கு! வந்து விட்டோ ம்" என்றான். அதே
ஸ்ரீஅரங்கநாதரின் ஆலயத்தில் அர்த்த ஜாம
சத்தம் 'ஓம் ஓம்' என்று கிளம்பி, நள்ளிரவின்
மீறிக்கொண்டு, வானவெளியெங்கும் வியா
செய்தது. பொன்னனுக்கும் வள்ளிக்கும் உட
"நல்ல சகுனம், வள்ளி! காரியம் ஜெயந்தான்
என்றான் பொன்னன். வள்ளி விளக்குக் கூ
ஜாக்கிரதையாக எடுத்துக்கொண்டு படகிலி
பொன்னன் படகை அங்கிருந்த மரத்தின் மே
பிறகு இருவரும் கரைமேல் ஏறினார்கள். அ
மதிற்சுவர் இருந்தது. அந்தச் சுவரில் ஒரு வ

அதன் கதவு பூட்டியிருந்தது. பொன்னன் தன்
கொத்துச் சாவியை எடுத்து ஒரு சாவியினால்
இருவரும் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே
'கம்'மென்று செண்பகப் பூவின் நறுமணம் வ
வள்ளி! செண்பகப்பூவின் வாசனையை? இ
தோட்டத்துக்குள் இதற்கு முன் நீ வந்தது கி

"இரையாதே!" என்றாள் வள்ளி. பொன்னன்
சாத்தி உட்புறம் தாளிட்டான். "பயப்படாதே
வா!" "நீ சத்தம் போடுவதில்தான் எனக்குப்
அந்தச் செண்பகத் தோட்டத்துக்குள் புகுந்து
நேரத்துக்கெல்லாம் அதே மதில் வாசற்படிய
வந்தான். கதவின் வெளிப்புற நாதாங்கியை
பிறகு அவன் நதியில் இறங்கிப் பொன்னன்
கட்டியிருந்த படகை அவிழ்த்து ஆற்றோடு
இழுத்துவிட்டான். பின்னர் மதிற்சுவர் ஓரமா
நடந்து சென்றான். படகு கரையோரமாக மி
சிறிதுதூரம் போயிற்று. அங்கே வந்து கொண்
அதைப் பிடித்து நிறுத்தினார். நிறுத்திய இட
ஒரு பெரிய விருட்சத்தின் வேரில் அதை இ
மறுபடியும் மேல்நோக்கிச் சென்று அதே மதி
வாசற்படிக்கு வந்தார். மாரப்ப பூபதி இழுத்

நாதாங்கியைக் கழற்றிவிட்டார். மீண்டும் தி
கட்டியிருந்த மரத்துக்குப் பின்னால் அமர்ந்த
நதியின் அக்கரையில் அநேக தீவர்த்திகளுட
காணப்பட்டது.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தத் தீவர்த்திக
மத்திக்கு வந்துவிட்டன. பல படகுகள் நதிை
கொண்டிருந்தன என்று தெரிந்தது. சிவனடிய
மரத்துக்குச் சிறிது கிழக்கே படகுகள் கரைக்
படகுகளிலிருந்து பலர் இறங்குகிறது தீவர்த்
தெரிந்தது. அவர்களில் சிறுத்தொண்டரும்,
குந்தவி தேவியும் காணப்பட்டனர். சக்கரவ
உறையூரை ஆண்டு வந்த தளபதி அச்சுதவ
எல்லாருக்கும் முன்னால் சென்றார். மற்றப்
ஏவலாளர்களும் பின்னால் வந்தார்கள். ஸ்ரீ
ஜாம ஆராதனையைத் தரிசித்து விட்டுத் தி
குழாத்தில் சக்கரவர்த்தி நரசிம்மவர்மரை ம
காவேரிக் கரையை ஒளிமயமாக்கிய தீவர்த்
கும்பல் படகிலிருந்து கரையில் இறங்கியபே
இருந்த மரத்தின் மறைவில் இன்னும் நன்றா
அசையாமல் நின்றார். அவர் மூச்சுவிடும் ச
கேட்கவில்லை. தீவர்த்திகளுடனே அந்தக்

புகுந்து மறைந்த பிறகு காவேரி நதிதீரத்தில்
விட அதிகமான கனாந்தகாரம் குடிகொண்ட
மரத்தின் மறைவிலிருந்து மறுபடியும் வெளி
படகின் அருகில் அமர்ந்தார். அந்தக் காரிரு
மதில் வாசலின் பக்கம் அவருடைய கண்கள்
பார்த்தன. அவருடைய செவிகளும் கதவு தி
எதிர்நோக்கிக் கூர்மையாய்க் கேட்கலாயின.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இருபத்துநா
மாரப்பனின் மனக் கலக்

பொன்னனையும் வள்ளியையும் நள்ளிரவில்
தொடர்ந்துபோன காரணம் என்ன? இதை அ
நாம் மறுபடியும் அன்று சாயங்கால நிகழ்ச்சி
வேண்டும். சக்கரவர்த்தியின் சந்நிதியிலிருந்
வெளியேறியபோது மாரப்பன் அளவில்லா
கொண்டிருந்தான். சாம்ராஜ்யத்திற்காகத் தா
சேவையெல்லாம் இவ்விதம் பிரதிபலன் இ
என்று அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. பார்
போர்க்களத்தில் மாண்டு ஏறக்குறைய ஏழு

அந்தப் போரில் தான் கலந்து கொள்ள மறுத்
உறையூர்ச் சிம்மாசனம் தனக்குக் கிடைக்கு
எதிர்பார்த்தான். அந்த ஆசை நிறைவேறவி
அதிருப்தியோ, வெறுப்போ கொண்டதாக
கொள்ளவில்லை. பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தில்
குன்றியதாகவும் தெரியப்படுத்தவில்லை. த
உண்மையான சாம்ராஜ்ய சேவைக்கு ஒரு ந
கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவன் வரு
காத்திருந்தான்.

கடைசியாக, விக்கிரமனுடைய சதியாலோச
அவனுக்குச் செய்தி தெரிந்தபோது, தளபதி
உடனே சென்று தெரியப்படுத்தினான். அத
அச்சதியாலோசனையை முளையிலேயே கி
சாத்தியமாயிற்று. இதன் பிறகாவது, தன்னு
தகுந்த சன்மானம் கிடைக்குமென்று அவன்
நம்பியிருந்தான். அவன் ஆசைப்பட்டது ப
கப்பம் செலுத்திக் கொண்டு உறையூரை ஆ
உடனே கிடைக்காவிட்டாலும், தான் முன்ன
சேனாதிபதி பதவியாவது கிடைக்குமென்று
நடந்தது என்ன? சக்கரவர்த்தி தன் பேரிலே
கொள்ளலாயிற்று. கேவலம் ஒரு ஓடக்காரன்

பெண்டாட்டி - இவர்கள் முன்னிலையில் தே
பட்டத்துக்கு உரியவனான தான் அவமானப்
நினைத்தபோது மாரப்பனுடைய நெஞ்சு வெ
போலிருந்தது. "இது என்ன உலகம்? இது எ
உலகத்தையே வெறுக்கும் வழியில் மனம் தி
போகிறோமென்ற சிந்தனையே இல்லாதவ
வழியே போக விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அ
பிராணியான குதிரை நம் எஜமானனுடைய
உணர்ந்து மந்த நடையுடன் யதேச்சையாகப்
கொண்டிருந்தது.

உறையூரின் வீதிகளில் அங்குமிங்குமாக அ
சுற்றிவிட்டுக் கடைசியில் காவேரிக் கரையை
காவேரிக்கரைச் சாலையோடு கிழக்குத் திக்
செல்லலாயிற்று. சூரியன் அஸ்தமித்தது, அ
சதுர்த்தியாதலால் மேற்குத் திசையில் நாலா
வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாய்த்
தொடங்கின. சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் வா
கோடிக்கணக்கான வைரங்களை வாரி இறை
நட்சத்திரங்கள் பொறிந்து கிடந்தன. மாரப்ப
விசித்திரம் ஒன்றையும் கவனியாமல் ஏதே
ஆழ்ந்திருந்தான். அரைக்காத வழி இவ்வித

திடுக்கிட்டுச் சுயநினைவு வந்தவனாய் எங்
ஆராய்ந்தான். இதற்குள் நாலாம்பிறைச் சந்
வானத்தின் அடிப்பாகத்துக்கு வந்துவிட்டது
உறையூர்ப் பக்கம் செலுத்தினான். உறையூர்
தாண்டி உள்ளே சிறிது தூரம் அவன் சென்ற
தீவர்த்திகளுடனும், சங்கம் முதலிய வாத்தி
ஒரு கூட்டம் வருவதைக் கண்டான். கூட்டத்
சிங்கக்கொடி பறந்ததைப் பார்த்தபோது, ஒ
தன் பரிவாரங்களுடன் ஸ்ரீஅரங்கநாதர் ஆ
போகிறாரோ என்று நினைத்துச் சட்டென்று
இறங்கிச் சாலை ஓரமாக அடக்க ஒடுக்கத்து

கூட்டம் அருகில் வந்தபோது அதில் சக்கரவ
இல்லையென்பது தெரிந்தது. தளபதி அச்சுத
பக்கத்தில் தலை மொட்டையடித்த ஒரு சாமி
கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சாமியார் திடக
தேகமுடையவராயும் முகத்தில் நல்ல தேஜ
உடையவராயுமிருந்தார். மாரப்பனுடைய ம
போல் ஒரு எண்ணம் உதித்தது. "ஒரு வே
ஜடா மகுடதாரியான கபட சந்நியாசியோ?"
அதே சமயத்தில் தளபதி அச்சுதவர்மரின் பா
பூபதியின் மீது விழுந்தது. அவர் பூபதியைச்

அருகில் அழைத்து, பக்கத்திலிருந்த சிறுத்தெ
"அடிகளே! இவன் யார் தெரிகிறதா? பார்த்
சகோதரன் மாரப்ப பூபதி!" என்றார். சிறுத்தெ
ஏற இறங்கப் பார்த்த வண்ணம், "அப்படியா
முன்னால், மகேந்திர சக்கரவர்த்தியின் காலத்
பார்த்திருக்கிறேன். இப்போது அடையாளம்
என்றார். "விக்கிரமனுடைய சதியாலோசனை
சொன்னது பூபதிதான். ஆனாலும் சக்கரவர்த்
பேரில் தயவு பிறக்கவில்லை!" என்றார் அச்

சிறுத்தொண்டர் இதற்கு ஒன்றும் சொல்லாம
தடவை மாரப்பனை ஏற இறங்கப் பார்த்து
தொடங்கினார். அவர்கள் இருவரும் அப்பா
சேடிகள் சூழ்ந்த பல்லக்கு பின்னால் வருவ
சக்கரவர்த்தியின் திருமகளாயிருக்கலாம் என்
ஊகித்துக் கொண்டு அவசரமாய் விலகிச் செ
தொடங்கினான். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்
பல்லக்கு நின்றது. "பூபதி!" என்று மதுரமான
அழைப்பது கேட்டது. மாரப்பன் திரும்பிப்
பல்லக்கில் பூரண சந்திரனை ஒத்த முககாந்தி
தேவியும், அவளருகே சிவபக்தியே உருவா
மூதாட்டி ஒருவரும் இருக்கக் கண்டான். குந்

தன்னை அழைக்கிறாள் என்று அறிந்ததும், ம
உள்ளத்தில் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் சேர்ந்தா
ஒரு பக்கம் சங்கோசம் பிடுங்கித் தின்றது. ப
சென்று, குந்தவியைப் பார்க்க விரும்பினான
நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாதவனாய்த் தரையை
நின்றான்.

"பூபதி! இன்று என் தந்தை உன்னிடம் ரொப
கடுமையாயிருந்துவிட்டார். அதற்காக நீ வ
உன் பேச்சில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது
அந்தப் போலி வேஷதாரிச் சிவனடியாரை ப
கண்டுபிடித்துவிடு. அப்புறம் உன்னுடைய
இருப்பேன்!" என்று குந்தவிதேவி அனுதாப
கூறியபோது, மாரப்பனுக்கு ஏற்பட்ட மனக்
வர்ணிக்கத் தரமன்று, அதல பாதாளத்திலிரு
சொர்க்கத்துக்கு வந்துவிட்டதாகவே அவனு
சிறிது தலைநிமிர்ந்து, "அம்மணி! தங்களுை
என்னுடைய பாக்கியம். அந்தப் போலிச் சிவ
கண்டுபிடிக்காமல் இனி மேல் நான் ஊணுற
மாட்டேன்" என்றான். "சந்தோஷம், கண்டுபி
உடனே தெரியப்படுத்து" என்று சொல்லிவிட
பல்லக்கை மேலே செல்லும்படி கட்டளையி

பரிவாரங்களும் போன பிறகு மாரப்பன் சிற்
நின்றான். தான் இப்போது கண்டதும் கேட்ட
நிச்சயம் செய்து கொண்டபின், பக்கத்தில் வ
மீது மறுபடியும் ஏறிக்கொண்டான். அச்சுதவ
மொட்டைச் சாமியாரின் நினைவு வந்தது. வ
வென்ற தளபதி பரஞ்சோதியைப் பற்றியும்
கேள்விப்பட்டதுண்டு.

அந்நாளில் அவர் பார்த்திப மகாராஜாவுக்கு
என்றும் கேட்டிருந்தான். எனவே, அவர் தா
ஜடாமகுட வேஷம் பூண்ட சிவனடியாராய்த்
வந்தாரோ, என்னவோ? ஏன் இருக்கக்கூடா
உண்மையை எப்படியாவது கண்டுபிடித்தாக
எப்படி? பொன்னனையும் வள்ளியையும் சி
கொண்டு அவர்கள் மூலமாகத்தான் இதை நி
வேண்டும். உடனே மாரப்ப பூபதிக்கு ஒரு
வந்தது. தான் அன்று தோணித் துறைக்குப்
கரைச் சாலையில் வெகு தூரம் போய் விட்டு
போகும்போதோ, வரும் போதோ பொன்ன
வள்ளியையும் சந்திக்கவில்லை. ஆகவே, அ
உறையூரில் தான் இருப்பார்கள். எங்கே தங்
வள்ளியின் பாட்டன் வீட்டில் ஒரு வேளை

உடனே மாரப்பன் விரைவாகக் குதிரையை
சென்று தன் மாளிகையை அடைந்தான். வா
ஏவலாளர்களிடம் குதிரையைக் கொடுத்து
கால்நடையாகக் கிளம்பினான். இரவு சாப்ப
நினைவே அவனுக்கில்லை. பசிதாகமெல்ல
போய்விட்டது.

பொன்னனையும் வள்ளியையும் இன்றிரவு
வேண்டுமென்னும் ஆவலினால் உறையூர்க்
நோக்கி நடக்கலுற்றான். அப்போது அஸ்தம
மேலிருக்கும். உறையூரின் வீதிகளில் ஜனங்
பெரிதும் குறைந்திருந்தது. சந்தடி அநேகமா
ஆலயங்களுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பு
பார்க்கச் செல்வோர், இராப் பிச்சைக்காரர்
அங்கொருவரும் இங்கொருவருமாய்க் கா
எங்கேயோ வெகுதூரத்தில், "அகோ வாரு
அரிச்சந்திர மகாராஜனே!" என்று விசுவாமி
கொண்டிருந்தார்! மாரப்பன் வீதிகளின் ஓர
கவனிக்காதபடி நடந்து விரைந்து போய்க்
அவன் கம்மாளத் தெருவை நெருங்கிய பே
பிசாசைக் கண்டவன் போல் ஒரு கணம் தி
ஏனென்றால் கம்மாளத்தெரு திரும்பும் மு

அணைந்து கொண்டிருந்த அகல்விளக்கின் ஒ
ஒரு உருவத்தைக் கண்டான். அது, அவனுடை
நிலை பெற்றிருந்த சிவனடியாரின் உருவந்த
அவன் பார்த்த அதே சமயத்தில் விளக்கு அ
போய்விட்டது.

திகைத்து நின்ற மாரப்ப பூபதி மறுகணம் அ
இடத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடினான். ஆகா
வஞ்சக வேஷதாரியை அன்றிரவு கையும் மெ
கொண்டுபோய்ச் சக்கரவர்த்தித் திருமகளின்
நிறுத்தினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்? அ
அவன் ஓடினான். ஆனால், விளக்குத் தூணி
பார்த்தபோது அங்கு ஒருவரையும் காணவி
இடத்திலிருந்த நான்கு திசையிலும் நாலு வீ
கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் எந்த வீதி வழிய
போயிருக்கக்கூடுமென்று தீர்மானிக்க முடிய
பூபதியின் உள்ளத்தில் சட்டென்று ஒரு யோ
தான் பார்த்த உருவம் அந்தச் சிவனடியாராய
அவர் பொன்னனையும் வள்ளியையும் பார்
வந்திருக்க வேண்டும். வீரபத்திர ஆச்சாரியி
போயிருப்பார். இன்னும் என்ன சதியாலோச
அங்கே கூடுகிறார்களோ, என்னவோ தெரிய

நரசிம்மவர்ம சக்கரவர்த்தி உறையூருக்கு வரு
இந்தச் சதியாலோசனை நடக்கிறது! ஆகா! (
ஈடுபட்டிருக்கும் போதே மூன்று பேரையும்
பிடித்துவிட முடியுமானால்? சக்கரn வர்த்திக
அகாரணமாக ஏற்பட்டிருக்கும் சந்தேகத்தை
விடலாமல்லவா? பிறகு.... இப்படி சிந்தித்து
வீரபத்திர ஆச்சாரியின் வீட்டை நெருங்கிய
அதிசயம் அவனுக்கு அங்கே காத்திருந்தது.
கதவைத் திறந்து கொண்டு இருவர் வெளியி
மாரப்பன் ஒரு வீட்டுத் திண்ணை ஓரத்தில் த
நின்றபடி உற்றுக் கவனித்தான். வெளியே வ
பொன்னனும் வள்ளியுந்தான். வள்ளி இடை
விளக்கைச் சேலைத் தலைப்பினால் மறைத்து
வந்ததும் தெரிந்தது. அவர்கள் இருவரும் வீ
வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த சந்தின் வழியாக
சென்றார்கள். "இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கி
பெரிய சதித்தொழில் இன்று செய்யப்போகி
சிவனடியாரும் சேர்ந்திருக்கிறார். அவர் மு
இடத்துக்கு இவர்கள் பின்தொடர்ந்து போகி
மாரப்பன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

சொல்ல முடியாத பரபரப்பும் உற்சாகமும் அ

மனிதனாகச் செய்துவிட்டன. பொன்னனும்
வழியே, அவர்கள் கண்ணுக்கு மறையாத து
சிறிதும் ஓசை கேட்காதபடி நடந்து போனா
வழியே பொன்னனும் வள்ளியும் சென்று க
அடைந்தார்கள். அங்கே ஒரு மரத்தின் வேர்
போட்டிருந்த படகில் வள்ளி ஏறி உட்கார்ந்த
கூடையைப் படகின் அடியில் வைத்துப் பத்
மூடிக்கொண்டாள். சென்ற அத்தியாயத்தில்
பொன்னன் படகை இழுத்துக்கொண்டு போ
தோட்டத்தின் மதிலை அடைந்ததும் படகை
போட்டுவிட்டு, வள்ளியையும் அழைத்துக்
தோட்டத்துக்குள்ளே பிரவேசித்தான். அந்த
மகாராஜா வாழ்ந்த பழைய சோழ வம்சத்து
தோட்டம் என்பதை மாரப்பன் அறிந்திருந்த
அரண்மனையில் அச்சமயம் யாருமில்லை.
கட்டளையினால் பூட்டிக் கிடந்தது - என்பது
தெரிந்ததுதான்.

ஆகவே, பொன்னனும் வள்ளியும் அந்த அ
கொல்லைப்புரத்தின் வழியாக நுழைவது ஏ
காரியத்திற்காகத்தான் என்றும், அநேகமாக
அரண்மனைக்குள் அச்சமயம் சிவனடியார்

மாரப்பபூபதி ஊகித்தான். இன்னும் ஒரு பய
விபரீதமான சந்தேகம் அச்சமயம் அவனுை
உதித்தது. பார்த்திப மகாராஜா போர்க்களத்தி
ஒருசமயம் பொய்யாயிருக்குமோ? அவர் ே
தப்பி ஓடி, பிறகு இப்படிச் சிவனடியாரின் ே
விபரீதமான காரியங்களையெல்லாம் செய்து
என்று நினைத்தான். எப்படியிருந்தாலும் இ
மர்மங்களும் வெளியாகி விடப் போகின்றன
நம்பிக்கையுடன் அவன் மதிற்கதவின் வெ
போட்டுவிட்டு, பொன்னன் திரும்பி வருவத
ஆட்களை உதவிக்கு அழைத்துக் கொண்டு
விடுவது என்ற தீர்மானத்துடன் விரைந்து செ

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இருபத்தை
சமய சஞ்சீவி

தன்னைப் பின்தொடர்ந்து இரண்டு பேர் வந்
கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறியாத ெ
அரண்மனை தோட்டத்திற்குள் உற்சாகத்துட
கொண்டிருந்தான். இடையிடையே அவன்,

மாமரத்தடியில் தான் மகாராஜாவும் மகாராணி
வேளையிலே உட்காருவது வழக்கம். அதே
மூலையில் ஒரு தாமரைக்குளம் இருக்கிறது.
முதலில் இளவரசர் நீந்தக் கற்றுக் கொண்டா
சொல்லிக் கொண்டே போனான். வள்ளி ஒ
"கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசு!" என்று எச்சரி
வந்தாள். இவர்களுடைய பேச்சுக் குரலைக்
மீது உறங்கிக் கொண்டிருந்த பட்சிகள் சில
அடித்துக் கொண்டன. அப்போது பொன்ன
ஓசைப்படுத்தியதுடன், "உஷ்!" என்று சத்த
உன்னுடைய தைரியமெல்லாம் பாதி ராத்திரி
பட்சிகளிடம்தான்.

எதிரியின் கையில் கத்தியைக் கண்டால் உட
ஓடிவந்து விடுவாய்!" என்று வள்ளி சொன்
சற்று வாயை மூடினான். அரண்மனையின்
அடைந்ததும் பொன்னன், "வள்ளி! உள்ளே
பார்க்கலாமா அல்லது வந்த காரியத்தைப் ப
திரும்புவோமா?" என்று கேட்டான். விளக்கி
ஆகிவிட்டது, சீக்கிரம் வந்த காரியத்தைப் ப
எந்தப் பக்கம் இருக்கிறது? என்று வள்ளி கே
"அப்படியானால் இங்கே வா!" என்று பொ

பக்கமாக அவளை அழைத்துச் சென்றான். ப
மகாராஜாவின் காலத்தில் ஒரு முறை நாம் அ
கோயிலைப் பார்த்திருக்கிறோம். அந்த அழ
அரண்மனையைச் சேர்ந்தாற் போல கீழ்ப் ப
அமைந்திருந்தது. அதற்குள் பிரவேசிப்பதற்
இருந்தன. அரண்மனைக்குள்ளேயிருந்து நே
வரலாம். இதுதான் பிரதான வாசல். பின்புற
தோட்டத்திலிருந்து பிரவேசிப்பதற்கு ஒரு வ
அபிஷேகத்திற்குக் காவேரி நீரும், அலங்கா
கொண்டு வருவதற்காக இந்த வாசல் ஏற்பட்

இவற்றைத் தவிர அர்ச்சகர் வெளியில் இருந்
வருவதற்காகக் கிழக்கு மதிலில் சிறு வாசல்
தோட்டத்திலிருந்து பிரவேசிப்பதற்குரிய வா
அடைந்து, கதவின் பூட்டைத் திறந்து கொண்
அவனுடன் வள்ளியும் போனாள். மங்கிய அ
வெளிச்சத்தில் அங்கிருந்த விக்கிரகங்களின்
இருவரும் சிறிதுநேரம் பிரமித்து நின்றார்கள்
பூசை முதலியவை ஒன்றுமில்லாமலிருந்தும்
சிலைகளின் ஜீவகளை சிறிதும் குறையவில்
நீங்கியவனான பொன்னன், "வள்ளி! நிற்க
சொல்லி, மகாவிஷ்ணு விக்கிரகத்தின் சமீபப

பாதத்தின் அடியிலிருந்த அழகிய வேலைப்
நீளவாட்டான மரப்பெட்டியை எடுத்துக் கொ
குலத்தின் விலையில்லாப் பொக்கிஷம் இந்த
இருக்கிறது. வள்ளி! நல்ல வேளை, இது அ
சக்கரவர்த்தியின் கண்ணில் படவில்லை; பட்
காஞ்சிக்குக் கட்டாயம் போயிருக்கும்!" என்
கொண்டே கோயிலிலிருந்து வெளியேறினா
பின்தொடர்ந்து வெளியே வந்த வள்ளி, "ஐ
அணைந்துவிட்டதே!" என்றாள். "நல்ல வே
ஆனபிறகு அணைந்தது! போனால் போகட்

இப்போது எப்படிப் போகலாம், தோட்டத்தி
போவது கஷ்டம்? கிழக்கு மதில் வாசல் வழி
போய் விடலாமா? வா! கதவு திறக்கிறதா, ப
சொல்லிப் பொன்னன் தோட்டத்தின் கிழக்கு
விரைந்து சென்றான். அங்கிருந்து வாசற்படி
போனதும், மதிலுக்கு வெளியில் பேச்சுக் கு
திடுக்கிட்டார்கள். பின்வரும் சம்பாஷனை
லேசாக விழுந்தது. "மாரப்ப பூபதியின் பேச்
கத்தியை உருவிக் கொண்டு நிற்கிறாய்? அ
திருடன் நுழையவாவது?" "திருடன் நுழைச்
பார்த்தேன் என்று மாரப்பபூபதி சொல்லும்

நம்பாமலிருப்பது?" "தப்பிப் போவதற்கு இ
வேறு வழியில்லையா?" "திருடன் அரண்ம
துணிந்து கிளம்பமாட்டான். இந்த வாசலுக்
தோட்டத்தின் வழியாகக் காவேரியில் போ
தான். அதற்குள்ளாக... அதோ பார்." "என்ன
வெளிச்சமாகத் தெரிகிறதே!" "மாரப்ப பூப
கொண்டு வருகிறார்." இந்தப் பேச்சைக் கே
உடம்பு வெலவெலத்துப் போய்விட்டது.

ஒரு கண நேரத்தில் அவனுடைய உள்ளம்
கற்பனை செய்துவிட்டது. தன்னைப் பெட்டி
கைப்பிடியாகப் பிடித்து சக்கரவர்த்தியின் மு
வந்து நிறுத்துவது போலவும், சக்கரவர்த்தி
"வெகு யோக்கியன் போல் நடித்தாயே? தி
கேட்பது போலவும் அவனுடைய மனக்கண்
உடனே, வள்ளியையும் ஒரு கையினால் ப
தோட்டத்தில் புகுந்து வட திசையை நோக்கி
முட்டிக் கொண்டும் செடி, கொடிகளின் மே
விரைந்து சென்று கடைசியில் தோட்டத்தின்
மதிற்சுவரை அடைந்தார்கள். கதவருகில் சி
வெளியில் சத்தம் கேட்கிறதா என்று உற்றுக்
ஒன்றும் இல்லை. மெதுவாகக் கதவைத் திற

வெளியே வந்தார்கள். அவசரமாகக் காவே
பார்க்கும்போது, அங்கே அவர்கள் கட்டிவி
படகைக் காணோம்! பொன்னனுக்கும் வள்
மூச்சே நின்று விட்டது! தூரத்தில் தீவர்த்திக
தெரிந்தது. ஆட்கள் ஓடிவரும் ஆரவாரமும்

இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் சிறிது
"வள்ளி படகு ஒருவேளை ஆற்றோடு மிதந்
எங்கேயாவது தங்கியிருக்கும், வா, பார்க்க
இருவரும் நதிக்கரையோடு கிழக்கு நோக்கி
அரண்மனை மதிலுக்குப் பக்கத்தில் தெற்கே
வழியாகத் தீவர்த்திகளுடன் ஒரு கும்பல் வ
"அதோ ஓடுகிறார்கள்!" என்ற சத்தமும் கே
வள்ளியும் இன்னும் விரைவாக ஓடினார்கள்
போனதும் ஒரு மரத்தின் வேரில் தங்களுடை
கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அவர்களுக்
ஆச்சரியமாய்ப் போய்விட்டது. ஆனால்
ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு நிற்பதற்கு அது
அதற்குள், தீவர்த்திகளுடன் வந்த கும்பலும்
நெருங்கி விட்டது. "ஐயோ! அவர்களிடம்
கொள்ளப் போகிறோமே!" என்று பொன்ன
அதே சமயத்தில் படகு கட்டியிருந்த மரத்து

ஒரு உருவம் வெளிவந்தது! அது சிவனடிய
என்பதை அறிந்ததும் வள்ளி, "சுவாமி! நீங்
ஆச்சரியமும், மகிழ்ச்சியும் பொங்கக் கூச்ச

"உஷ்" என்று அடக்கினார் சிவனடியார், "
கொண்டிருக்கும் சமயமில்லை. பெட்டியை
காப்பாற்றி உன்னிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். இ
அகப்பட்டுக் கொள்வாய்!" என்றார். "கொ
வள்ளி பொன்னனைத் தூண்டினாள். பொன்
பெட்டியைத் தயக்கத்துடன் தூக்கிக் கொடுத்
"வள்ளி! நீ ஒரு சமயம் மாரப்பனிடமிருந்து
தப்புவித்தாய். அதற்குப் பிரதியாக இன்று உ
மாரப்பனிடமிருந்து தப்புவிக்கிறேன்!" என்
சிவனடியாரைக் காணோம். மர நிழலில் ம
போய்விட்டார். பொன்னன் படகை அவசர
வள்ளியை அதில் ஏற்றித் தானும் ஏறிக் கொ
சமயத்தில் மாரப்பனும் அவனுடைய ஆட்க
கரையை அடைந்து படகு இருந்த இடத்தை
ஓடிவரத் தொடங்கினார்கள்.

[உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப]

அத்தியாயம் இருபத்தூ
குடிசையில் குதூகலம்

மறுநாள் பொன்னனும் வள்ளியும் பேசிப் பே
ஆச்சரியப்படுவதற்கும் எத்தனையோ விஷ
படகு கிளம்புகிற சமயத்தில் தீவர்த்திகளுடன்
வந்து சேர்ந்த மாரப்ப பூபதிதான் என்ன ஆர்
என்ன அதிகார தோரணையில் பேசினான்?
"பிடித்துக்கட்டு இரண்டு பேரையும்!" "விட
சோதனை போடு!" என்று என்ன தடபுடல் செ
இவ்வளவு தடபுடலுக்கும் பொன்னனும் வ
அமைதியாயிருந்தார்கள். படகைச் சோதனை
அவர்கள் கரையிலேயே இறங்கி நின்று விட்
ஒன்றுமில்லையென்று கண்டதும், மாரப்பனு
ஏமாற்றமும் கோபமும் கொந்தளித்தன. "பெ
அது!" என்றான். "எது எங்கே, சேனாதிபதி?
பொன்னன். "கையிலே என்னவோ கொண்டு
அதுதான்!" "என்னவோ கொண்டு வந்திருந்
இல்லாமலிருக்கும்?" என்றான் பொன்னன்.
உருட்டிப் பார்த்ததெல்லாம், பலிக்கவில்லை
தன்னுடைய ஆட்களை விட்டு மரத்தடியிலு
தேடிப் பார்க்கச் சொன்னான், ஒன்றும் கிடை

நடு நடுவே வள்ளி பொன்னன் காதோடு எ
கலீரென்று சிரித்தபடியால் மாரப்பனுடைய
அதிகமாயிற்று. "இந்த அர்த்த ராத்திரியில் எ
இங்கிருந்து திருட்டுத்தனமாகக் கிளம்புகிறீ
என்று கேட்டான். "காலையில் தோணித்து
சேர்ந்துவிடலாம் என்று இப்போதே கிளம்பு
பாட்டன் படகு; அதைத் தோணித்துறைக்கு
போகிறோம்" என்று வள்ளி மறுமொழி சொ
"அரண்மனையில் புகுந்து நீங்கள் எதையோ
வந்தீர்கள்; கொண்டு வந்ததை எங்கேயோ
வைத்திருக்கிறீர்கள். உண்மையை ஒத்துக் ெ
உங்களை இப்படியே கொண்டு போய்க் கா
அடைத்துவிடுவேன்" என்றான் மாரப்பன்.
அடைப்பீர்கள்?" என்றான் பொன்னன். "நீ
அவரோடு பேசறே? நாளைக்குச் சக்கரவர்த்
வழக்கைத் தீர்த்துக் கொண்டால் போகிறது!"
இதைக் கேட்டதும் மாரப்பனுடைய முகம்
போய்விட்டது. சிறிது நேரம் சிந்தனையில்

பிறகு தன்னுடன் வந்திருந்த ஆட்களைப் பே
பொன்னனைப் பார்த்துச் சாவதானமாய்ச் செ
பார், பொன்னா! உனக்கும் எனக்கும் பழக்க

இப்போது அப்போதல்ல, சில சமயம் நமக்(
ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், அதற்கு உன் பெ
வாய்த்துடுக்குத்தான் காரணம்..." "இவருடை
என்னுடைய வாயிலே துடுக்கு..." என்றாள்
பேசாமலிரு, வள்ளி! ஆண் பிள்ளைகள் பே
கொண்டிருக்கும்போது நீ ஏன் குறுக்கிடுகிறா
பொன்னன். "ஓகோ? நீங்கள் ஆண் பிள்ளை
தெரியவில்லை. வெளிச்சம் போட்டுப் பார்த்
தெரியும்" என்று வள்ளி முணுமுணுத்தாள். ப
"பொன்னா! அவ்விதம் வள்ளியை நீ தள்ளி
சொல்லுகிறது அவளுக்கும் தெரிய வேண்டி
எனக்கும் ஒரு முக்கிய காரியம் ஆக வேண்
மட்டும் நீங்கள் செய்து கொடுத்தீர்களானால்
நான் மறக்கமாட்டேன். என்னாலும் உங்கள(
ஒத்தாசை வேண்டியதாயிருக்கும்.

சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவும்..." என்றான்
துரும்பு என்று யாராவது சொல்வார்களா, சே
பொன்னன். "சரிதான்; இந்தத் துரும்பினால்
பல்லு உடைந்து போய்விடும்" என்று வள்ளி
"என்னால் தங்களுக்கு ஆகக்கூடிய ஒத்தாசை
சேனாதிபதி! இந்த ஏழைப் படகோட்டி..." ம

குறுக்கிட்டு, "நீ ஏழை என்றால் யாராவது நம
உருக்கினால் ஒரு ராஜ்யத்தை வாங்கலாமே
மாரப்பன் கூடச் சிரித்துவிட்டான். "ஆமாம்
பெயரே உனக்கு விரோதமாயிருக்கிறது. பே
சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், அந்தக் க
இருக்கிறார் அல்லவா? அவர் இருக்கிற இட
சொல்லிவிடு. அவரைப் பிடித்துக் கொடுப்ப
குமாரிக்கு வாக்களித்திருக்கிறேன். உன் பெ
குந்தவி தேவிக்கு ரொம்பக் கோபம். நீங்கள்
செய்தால் குந்தவி தேவியிடம் உங்களைப் ப
கோபம் தீரும்படி செய்வேன்...." "சேனாதிப
படகோட்டிப் பிழைப்பவர்கள்; யார் கோபம்
செய்யும்?" என்றான் பொன்னன்.

"சிவனடியார் எங்கே இருக்கிறார் என்று செ
"தெரிந்தால்தானே சொல்லுவேன்!" "அந்த
இன்றைக்குக்கூட இந்த உறையூரிலேதான் இ
என்று சத்தியமாய்ச் சொல்வாயா?" "அதெப்
சாமியார் மந்திர சக்தியுள்ளவராச்சே! எந்த (
இருக்கிறாரோ, யாருக்குத் தெரியும்?" என்ற
சமயம் அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று உ
தெரியாதா?" "சத்தியமாய்த் தெரியாது" என்

வள்ளியும் ஏககாலத்தில் உண்மையைச் சொ
நிஜமாகவே அவர்களுக்குத் தெரியாதுதாசே
பொன்னா! நான் மட்டும் மீசை முளைத்த ஆ
ஒரு நாளைக்கு அந்தச் சடைச் சாமியாரைக்
பிடித்து அவர் சடையைப் பிய்த்தெறிந்து, அ
சொரூபத்தை வெளிப்படுத்துவேன்! அப்பே
லேசில் விடமாட்டேன்" என்று கருவிக்கொ
போய்ச் சேர்ந்தான். அவற்றையெல்லாம் ஒ
இப்போது நினைத்துக் கொண்டு சிரித்த வள்
சாமியாருடைய சடையை மட்டும் நிஜமாக
பார்த்தால்... மனுஷன் உடனே மூர்ச்சை போ
விடமாட்டானா!" என்றாள். "ஆமாம், வள்
யார்? சொல்கிறேன், சொல்கிறேன் என்று ப
கொண்டிருக்கிறாயே?" என்று பொன்னன் சே

"பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கிறது என்று நீ செ
சாமியார் யார் என்று நான் சொல்லுகிறேன்."
நினைத்தால்தான் எனக்கு வேதனையாயிருக்
மட்டும் கிடைக்காமற் போனால்.... ஐயோ!
முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன்?" "அப்
அதிசயப் பெட்டிக்குள் இருக்கிறது? சொல்லே
பெட்டிதான் வள்ளி! அதற்குள் சோழ வம்சத்

பொக்கிஷம் இருந்தது. கரிகாலச் சக்கரவர்த்
வள்ளுவர் பெருமான் தம் கையால் எழுதிய
சுவடியும் இருந்தன. பார்த்திப மகாராஜா, ே
கிளம்பியபோது, அந்தப் பெட்டியை மகார
ஒப்புவித்தார். இளவரசருக்கு வயது வந்து ச
மன்னராகும்போது அவரிடம் ஒப்படைக்கு
போனார்." "இத்தனை நாளும் அரண்மனை
இப்போது என்னத்திற்காக மகாராணி எடுத்
இளவரசருக்கு அனுப்பி வைக்கலாம் என்ற
எப்படி அனுப்புகிறது? அவர் இருக்குமிடந்
தெரியும்? பாவம்! எந்தக் கண்ணில்லாத் தீவ
கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரோ?... அத
வள்ளி! பல்லவ சக்கரவர்த்தி உறையூருக்கு
செய்தி தெரிந்தவுடனே மகாராணி எனக்கு இ
இட்டார்.

பல்லவ குலத்தாரின் வழக்கம் தெரியுமோ, இ
வேலைப்பாடான பொருள் எதைக் கண்டாலு
விடுவார்கள். சிற்பிகள், சித்திரக்காரர்கள் இ
போய்விடுவார்கள். சுவரில் எழுதியிருக்கும்
மட்டுந்தான் அவர்களால் கொண்டு போக மு
அதற்காகத்தான் நமது பார்த்திப மகாராஜா உ

காட்சி மண்டபம் மட்டும் ஏற்படுத்தியிருந்த
அப்படியா சமாசாரம்? எனக்குத் தெரியாமல்
"அதனால்தான் நான் சிவனடியாரிடம் பெட்
தயங்கினேன். நீ 'கொடு கொடு' என்று அவ
"நான் என்ன செய்வேன்? அந்த அவசரத்தி
பண்ணியிருக்க முடியும்? இருந்தாலும், என்
சொல்கிறது. பெட்டி பத்திரமாய் வந்துவிடும்
நல்லதுதான். இல்லாவிட்டால் மகாராணியி
விழிக்க முடியாது! ஆமாம்; அந்தச் சிவனடி
அவரைப் பற்றி உனக்கு என்ன சந்தேகம்?"
பொன்னன் காதோடு ஏதோ சொன்னாள். அ
அவனுக்கு உண்டான ஆச்சரியம் முகத்தில்
சமயத்தில் வெளியில் குதிரைகளின் குளம்ப
சுமப்பவர்களின் குரலொலி முதலியவை கே
வள்ளி இரண்டு பேருமே வியப்படைந்து கு
பார்த்தார்கள்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இருபத்தே
கண்ணீர்ப் பெருக்கு

வள்ளியும் பொன்னனும் குடிசைக்கு வெளி
பார்த்திப மகாராஜாவின் காலத்திற்குப் பிறகு
அதிசயமான காட்சியைக் கண்டார்கள். உ
பக்கத்திலிருந்து காவேரிக் கரைச் சாலை வ
பரிவாரங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. குதி
படைகளும், கொடி, பரிவட்டம் அலங்கரித்
புரவிகளும், இராஜ ஸ்திரீகளுக்குரிய முத்து
தந்தப் பல்லக்குகளும் வந்து கொண்டிருந்த
பரிவாரமெல்லாம் தோணித் துறைத்தோப்பி
தொடங்கியபோது, ஓடக்காரப் பொன்னனு
ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கினார்கள். இதோடு
முடிந்தபாடில்லை. காவேரி நதியில் அதே ச
விந்தைக் காட்சி காணப்பட்டது. உறையூர்ப்
அலங்கரித்த பல படகுகள் அன்னப் பட்சிக
கிழக்கு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. அ
சிங்கக்கொடி பறந்த அழகிய படகைப் பார்
சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய பரிவாரங்கள
என்பது பொன்னனுக்குத் தெரிந்து போயிற்

ஒரு வேளை அந்தப் படகுகள் எல்லாம் இந்
துறைக்குத்தான் வருமோ என்று பொன்னன்
கொண்டிருக்கையிலேயே, படகுகளின் தி

காவேரியைக் குறுக்கே கடந்து, வசந்தத் தீ
செல்லத் தொடங்கின. "ஓகோ! சக்கரவர்த்தி
போகிறார்? ஒருவேளை மகாராணியைப் பா
என்று பொன்னன் நினைத்தான். உடனே, தே
இறங்கிய வீரர்களிடம் நெருங்கிப்போய் வி
எண்ணியது உண்மையென்று தெரிந்தது. சக்
குந்தவி தேவி, சிறுத்தொண்டர், அவருடைய
அருள்மொழி ராணியைப் பார்க்க வசந்தத் தீ
போகிறார்களென்று அறிந்தான். மேலும், வி
அங்கிருந்து திரும்பி இந்தத் தோணித் துறை
வருவார்களென்றும் இங்கிருந்து சிறுத்தொ
சோழநாட்டுக்கு யாத்திரை போகிறார் என்று
குந்தவிதேவியும் உறையூருக்குத் திரும்புகிற
தெரிந்து கொண்டான். அந்தச் சமயம் வசந்த
இருக்கவேண்டும் என்றும், என்ன நடக்கிற
கொள்ள வேண்டும் என்றும் பொன்னனுக்கு

ஆனால், அந்த ஆவலை வள்ளியிடம் தெரி
"நன்றாயிருக்கிறது! சக்கரவர்த்தி அங்கே போ
அவருடைய கட்டளையில்லாமல் நீ ஏன் அ
வேண்டும்? என்ன நடக்கிறதென்று தானே
என்ன?" என்றாள். எனவே, பொன்னன் துடி

இக்கரையிலேயே இருந்தான். ஒரு முகூர்த்த
வசந்தத்தீவின் தோணித் துறையில் கலகலப்
அங்கே கும்பலாக வந்தார்கள். படகுகளிலு
படகுகள் இக்கரையை நோக்கி வரத்தொடங்
படகுகளை மிகவும் ஆவலுடன் வள்ளியும்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அருகில் நெரு
படகுகளில் இருந்தவர்கள் கண்ணுக்குத் தெ
சிங்கக்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்த படகிலே
மொட்டைச் சாமியாரும் இருந்தார்கள். இதெ
பார்வை இன்னொரு படகின் மேல் சென்றது
பெண்மணிகள் இருந்தார்கள்? அருள்மொழி
அல்லவா இருக்கிறது? ஆமாம். அருள்மொ
கரையை அடைந்து எல்லாரும் இறங்கியபோ
வள்ளியும் வேறு யாரையும் பார்க்கவுமில்லை
கவனிக்கவுமில்லை. அருள்மொழித் தேவியி
எழுந்து அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொ
நின்றார்கள்.

அருள்மொழித்தேவி அவர்களை நோக்கித்
கூறினாள்:- "பொன்னா! வள்ளி! என்னால்
காலங் கழிக்க முடியவில்லை. நான் திவ்ய
போகிறேன். நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவ

இந்தத் தோணித் துறையிலேயே இருந்து செ
ஒருவேளை எப்போதாவது மறுபடியும் திரு
இச்சமயம் பொன்னன் - வள்ளி இவர்கள் க
பெருகுவதை அருள்மொழித்தேவி கண்டது
கண்களில் நீர் துளித்தது. பேச முடியாமல் ெ
அடைத்தது. பக்கத்திலிருந்த சிவவிரதையின்
கொண்டு மேலே நடக்கத் தொடங்கினாள். அ
அந்தக் காவேரிக்கரைத் தோணித்துறையிலே
ஏராளமாய்ப் பெருகித் தண்ணீர்ப் பிரவாகத்
சக்கரவர்த்தியும் சிறுத்தொண்டரும் பிரிந்தபே
கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. சிறுத்
பத்தினியிடமும், அருள்மொழித் தேவியிடமு
பெற்றுக் கொண்ட சமயம், அவர்கள் எல்லா
கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக

கிழக்குத்திசை போகிறவர்கள் முதலில் கிளம்
சிறுத்தொண்டர் தனியாக ஒரு பல்லக்கில் ஏ
பத்தினியும் அருள்மொழித் தேவியும் இன்னெ
அமர்ந்தார்கள். சேடிகளும் பரிவாரங்களும்
குதிரை வீரர்கள் முன்னும் பின்னும் காவல்
புறப்பட்டன. சிவிகைகள் சற்றுத் தூரம் போன
பொன்னனுக்குத் திடீரென்று ஒரு விஷயம் ஞ

அவன் ஓட்டமாய் ஓடி அருள்மொழி இருந்
நெருங்கினான், தேவியும் சிவிகையை நிறுத்
"பொன்னா! என்ன? இவ்வளவு படபடப்பு
"தேவி!" என்று பொன்னன் மேலே பேச நா
திகைத்தான். "ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறாய்
பயப்படாமல் சொல்லு. இந்த அம்மையார்
பாதகமில்லை" என்றாள் ராணி. "தேவி! பெ
சொன்னீர்களல்லவா?" "என்ன? கிடைத்து
ராணி ஆவலுடன் கேட்டாள். "ஆமாம்; இல்
கிடைத்துவிடும். அதை...." என்று தடுமாறின

அருள்மொழி சிறிதுநேரம் சிந்தனையில் ஆ
"பொன்னா! பெட்டியை நீதான் பத்திரப்படு
முன்னமே, உன்னிடம் ஒப்புவிப்பதாகத்தான்
வேளை, ஒரு வேளை.... நான் இல்லாத சம
வந்தால்..." ராணி மேலே பேசமுடியாமல்,
தொடங்கினாள். பொன்னன், "ஆகட்டும், அ
பத்திரமாய் ஒப்புவித்து விடுகிறேன்" என்று
சொன்னான். சிவிகை மேலே சென்றது. பொ
வந்தபோது, சாலையில் பல்லக்கின் அருகில்
கண்ணீர் விடுவதையும், சக்கரவர்த்தி அவன
கண்டான். "எனக்குத் தாயார் கிடைத்ததாக

மனமகிழ்ந்தேன். அப்பா! அதற்குக் கொடுத்
என்று குந்தவி சொன்னது பொன்னன் காதில்
சிவிகையில் ஏறினாள். சக்கரவர்த்தி குதிரை
உறையூரை நோக்கி அவர்கள் கிளம்பினார்க
குடிசைக்குள் நுழைந்ததும் வள்ளி கண்ணீர்
கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். "ஐயோ! என
தெரியாமல் போச்சே! தெரிந்திருந்தால் மகா
வருவதாகச் சொல்லியிருப்பேனே! எனக்கு
வேலை!" என்று வள்ளி புலம்பினாள். பொ
தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, "கடைசியில் ெ
என்பதைக் காட்டி விட்டாயல்லவா?" பிரமா
பேசினாயே!" என்றான்.

அச்சமயத்தில் மறுபடியும் வெளியில் குதின
கேட்கவே, இருவரும் ஓடி வந்து பார்த்தார்க
மட்டும் குதிரைமேல் தனியாகத் திரும்பி வ
இந்தத் தோணித் துறையில்தானே இருக்கப்
எங்கேயும் போய்விடமாட்டாயே?" என்று
"இங்கேதான் இருப்பேன், பிரபோ! எங்கும்
என்றான் பொன்னன். "அதோபார்! அரண்ம
இங்கேயே விட்டுவைக்கச் சொல்லியிருக்கி
ஒரு வேளை வசந்த மாளிகையில் வந்து இ

அப்போது நீதான் படகு ஒட்ட வேண்டும்....
பிரபோ!" "இன்னொரு சமாசாரம்; சிவனடி
சிநேகிதர் உன்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி ஒரு
கொடுத்தார். அது அந்தப் படகின் அடியில்
எடுத்துக்கொள்." இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு,
வள்ளியை நோக்கினார். அதுவரையில் அ
பார்த்துக்கொண்டிருந்த வள்ளி சட்டென்று
அவளுடைய முகத்தில் வெட்கத்துடன் கூடி
உண்டாயிற்று. அடுத்த கணத்தில், சக்கரவர்த்
காற்றாய்ப் பறந்து சென்றது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

பார்த்திபன் கனவு **1-2** பாகம்

This webpage was published on 29 September 2004
Please send your comments to the webmasters of this website